

Agatha Raisin² ÉS A

BALSZERENCÉS

BOSZORKA

Sötét fellegek
gyűlnek

M.C. Beaton

NEW YORK TIMES BESTSELLER

ULPIUS-HÁZ

Tartalomjegyzék

- [EGY](#)
- [KETTŐ](#)
- [HÁROM](#)
- [NÉGY](#)
- [ÖT](#)
- [HAT](#)
- [HÉT](#)
- [NYOLC](#)
- [KILENC](#)
- [TÍZ](#)

Agatha Raisin és a balszerencés boszorka

A fordítás alapjául szolgáló mű:
M. C. Beaton: *Agatha Raisin and the Witch of Wyckhadden*

Copyright © 1999, 2010 by M. C. Beaton
Hungarian translation © Szür-Szabó Katalin, 2013

© Ulpius-ház Könyvkiadó, 2013

Felelős kiadó: Kepets András
Felelős szerkesztő: Greskovits Endre

ISBN 978-963-254-812-8

A claverdoni Gladwen Williamsnek

EGY KÖZÉPKORÚ, FOLTOKBAN KOPASZODÓ, szerelmében csalódott asszony számára nincs nyomasztóbb, mint utószezonban egy angol tengerparti üdülőhelyre csöppenni. A korzón szél söpört végig, és a nyári multságokat hirdető, hangosan csattogó, letépett plakátokat hordta magával, a hatalmas hullámok vízpermetet szórtak a levegőbe.

Agatha haja akkor hullott ki, amikor egy bosszúszomjas fodrásznő sampon helyett szőrtelenítőt öntött rá. A haja csomókban nőtt vissza, de imitt-amott elkeserítően csupasz foltok virítottak a fejbőrén. Nem akarta, hogy szívszerelme, James Lacey ilyen borzalmas állapotban találja, amikor utazásaiból hazatér, ezért Carselyből Wyckhaddenbe, a tengerparti nyaralóhelyre menekült, hogy megvárja, amíg kinő a haja.

A Garden szállóba jelentkezett be, egy kicsi, de előkelő helyként hirdetett hotelba. Most már azt kívánta, bárcsak egy szemre kellemesebb, vidámabb és modernebb szállodát választott volna. A Garden szálló nem sokat változott a viktoriánus kor óta. Nagy belmagasság, vastag, süppedő szőnyegek és erős falak, melyek lefojtottak minden zajt, s olyan csendessé tették, mint egy sírboltot. A többi vendég idős volt, és senki nem érzi magát kényelmetlenebbül az öregek között, mint egy középkorú nő, aki maga is gyorsan közeledik ehhez az életszakaszhoz. Agatha hirtelen megértette, hogy a középkorú férfiak miért élnek gyakran farmerban, magas szárú csizmában és bőrdzsekiben a másodvirágzásukat, és miért keresnek egy fiatal teremtést, akivel együtt mutatkozhatnak. Agatha sokat sétált; elhatározta, hogy lefogy és ruganyos marad.

A Garden ebédlőjében elég volt egyszer körülnéznie a többi vendégen, hogy komolyan fontolóra vegye a ráncfelvarrást.

Wyckhadden városa a tizenkilencedik század végén virágzásnak indult, és a város népszerűsége még jócskán a huszadik században is töretlen maradt, de az olcsó külföldi utak beköszöntével csökkenni kezdett a látogatók száma. Miért is töltötte volna bárki a nyarat az angliai esőben, amikor egy óra alatt repülővel a napsütötte Spanyolországban teremhetett?

Két nappal az érkezése után, e szeles napon Agatha a fejét leszegve, a széllel szemben végigvágatott az elhagyatott korzón, és az járt a fejében, mikor talál végre egy szélvédett zugot, ahol elszívhat egy cigarettát, és kifújhatja magát.

Elfordult a tomboló tenger nyugtalan hullámverésétől, és elindult felfelé egy keskeny, macskaköves utcán, ahol az eredetileg halászok lakta kis házakat pasztellszínekre festették, mintha egy olasz faluban járna, és olyan cuki nevek hallgattak, mint Végre Idehaza, Útvégi Pihenő, A Menedék és így tovább, ezzel is jelezve, hogy jó módú nyugdíjasok vásárolták meg őket. Lehet, hogy a turizmus hanyatlóban volt, de a dél angliai tengerparti üdülőhelyek ingatlanárai magasak voltak.

Agatha egy teázóhoz ért, és már éppen be akart térni, amikor megpillantotta a „Nem dohányzó” jelzést az ajtón. Olvasta az újságban, hogy a kormány be akarja tiltani a dohányzást a sörözőkben. Egy hang sincs az alkohol veszélyeiről, gondolta, miközben egy különösen erős szellőkéstől megpördült. A dohányzók nem hajtanak le az útról és nem tángálják el otthon a feleségüket, a részegek viszont igen. És a növekvő számú autó kipufogógázától szennyezett levegő politikai kérdéssé dagasztotta a dohányzást. A baloldaliak dohányzásellenesek voltak, a jobboldaliak dohányzéspártiak, és a középre szorultak, akik felhagytak már a dohányzással, szerették volna, ha mindenki más is szenved.

A sarkon megpillantott egy Kutya és Kacsa nevű sörözőt. Fekete gerendás, fehérre meszelt falaival és a szélben lengedező virágkosarakkal ódon, takaros helynek látszott. Agatha benyomta az ajtót, és bement.

A söröző belseje nem váltotta be a külsőhöz fűzött reményeket. Sötét és komor hangulatú volt, a padlót linóleum borította, az asztalok pecsétések, foltosak, és ha volt is fűtés, Agatha nem sok jelét érezte.

Kávéra vágyott, és a sörözőkben manapság lehetett is kapni, de olyan nyomott volt a kedve, hogy inkább egy dupla gin-tonikot rendelt.

– Nincs jegünk – közölte a csapos.

– Nincs is rá szükség – förmedt rá Agatha. – Olyan hideg van idebent, mint egy jégveremben.

– Erre még senki sem panaszkodott – kapta fel a pénzét a csapos.

Ezt kéne az angol zászlóra írni, gondolta keserűen Agatha. „Erre még senki sem panaszkodott”, hangzik mindig a válasz, ha a leggyámoltalanabbnál kicsit merészebb vendég bármi miatt szót mert emelni.

Talán be kéne ismernie, hogy kudarcot vallott, és haza kéne somfordálnia. Rágyújtott. A kocsmá szinte üres volt, csak egy pár beszélgetett halkan az egyik sarokban; egymás kezét fogták, és a házasságtörők átható szomorúságával néztek egymás szemébe. Biztosan itt szoktak találkozni, vélte Agatha. Tudják, hogy itt egyetlen ismerősbe sem botlanak.

Valami életnek csak kell lennie ebben a városban!

Nyílt a söröző ajtaja, és magas férfi lépett be. Agatha szemügyre vette, míg a férfi a pulthoz ment. Hosszú, sötét felöltőt viselt, gyászos képe és súlyos szemhéja alatt nagy, fakó szeme volt. Haja fekete, mint a fényes, fekete bőr, és rásimult a fejére. Italt rendelt, aztán megfordult, és kíváncsian nézett Agathára. Nem volt egy Adonisz, Agatha mégis zavarba jött a pillantásától, és kezdett szégyenkezni a széltől kipirosodott arca meg a kendő miatt, amit azért kötött, mert nem akarta felvenni a parókáját.

A férfi az asztalához lépett, és fölébe tornyosult.

– Látogatóba érkezett? – kérdezte.

– Igen – felelte kurtán Agatha.

– Rossz évszakot választott.

– Inkább rossz helyet – vágott vissza Agatha. – Szerintem ide csak meghalni járnak az emberek.

A férfi szeme vidáman megcsillant.

– Azért mi sem unatkozunk. Ma este a mólón lévő bálteremben táncmulatság lesz. – Leült Agathával szemben.

– És hogy a csudában jutnak oda az emberek? – kérdezte Agatha. – Aki ebben az időben végig akar menni a mólón, azt biztos elsodorja a szél.

– Tudja, mit? Elkísérem.

– Hiszen nem is ismerem!

A férfi kezét nyújtott.

– Jimmy Jessop.

– Nos, Mr. Jessop...

– Jimmy...

– Akkor hát Jimmy. Egy kicsit öreg vagyok már ahhoz, hogy egy ócska lebuiban felszedjen egy ismeretlen férfi.

A férfit mulattatta Agatha szúrós tekintete és fennhéjázó modora.

– Ha általában így szokott viselkedni, nem lesz sok szórakozásban része. Mi szörnyűség sült ki abból, ha eljön velem táncolni? Körülbelül annyi idős lehetek, mint maga, így aligha tépem le magamról a ruhát és erőszakolom meg.

– Nem kell ahhoz teljesen levetkőzni, hogy valakit megerőszakoljon.

– Nem tudhatom, még sosem próbáltam.

Agatha előtt hirtelen felrémlett egy újabb lehangoló este a Gardenben.

– Á, miért is ne. Agatha Raisin vagyok, Mrs. Agatha Raisin. A Garden szállóban lakom.

– És van egy Mr. Raisin is?

– Meghalt.

– Sajnálom.

– Én nem.

A férfi meglepődött, de aztán így szólt:

– Nyolcra magáért megyek. A móló közel van a szállodájához, így gyalog odasétálhatunk. Iszik még egyet? – kérdezte Agatha üres poharára mutatva.

– Nem. Ideje visszamennem. – Agatha el akart menekülni tőle, vissza akart menni a szállodába, hogy eldönthesse, tényleg el akar-e menni. Ha meggondolná magát, még mindig megkérheti a recepciót, hogy közölje a férfival, nem érzi jól magát.

Felvette a táskáját és a kesztyűjét. A férfi felállt, és kinyitotta előtte az ajtót.

– Viszlát este – köszönt el. Agatha válaszképpen motyogott valamit, és elsietett mellette.

SZÁLLODAI SZOBÁJÁBA VISSZAÉRVE Agatha megállt a szekrény magas tükre előtt, és belenézett, hogy lássa, van-e valami, ami egy idegent arra sarkall, hogy elhívja szórakozni. Fejét szorosan kendőbe bugyolálta, smink nélküli arcára fénylett, orrát pirosra csípte a szél. Apró szeme a szokottnál is kisebbnek látszott. Levette a kabátját, a fejkendőt, és gyászosan bámulta a fején éktelenkedő hajcsomókat. Biztosan egy elvarázsolt fazon. Nem megy el, gondolta. Az órájára pillantott. Már majdnem ebédidőre járt. Arcot mosott, aztán leült a vese alakú, hármastükrű és a széles ágyra terített selyem ágytakaróhoz illően zöld, selyemfodros toalettasztal elé. Egy bakfis öltözőasztala, gondolta. Vajon van egyáltalán új bútor a szállodában? – töprengett. Gondosan kifestette magát, és feltett egy fényes, barna parókát. Nem is rossz, szögezte le magában. Ha Jimmy Jessop így látta volna...

Ismét felkapta a táskáját, aztán egy puha fedelű könyvet is magához vett, hogy a mögé bújhasson, ha az ebédlőben valamelyik kriptaszökevény beszélgetésbe akarna elegyedni vele, majd lefelé indult a vastag szőnyeggel borított, réz fellépős lépcsőn. Kósza napsugár tört át a lépcsőfordulóban lévő hatalmas, színes üvegablakon, és tarka mintákat rajzolt a vérvörös szőnyegre.

Az ebédlő magas helyiség volt, óriási ablakai a tengerre néztek.

A sarokban ült le, és lopva szemügyre vette a többi ebédelőt. Volt egy idős úr, akit a pincérnők csak ezredes úrnak szólítottak. Dús, hófehér haja volt, és ráncos, napbarnított arca. Magas, egyenes tartású férfi, aki régi, de jó szabású tweed zakót viselt. Egy lehetetlenül szőke hajú hölgy ostromolta a pillantásával, és nyilvánvalóan megpróbálta felhívni magára a figyelmét. A hölgy arcát vastag púderréteg fedte, rúzsa rikítóan vörös volt. Mélyen kivágott blúza túl sok aszott és májfoltos nyakbőrt tett közszemlére. Odább kistermetű, savanyú képű, meggörbült hátú férfi ült, aztán két idősebb asszony. A magasabb tweedkosztümjében férfias jelenség volt, a másik kicsi, cingár és satnya teremtés.

Kiváló lenne egy eutanáziahirdetésen, gondolta fanyarul Agatha.

Az étel, amikor kihozták, finom, laktató angol éteknek bizonyult. A főfogás mézzel sült szüzpecsenye volt almaszósszal, hagymával, sült és főtt burgonyával, sajtos karfiollal és zöldborsóval.

A desszert karamellpuding volt bőven leöntve devoni tejszínnel. Agatha mindent magába tömött, és felnyögött, amikor érezte, hogy szorít a szoknyája. Újabb hosszú sétára kell mennie, különben a nap hátralévő részét elnehezülten, letargiába merülve töltheti, gondolta.

Mivel éppen apály volt, lement a kavicsos partra, ahol nagy, szürkészöld hullámok tornyosultak és

csaptak ki a fövényre.

Hirtelen eszébe ötlött egy vers, amelyet még az iskolában tanult:

...de nem hallok ma mást,
csak messzeségbe bágyadó morajt,
amelyet űz az éj szele
a partszegélyről lefele,
A világ vad, csupasz kavicsain. ¹

Agatha felvidult. Nagyszerű, hogy mindenfélére emlékszik, még ha csak verstöredékekre is. Egyik visszatérő félelme volt, hogy egy szép napon minden emléke odavész.

Volt valami delejes a hullámok ritmikus emelkedésében-süllyedésében. Lassan enyhült a szél, a nyugtalan tengert halvány napsütés aranyozta be. Agatha mérföldeket sétált, mielőtt visszafordult a szállodához. Energikusnak, felfrissültnek érezte magát. Akár el is mehetne a mólón tartott táncmulatságra a rejtélyes Jimmy Jessoppal! Váratlan program, egy kis kaland.

Már el is döntötte, amikor a szőke nő a recepciónál elé állt, és fuvolázni kezdett.

– Nem ismerjük egymást Mrs. Daisy Jones vagyok.

Agatha kezét nyújtott.

– Agatha Raisin.

– Nos, Miss Raisin...

– Mrs.

– Mrs. Raisin. Az ezredes, vagyis hát a drága Lyche ezredes úr azt javasolta, hogy vacsora után üljünk össze scrabble-t játszani. Olyan kevesen vagyunk! Miss Jennifer Stobbs és Miss Mary Dulsey szenvedélyes játékos. És Mr. Harry Berry mindegyünket le szokott győzni.

– Igazán kedves – hátrált Agatha –, de találkozóm van.

– Amikor megláttam, mindjárt gondoltam, hogy üzletasszony. Mondtam is az ezredesnek...

– Úgy értem, randevúm. Egy pasassal.

– Ó, igazán? Hát akkor majd más alkalommal.

Agatha felmenekült a szobájába. Egy táncmulatság a mólón ezerszer kívánatosabb, mint a scrabble azzal a bandával odalent!

Hétkor szendvicset és egy üveg ásványvizet rendelt telefonon a szobájába.

Amikor az idős pincér tíz perccel később bebotorkált velük, Agatha bőkezű borralalót adott neki, mert a pincér öreg és törékeny volt már ahhoz, hogy a szobaszervizhez használt súlyos, tömör ezüsttálcát cipelje.

Gyorsan megette a vacsoráját, aztán alkalmi blúzt és fekete bársonyszoknyát vett fel. Gondosan feltette a parókáját, és kikészítette magát. Egy másfajta szállodában a ruhásszekrényből is szobát csináltak volna: hatalmas, viktoriánus, mahagóni bútordarab volt. A nercbundája lógott benne. Agatha kivette, és megcirógatta a szőrmét. Felvegye? Vagy valami állatvédő leköpi, és megpróbálja letépni róla? Érdemes-e kitenni a kikötői bálterem ruhatárában leselkedő veszélyeknek? Ha szövetkabátot visel, akkor kardigánt is kell vennie az alkalmi blúzára. Büntudattól eltelve burkolódzott bele, és visszaemlékezett a drága jó, régmúlt napokra, amikor a szőrme még divatos volt. Végül selyemkendőt kötött a parókájára, hogy rögzítse. Könnyen felerősödhet a szél.

Amikor lement, Jimmy már a recepciónál várta. Fehér frakkinget és fekete csokornyakkendőt viselt a hosszú, fekete kabát alatt.

– Elegáns alkalom? – kérdezte Agatha.

– Wyckhaddenben mindig kiöltözünk – válaszolta Jimmy. – Meglehetősen ódivatúak vagyunk.

– Milyen táncot táncolnak? – kíváncsiskodott tovább Agatha. – Diszkót?

– Nem, társastáncot.

A mólón sétálva Agatha megpillantott egy plakátot. Ez állt rajta: TÁRSASTÁNC SZÉPKORÚAKNAK, majd alatta kisebb betűkkel: Nyugdíjasoknak belépés fél áron.

Idő előtt vénséget csinál belőlem ez a hely, gondolta Agatha, és azt kívánta, bárcsak otthon maradt volna.

Beadták a kabátjukat a ruhatárba, és besétáltak a bálterembe. A táncosok mind középkorúak vagy idősek voltak, és lendületes two-stepet adtak elő.

– Felkérhetem? – kérdezte Jimmy.

Agatha vágyakozva pillantott a bárpult felé.

– Előbb szívesen meginnék valamit.

– Ahogy óhajtja. – A férfi odavezette Agathát a bárhoz. – Gin-tonikot kér?

Agatha bólintott. A férfi megrendelte az italokat, és közvetlenül a táncparkett mellett egy kis asztalnál helyet foglaltak.

Egy pár csatlakozott hozzájuk: tupírozott frizurájú, magas, vörös, nagy keblű nő, aki olyan vastagon festette ki a szempilláit, hogy úgy nézett ki, mintha két pók ülne az arcán. A férfi alacsony volt, élénkpiros zakót és fehér nadrágot viselt.

– 'ogy van a mi Jimmynk? – kérdezte a vörös.

– Agatha, hadd mutassam be Maisie és Chris Leemant. Agatha Raisin.

– Ugye, nem bánják, ha ideülünk magukhoz? – kérdezte Maisie, azzal Chrisszel székeket húztak oda, mielőtt ők válaszolhattak volna. – Hozz nekem egy brandyt meg egy habzó bort, Chris. Köszí, édes vagy! – mondta Maisie, és Agathához fordult. – Még nem láttam errefelé.

– Vakáción vagyok – felelte Agatha.

– Hol szállt meg?

– A Gardenben.

– Tyű, az egy puccos hely! – bökte oldalba Jimmyt Maisie. – Gazdag özvegyet fogtál?

Micsoda rémes emberek, gondolta Agatha. Bárcsak elmenekülhetnék! Chris jött vissza az italokkal. Megkérdezte Agathától, mit keres Wyckhaddenben, és Agatha újra elmagyarázta, hogy vakáción van.

– Furcsa helyet választott. A többség meghalni jár ide – bökte oldalba Chris Maisie-t, aki visítva nevetett.

– Táncolunk, Agatha? – kérdezte Jimmy.

– Igen, kérem. – Agatha felállt az asztaltól, és hálásan kezdett járni Jimmyvel egy skót valcert. Miért vagyok ilyen sznob? – tépelődött Agatha. De tényleg képtelen vagyok Christ meg Maisie-t elviselni, és ha ilyen barátai vannak, a mai este után nem akarok még egyszer találkozni vele. Jimmy ügyesen táncolt, és üdvözölték egymást a parketten táncolókkal. Úgy tűnt, nagyon sok embert ismer, igaz, Wyckhadden egy kis porfészek. – Régen él itt? – kérdezte Agatha, és ügyesen megpördült a tengelye körül. Bámulatos, mennyire nem felejt el az ember semmit!

– Mindig is itt éltem.

– Meg sem kérdeztem, hogy nős-e.

– Az voltam – felelte Jimmy. – Meghalt a feleségem.

– Régen?

– Tíz éve.

– Vannak gyerekeik?

– Kettő. Egy huszonnyolc éves fiam van, és egy harminckét éves lányom.

– És mivel foglalkoznak? – kérdezte Agatha, és azon törte a fejét, hogyan tudná a szám végeztével elterelni a férfit Maisie-től és Christól.

– A fiam, John mérnök. Nőtlen. Joan egy egyetemi előadó felesége, a férje az Essexi Egyetemen dolgozik. Két gyerekük van. Nagyon boldogok.

Vége lett a számnak. Bejelentették a következőt, ami tangó volt. Agatha megkönnyebbülten látta, hogy Chris és Maisie feláll táncolni.

Újra leültek. Arra táncolt egy pár.

– Szabad estét vettél ki a gazfickóktól, Jimmy? – kiáltott oda a nő.

Jimmy nevetett és bólintott.

– Ezt meg hogy érti? – kérdezte Agatha.

– Rendőrfelügyelő vagyok.

Agathának felcsillant a szeme.

– Én pedig amatőr detektív – közölte. Nekifogott, hogy elmesélje az „ügyei” erősen kiszínezett változatát. Elbeszélései annyira magukkal ragadták, hogy észre sem vette, a férfi egyre kényelmetlenebbül feszeng.

Éppen egy szerinte rendkívül lebilincselő beszámoló közepén tartott, amely egy az ő részvételével lezajló gyilkossági ügyet érintett, amikor Chris és Maisie visszajött az asztalukhoz.

– Van kedved táncolni, Maisie? – csapott le rá Jimmy, aki mintha észre sem vette volna, hogy a mondat közepén szakítja félbe Agathát.

Agatha elszörnyedve vörösödött el, miközben Jimmy a táncparkettre vezette Maisie-t.

– Táncoljunk? – kérdezte Chris.

– Miért is ne? – felelte búsan Agatha.

Mint kiderült, Chris feltűnősködő parkett-táncos volt, és egy csomó olyan hajlítást meg siklást mutatott be, amelyeknek semmi közük sem volt a zenéhez. Úgy áradt róla az Old Spice illata, mintha abban fürdött volna.

Jimmy az este hátralévő részében különböző pároknak mutatta be Agathát, és Agatha a végén mindig a pár férfitagjának partnereként végezte, miközben Jimmy elsasszézott a nővel. Agatha mélységesen megbántódott. Egy rendőrfelügyelőnek örülnie kellene, hogy egy bűnüldöző társra akadt, gondolta.

Véget ért a tánc. Jimmy felsegítette Agathára a nercbundát, és kikísérte. Kint megint feltámadt a szél. Vad rohamok söpörtek végig a mólón, a felaggatott lámpák ugráltak és imbolyogtak. Agatha a kabátzsebében keresgélte a selyemkendőjét. De amint elővette, és megpróbálta a fejére kötni, a szél kitépte a kezéből, és a kendő libegve elszállt a tenger fölé.

– Jaj, istenem! – kesergett Agatha. – Ez volt a legjobb kendőm!

– Micsoda? – ordította a férfi, aki megpróbálta túlüvölteni a szelet és a hullámok robaját.

– Azt mondtam... – kezdte Agatha, de ekkor ismét felsikoltott. Egy alattomos szélroham lekapta a parókáját, amely fennakadt a móló korlátján. Agatha odarohant, hogy elcsípje. De abban a pillanatban, amikor érte nyúlt, az újabb szélroham kiszabadította, és magával sodorta a koromfekete éjszakába.

Agatha visszament Jimmyhez, és amennyire csak tudta, feltúrta a kabátja gallérját. A móló hintázó fényei megvilágították haja romjait.

– Elvesztettem a parókámat – bánkódott Agatha.

– A feleségem rákban halt meg – ordította Jimmy.

– Nem vagyok rákos – jajdult fel Agatha.

Némaságba burkolódzva, egymás mellett siettek vissza Agatha szállodájához. Az oszlopos bejárat előtt Agatha így szólt:

– Köszönöm a kellemes estét. Bocsásson meg, hogy nem hívom be egy italra, de nagyon elfáradtam.

– Remélem, élvezi majd az itt-tartózkodását – felelte mereven a férfi, azzal sarkon fordult, és távozott. Mrs. Daisy Jones a recepciónál álldogált, amikor Agatha a fejét leszegve a lépcső felé iramodott.

– Jó estét, Mrs. Raisin.

Agatha válaszképpen mormolt valamit, és felsurrant a lépcsőn. Úgy vetette be magát a szobájába, mint egy állat a vackába. Menedék! Micsoda borzalmas este! És az a páróka egy vagyomban került.

Páni rémület fogta el. Mi az ördögöt keres ebben a szállodában, ahol valósággal csapdába esett? Holnap kijelentkezik és továbbutazik.

ÉPPEN A REGGELIJÉT FEJEZTE BE, amikor észrevette, hogy Daisy Jones tart az asztala felé. Agatha pajzsként kapta maga elé a *Daily Mail*, ám Daisy tántoríthatatlan derűvel szegezte neki a kérdést:

– Akaratlanul is feltűnt tegnap este a haja. Mi történt?

– Idegbetegség – felelte Agatha, aki már nem akart a hőstetteivel hancegni.

Daisy leült, és közelebb hajolt hozzá. Vastag, fehér púder töltötte ki az arcán lévő repedéseket és ráncokat, apró, keskeny száját erősen kifestette.

– Tudok valakit, aki segíthetne magán – suttogta.

– Az orvosok szerint hamarosan visszánő a hajam – vetette ellen dacosan Agatha. A fejére most kék kendőt kötött.

– Hallotta már Francie Juddle hírét?

– Az kicsoda? – kérdezte Agatha.

– Nos... – Daisy kicsit kuncogott, aztán lopva körülnézett. – A helyi boszorkány, de csodákat tesz!

Ő tüntette el Mary Dulsey szemölcsseit.

– És hol lakik?

– A Partons Lane-en lévő rózsaszín kis házban, a város túlsó végén. Ha a korzó végéig sétál, aztán balra fordul, már ott is van. A tengertől a harmadik ház.

– Köszönöm – mondta Agatha udvariasan, de elutasítón.

– Tényleg tegyen egy próbát. Titkos ereje van. Ma este a társalgóban ismét összegyűlünk egy kis scrabble-re. Kérem, csatlakozzék hozzánk!

– Amennyiben szabad leszek – felelte Agatha, és ismét felemelte az újságot.

Amint Daisy elment, Agatha érezte, hogy felébred a kíváncsisága a boszorkány iránt. Felélénkítené a napját, ha felkeresné. Az a kilátás, hogy csomagoljon és tegye át máshova a székhelyét, letargiával töltötte el.

Fél órával később nercbe burkolódzva vágott neki a korzónak. Acélszürke nap volt, teljes szélcsend. A kavicsos partot nagy, áttetsző hullámok nyaldosták, majd surrogó hanggal vonultak vissza.

Az előző este emléke suhant át a fején. Legalább nem foghatja arra, hogy a páróka elvesztése miatt hagyta ott Jimmy. A férfi kedve már sokkal hamarabb elment tőle. Agatha régi elszántsága és energiája kezdett visszatérni. Mire visszatér Carselyba, James Lacey egy boldog, egészséges, dús hajú Agathát lát majd viszont. A korzó mentén elhelyezett viktoriánus vas és üveg menedékekben összebújtak az öregek, és a tengert bámulták. A halálra várnak, borzongott meg Agatha. Gyere, Kilenceske, lejárt az időd.

Fejét leszegve sietett el mellettük. A korzó végén nyílt a Partons Lane. Elsétált a rózsaszín villáig, és bezörgetett a rézkopogatóval, amely ördögfejet ábrázolt.

Pár pillanat múlva dundi, sima arcború, világos-szürke szemű kis nő nyitott ajtót. Sűrű, fekete haját

szoros kis franciakontyba fogta.

– Igen?

Agatha a pillanat törtrészéig elfelejtette Daisy nevét, aztán felderült az arca.

– A Garden szállóban Daisy Jones tanácsolta, hogy talán segíteni tud rajtam.

– Ide kellett volna telefonálnia, hogy időpontot kérjen – válaszolta Francie Juddle. – De szerencséje van. Mrs. Braithwaite-et vártam, de meghalt.

Agatha meglepetten pislogott, de követte a házba a nőt.

Arra számított, hogy valami sötét szentélybe vezetik be, amelynek közepén fekete bársonnyal letakart asztalon kristálygömb áll, de egy barátságos kis szalonban találta magát, amelyet néhány minőségi bútordarabbal rendeztek be, élénken lobogott a kandallóban a tűz, és egy nagy – nem fekete, hanem fehér – macska aludt a kandalló előtti rongyszőnyegen.

– Foglaljon helyet – mondta Francie, és a tűz melletti füles fotel felé bólintott. Agatha levette a bundáját, aztán leült. – Nem kellene ilyesmit viselnie – jegyezte meg Francie.

– Miért?

– Gondoljon csak arra a sok kis állatra, amelyek meghaltak, hogy magát melegen tartsák.

– Nem azért jöttem, hogy prédikáljon nekem az állatok jogairól.

Francie elhelyezkedett az Agathával szemközti székből. Nagyon rövid lába volt, és halvány, üveg-szerűen fényes harisnyát viselt.

– Miben segíthetek?

Agatha levette a fejéről a kendőt.

– Nézze ezt!

– Mi történt?

– Egy nyomorult nő szőrtelenítővel mosta meg a hajamat. Állítólag visszánő.

– Van valami, amivel rendbe tudom hozni – mosolygott Francie.

– Kaphatok belőle? – kérdezte türelmetlenül Agatha.

– Hogyne. Nyolcvan font.

– Micsoda?!

– Nyolcvan fontba kerül.

– Ez rengeteg pénz olyasmiért, ami esetleg nem is válik be – tiltakozott Agatha.

– De beválik.

– Gondolom, a legkülönbözőbb kérésekkel fordulnak önhöz – jegyezte meg Agatha.

– A szemölcsirtástól a szerelmi bájitalig mindenfélével.

– Szerelmi bájital! Ilyesmi bizonyára nem létezik.

– Dehogynem.

– Francie... ugye, szólíthatom így?... mindketten üzletasszonyok vagyunk. Egy vagyont költöttem olyan kozmetikumokra, amikről azt állítják, hogy eltüntetik a ráncokat, és nem tüntették el, rúzsokra, amiket csókállónak hirdettek, és nem azok, akkor most miért hinnék a hajregeneráló szerében?

Francie szeme vidáman csillogott.

– Amíg ki nem próbálja, nem fogja megtudni.

– Mibe kerül a szerelmi bájital?

– Húsz fontba.

– Szóval a szerelem olcsóbb, mint a haj visszánövesztése.

– Így is mondhatjuk.

– De ha ez a szer beválik, gazdaggá teheti magát.

– Ha ráállnék a gyártásukra, sok szeremből gazdagodhatnék meg, de akkor főhetne a fejem a gyáruk

és az alkalmazottak miatt.

– Nem feltétlenül – vetette ellen az agyafúrt Agatha. – Elég, ha milliókért eladja a receptet.

– Pillanatokon belül itt egy ügyfelem. Kéri a szert, vagy nem?

Agatha habozott. De a gondolat, hogy a haja talán sosem nő vissza, rémületbe ejtette.

– Rendben van – mondta nyersen –, és viszek egy szerelmi bájitalt is.

Francie felállt, és kiment a szobából. Agatha is felállt, a kis ablakhoz ment, és kinézett. Odakint a napsütés aranyra festette a macskaköveket. Megint felerősödött a szél. Kezdte ostobán érezni magát. Mi lesz, ha beadja James Lacey-nek a bájitalt, és a férfi megbetegszik?

Francie két üveggel jött vissza: az egyik kicsi, a másik nagy volt.

– A kicsiben van a szerelmi bájital, a nagyban lévő a hajára kenje – utasította. – Esténként lefekvés előtt kenje fel a hajnövesztőt. Öt cseppet tegyen a bájitalból a férfi italába. Ön özvegy?

– Igen.

– Szeánszokat szoktam tartani. Kapcsolatba hozhatom a drága elhunytal.

– Elhunyt, de nem drága.

– Akkor hát száz font lesz.

– Nincs nálam ennyi készpénz.

– Csekket is elfogadok.

Agatha elővette a csekk-könyvét, és egy kis asztalra tette.

– Frances Juddle nevére állítsam ki?

– Igen.

Agatha kiállította a csekket, és átnyújtotta az asszonynak. Aztán felvette a kabátját, felkapta a két üveget, a táskájába tette őket, és az ajtó felé indult.

– Szabaduljon meg ettől a kabáttól – tanácsolta Francie. – Szégyen.

Agatha dühösen rámeredt, majd szó nélkül távozott. Honnan sejtheti bárki is, mit jelent neki ez a bunda? Ez volt élete legelső luxuscikke, miután foggal-körömmel kikapaszkodott a birminghami nyomornegyedből, ahova született, és elindult a siker rögös útján. A bunda fényes páncél volt, amely az úgazdag Agatha Raisin befutását jelképezte. És még akkor vette, amikor a szörmeviselés nem számított bűnnek.

Odakint ragyogott a nap, emberek sétáltak, köztük igen sok fiatal is. Úgy tűnt, mintha Wyckhadden hirtelen életre kelt volna. Agatha úgy döntött, felkeresi még egyszer a sörözőt, ahol megismerkedett Jimmyvel. Nem bírta elviselni a tudatot, hogy a férfi váratlanul és megmagyarázhatatlanul hátrat fordított neki.

Benyomta az ajtót. A sörözőben nagy volt a forgalom, az irodai alkalmazottaknak most volt az ebédidejük. De azért talált egy szabad asztalt, és leült a bárpultnál kért gin-tonikkal.

Ha nem siet, lemarad a szállóban az ebédről, és nincs kedve kipróbálni a sörözőben felszolgált ételt, aminek borzalmas a szaga. Felhajtotta az italát, amikor hirtelen nyílt az ajtó, és Jimmy lépett be. Futó pillantást vetett rá, sarkon fordult, és kiment.

Agatha majdnem elsírta magát. Igaz, már azt is furcsállotta, ahogy a férfi felszedte, vigasztalta magát. Miért lenne most meglepve, hogy ilyen különösen viselkedik?

Kisétált a napsütésre, de örült a meleg bundának, mert hideg szél fűjt.

A szálloda felé tartott, amikor egy csapat fiatal mellett ment el, akik sört ittak és hamburgert ettek. Egy orrpiercinges, fülbevalós lány hirtelen belecsimpaszkodott a bundájába, és azt visította:

– Gyilkos!

Agatha riadtan nagyot lökött rajta, amitől a lány hátratántorodott, mire Agatha futásnak eredt.

A szállodába érve rögtön a szobájába sietett, és gyöngéden beakasztotta az értékes bundát a

szekrénybe.

Betelt a pohár. Még egy nap, és kijelentkezik.

VACSORA UTÁN VONAKODVA csatlakozott a többi vendéghez a társalgóban, ahol Lyche ezredes a scrabble tábláját nyitotta ki.

A magas, férfias nő Miss Jennifer Stobbs volt, az alacsony penészvirág Miss Mary Dulsey. A zsémbes öregúrnak naftalin- és mentolszaga volt. Daisy Jones kacéran flörtölt az ezredessel.

– Milyen kevés a vendég – jegyezte meg Agatha.

– Magát leszámítva mind szállóvendégek vagyunk – válaszolta Jennifer. Súlyos, fakó vonásai voltak, ajka fölött bajusz nőtt. Rövidre nyírt hajába ősz csíkok vegyültek. – Hétfégenként és a főszézonban sok vendég van.

– Ért a scrabble-höz, Agatha? – kérdezte az ezredes.

Agatha egy pillanatra meghökkent, hogy a keresztnévén szólította. Odahaza, Carselyban a régimódi nőegylet tagjai Miss Ennek és Mrs. Annak szólították egymást.

– Átlagos játékos vagyok – válaszolta, aztán elszomorodva jutottak eszébe a meghitt esték, amikor Jamesszel scrabble-t játszottak az eljegyzésük idején.

Tőle telhetően igyekezett minél jobban játszani, de a többiek nemcsak elhivatott játékosok voltak, de szenvedélyes keresztrejtvényfejtők is, és hozzájuk képest Agatha rosszul teljesített.

– Járt Francie-nél? – érdeklődött Daisy.

De Agatha szégyellte, hogy száz fontot adott ki arra, ami érzése szerint két üveg színes víz volt, ezért hazudott.

– Nem – felelte.

– Okvetlenül el kell mennie, nagyon érti a dolgát.

Újabb játék kezdődött. Agatha még jobban törte magát, mégis neki volt a legalacsonyabb pontszáma.

– Ennyi elég is ma estére – jelentette ki az ezredes. Agathát meglepte, hogy már elmúlt éjfél.

Nem fogadta el az ezredes italmeghívását, és azzal a gondolattal ment fel az emeletre, hogy egészen kellemes volt a társaság, s ha egyszer közelebbről is megismeri az ember az idősebbeket, bámulatos, mennyivel fiatalabbak lesznek.

Levette a blúzát, és betette a szennyeszsákba. Aztán kibújt a szoknyájából, és a hatalmas szekrényhez lépett, hogy beakassza.

Kinyitotta az ajtót.

Azután felsikoltott.

KETTŐ

IMÁDOTT NERCBUNDÁJA csíkokra hasogatva lógott a szekrényben. Piros festékekkel pacsmagolták össze.

A tönkretett kabát láttán hátrálni kezdett. Érezte, hogy reszket. Összekulcsolta remegő ujjait, aztán iszonyatos harag lett úrrá rajta. Biztos csak az éjszakai portás van szolgálatban. Inkább a rendőrséget hívja. Megkereste a helyi telefonkönyvet, lenyomta a kilencet, hogy városi vonalat kapjon, aztán feltárcsázta a wyckhaddeni rendőrőrsöt.

– 'stét, itt a wyckhaddeni rendőrség – szólt bele egy unott hang.

Agatha kimérten elsorolta a bunda megszenteltetésének részleteit.

– Másban is kárt tettek? – kérdezte a még mindig unott hang.

Agatha vadul körülnézett. – Amennyire látom, nem.

– Ne nyúljon semmihez. Azonnal küldünk valakit.

Agatha körbejárt a szobában. Úgy tűnt, hogy máshoz nem nyúltak. Még az öltözőasztalon álló nyitott ékszeres dobozában is megvolt minden.

Felhívta az éjszakai portást, és tömören előadta, mi történt, és hogy kihívta a rendőröket.

– Azonnal felmegyek – válaszolta a portás.

Pár pillanat múlva kopogtak is. Az éjszakai portás egy olyan intézményhez képest, mint amilyen a Garden szálló, túl fiatal volt: a negyvenes éveit taposhatta. Tág pórusú, egészségtelenül szürkés bőre, lecsüngő bajsza volt, és feketére festette a haját. Leesett állal bámulta Agatha kabátjának maradványait.

– Elfelejtette bezárni az ajtót? – kérdezte.

– Nem. Scrabble-t játszottam a többiekkel. Bezártam az ajtót, és a kulcs a táskámban volt.

– Néhány szállóvendégünk igencsak feledékeny – próbálkozott a férfi.

– Nem vagyok szenilis! – bömbölte Agatha. – Ha azt mondom, bezártam, akkor úgy is van!

Az idős emberek nem alszanak jól, és valahogy a többi vendég is megsejtette, hogy történt valami. Az Agatháé melletti szoba ajtaja kinyílt, és megjelent Daisy Jones rózsaszín, steppelt pongyolában. Bekukucskált Agathához, és a nyomában feltűnt a még mindig felöltözött ezredes. Mindketten elszörnyedve kiáltottak fel a vandalizmus láttán.

– A jóléti rendszert hibáztatom ezért – jelentette ki az ezredes. – Sok itt a fiatal, akik életükben egy napot sem dolgoztak. – Csevegve és kiáltozva sereglett be a többi vendég is.

– Szerintem mindnyájuknak távoznia kellene – kiáltotta elkeseredetten Agatha. – A rendőrség ujjlenyomatokat fog keresni.

– Melyikük Mrs. Raisin? – hallatszott egy hang az ajtóból. A szállóvendégek utat engedtek egy tömzsi, pocakos fickónak, akire ráfeszült az öltöny, és anorákot viselt, valamint egy rendőrnőnek, aki mintha félálomban lett volna.

A vendégek kicsoszogtak a folyosóra.

– Ian Tarret nyomozó vagyok – mutatkozott be a férfi, és becsukta az ajtót az idős lakók orra előtt. – Ez a bunda?

– Ez volt – válaszolta keserűen Agatha.

– Kezdjük az elején, Mrs. Raisin. Látogatóban van itt?

– Igen. Csak pár napja érkeztem.

– Miért Wyckhaddenbe? Ismer itt valakit?

– Nem, csak vakációzni szerettem volna, ennyi az egész.

– Az érkezése óta viselte a bundát?

– Igen. Felvettem tegnap este a mólón tartott táncmulatságra. Jimmy Jessop felügyelő kísért el.

– Azt hittem, senkit sem ismer Wyckhaddenben.

– Egy sörözőben szedett fel – közölte Agatha, és bánata ellenére is felébredt benne a rosszindulatú remény, hogy ez a pletyka eljut a rendőrsre is.

– Nos, akadnak olyanok, akik nekitámadnak annak, aki szörmét visel. Előfordult önnel ilyesmi?

– Igen, ma délelőtt a korzón, mielőtt a szállodába értem. Fiatalok üldögéltek a falon. Egy tüskés hajú, orrkarikát és fülbevalót viselő lány esett nekem.

– Nem jelentette be?

– Tettek volna bármit is?

– Hogyne. Be kellett volna jelentenie. Tett esetleg még valaki ellenséges megjegyzést?

Agatha büntudatosan gondolt a wyckhaddeni boszorkára, Francie Juddle-ra. Nem fült a foga ahhoz, hogy bevallja, egy boszorkánytól kért tanácsot. És mi lesz, ha kiderül, hogy szerelmi bájtalt is kért?

– Nem – hazudta.

– Reggel elküldjük a helyszínelőket, hogy ujjlenyomatot vegyenek.

– Miért reggel? Miért nem most?

– Emberhiánnyal küszködünk. Sok a munka.

– Bűnözési hullám van Wyckhaddenben?

– Nem erről van szó, inkább kevés a pénz. Csak egy kis létszámú rendőrs vagyunk. A helyszínelőket Haddertonból, a legközelebbi nagyobb városból kell áthívnunk. Legyen szíves reggel bejönni az őrre, és részletes vallomást tenni.

– Rendben van – felelte Agatha fáradtan.

– Kötött biztosítást a bundára?

– Nem. Vagyis ha otthon lennék, kiterjedne rá a házam vagyonbiztosítása, de az meg sem fordult a fejemben, hogy egy ilyen helyre kiváltsak úti biztosítást.

– Legközelebb már tudni fogja – szögezte le a férfi olyan komor, szentenciózus hangnemben, hogy Agatha legszívesebben képen törölte volna.

Agatha a rendőrnőre pillantott. A nő lehajtott fejjel, csukott szemmel ült az ágyon.

– A rendőrnő alszik – jegyezte meg.

– Trul rendőr! – dörrent rá Tarret.

– Nem alszom, csak gondolkodom – válaszolta a nő.

Tarret az éjszakai portáshoz fordult.

– Most lemegyünk. Mondja el, ki férhetett hozzá a szoba kulcsához.

Agatha kikísérte őket. Szívesen felhajtott volna valamit, de a szálloda régimódisága miatt nem volt a szobákban minibár. Lerogyott egy székre. Nem lett volna szabad hazudnia Francie Juddle-ról. Összeszűkült a szeme. Francie kritizálta a kabátját. Egy olyan borzalmas teremtés, mint aki a korzón nekitámadt, nem jönne be egy drága szállodába. A bunda tönkretétele miatti zaklatott lelkiállapotában Agatha hirtelen úgy érezte, csak Francie tehetné. A szállóvendégek mind vele társasjátékoztak. Daisy Jones egyszer ment csak ki, hogy „bepúderezze az orrát”, ahogy diszkréten kifejezte magát, de a földszinti női mosdó felé indult. Az ezredes és Mr. Berry is felállt kétszer, hogy italt hozzon. De legvadabb álmaiban sem fordult volna meg a fejében, hogy valamelyik idős úr osont fel a lépcsőn, hogy felszabdálja a kabátját.

Bizonyára az a rémes Francie volt, aki feltehetően ebben a pillanatban is önelégülten alszik az ágyában.

Agatha úgy döntött, odamegy, és felébreszti. Ha ő a tettes, akkor még biztos talál vörös festéket a kezén vagy a körme alatt.

Meleg anorákot vett, és lefelé indult. Tarret és Trul még mindig az éjszakai portást faggatta.

– Muszáj kiszellőztetnem a fejemet – hadarta Agatha.

A kis, hideg hold fényénél végigsétált az elhagyatott korzón, és arra gondolt, ha sikerülne megoldania a Szétkaszabolt Nercbunda ügyét, azzal megmutatná Jimmy Jessopnak, hogy nem veheti semmibe az éles eszét.

Amikor befordult a Partons Lane-re, észrevette, hogy a sarkon nem ég az utcai lámpa, és emiatt a keskeny utca bejárata koromsötétségbe borul. Agatha botladozott a macskaköveken. Amikor a rózsaszín villához ért, felemelte a kezét, és hangosan bekopogtatott. Az ajtó engedett, és lassan feltárult.

Agatha érezte, ahogy babonás rettegés keríti hatalmába. Mintha a boszorkány tudna az érkezéséről, és csodával határos módon nyitva hagyta volna az ajtót.

– Francie! – kiáltotta Agatha, és bement.

A boszorkány biztosan az emeleten alszik. Agatha a hallban tapogatózott villanykapcsoló után, és végül a lépcső aljában talált is egyet. Most már magabiztosabbnak érezte magát, és arra gondolt, jó lenne álmában meglepni Francie-t, s anélkül, hogy felébresztené, megvizsgálni a kezét meg a körmeit. Így aztán felfelé settenkedett a lépcsőn, amit ugyanolyan vastag szőnyeg borított, mint a szállodait.

Óvatosan benyitott egy ajtón. A fürdőszobába jutott. Megpróbálkozott egy másikkal. A lomtár. Újabb ajtó. A lépcső felől beszűrődő fényenél látta, hogy egy hálósobában van. Benyúlt, és a falon a kapcsolót kereste. Megtalálta, és felkattintotta.

Francie Juddle félig az ágyban, félig abból kilógva feküdt, a fején lévő jókora sebből vér csöpögött a fehér szőnyegre, és nagy foltot hagyott. A fehér macska az ágy szélén kucorgott, és amikor meglátta Agathát, egyetlen ugrással rátámadt. Agatha felsikoltott, és letépte a macskát a fejéről.

Az első gondolata az volt, hogy elmenekül. De lehet, hogy Francie még él, jutott az eszébe. Képtelen volt megérinteni a testet. Az ágy mellett volt egy készülék. Ujjlenyomatok, gondolta. Tele lesz minden az ujjlenyomataimmal. Miért nem vettem kesztyűt? Mivel magyarázom a telefonhívásomat?

Elfelejtette a rendőrörs telefonszámát. A segélyhívószámot tárcsázta, majd remegő hangon a rendőrséget és a mentőket hívta, aztán lement a kis hallba, és várt.

Agatha a lelke mélyén azt kívánta, bár sosem hagyta volna el Carselyt. A hallban egy kis széken kuporgott. Ki fog derülni, hogy meglátogatta Francie-t. És mivel magyarázza azt, hogy éjjel, ebben az órában Francie villájában van?

Hallotta, hogy kocsiajtók csapódnak a ház előtt. Tarret nyomozó lépett be, nyomában az álmos rendőrnővel.

– Hát ez meg micsoda? – szegezte neki a kérdést. – Mit keres itt?

– Mrs. Juddle-ről van szó – válaszolta Agatha. – Fent van, a hálóban. Azt hiszem, meghalt.

Ebben a pillanatban léptek be a mentők.

– Mutassa az utat – parancsolt rá Tarret.

Agatha felment a lépcsőn, egyenesen a hálósobához. Rámutatott az ajtóra, és félreállt, hogy a rendőrök meg a mentők bemehessenek. Jimmy Jessop jött fel a lépcsőn.

A férfi rápillantott.

– Odabent – suttogta alig hallhatóan Agatha.

Lement a hallba. Hamarosan megérkeztek felszerelésükkel a bűnügyi helyszínelők, aztán nagy, fekete táskával a halottkém követte őket. Biztos meghalt, gondolta Agatha. Nem sietnek kihozni a mentőkocsihoz. Rendőrök érkeztek, akik kordonnal vették körül az épületet.

Agathában felmerült, hogy talán észrevétlenül visszamehetne a szállodába. Végére is tudják, hol keressék. De maradt, ahol volt. Abbamaradt a remegése, és most már csak kimerültséget érzett.

Jimmy Jessop felügyelő jött le a lépcsőn.

– Kérem, jöjjön vissza velünk az őrsre – mondta. – Trul rendőr majd elviszi. – Tekintete közönyös és kifejezéstelen volt.

A rendőrnő jött le. A környező házakban égett a villany. Amikor Agatha kilépett a házból, vaku villant a szemébe. Megérkezett a helyi sajtó is. Agatha összerezsent, és igyekezett eltakarni az arcát. Beszállt a kocsiba. Újabb vaku villant.

Agatha a sokktól és a kimerültségtől zsibbadtan hagyta, hogy elvigyék a rendőrségre, és beültessék egy kihallgatósobába. Trul rendőr egy pohár tejes teát hozott neki, meg kekszet, és leült a sarokba, ahol összefonta a kezét az ölében.

Agatha belekortyolt a teába, és undorral elfintorodott. Ilyet adnak az automaták vékony papírpohárban. Eltolta magától, az asztalra fektette a fejét, és azonnal elaludt. Háromnegyed órával később valaki a vállát rázta. Jimmy Jessop volt. Agatha homályos tekintettel meredt rá.

– Nos, Mrs. Raisin, essünk túl rajta – mondta a férfi. – Mindnyájunknak szükségünk van alvásra.

Agatha kiegyenesedett, pislogott, és körülnézett. Jimmy Tarret nyomozóval együtt leült vele szemben.

– Betették a kazettát? – kérdezte Jimmy Agatha válla fölött, mire Trul rendőr álmos igennel válaszolt.

Agatha megdöbbenve hallotta, hogy a jogaira figyelmeztetik, majd Jimmy közömbös, érzelmektől mentes hangon megkérdezte, hogy akar-e ügyvédet.

– Nem – felelte Agatha. – Nem csináltam semmit.

– Itt van előttem a jelentés, hogy a szőrmebundáját vandál módon tönkretették. Az előzetes vallomásában nem említette Mrs. Juddle-t. Akkor meg miért kereste fel éjnek idején?

Agatha gondolatai körbejárták a kérdést, aztán úgy döntött, egyedül az igazság célravezető.

– Azért nem árultam el a rendőrségnek, hogy Francie-nél jártam, mert szégyelltem elmondani, hogy a helyi boszorkánytól kértem tanácsot. – Levette a fejről a kendőt, és előrehajtotta a fejét. – Egy fodrásznő sampon helyett szőrtelenítővel mosta meg a hajamat, és nem nő vissza rendesen. A szállodában Mrs. Daisy Jones Francie-t ajánlotta. Elmentem hozzá, és vettem egy üveg hajszeszt. Mialatt nála voltam, több megjegyzést is tett a kabátomra.

– Pontosan mit mondott?

– Nem emlékszem szó szerint. Valamit arról, hogy sok kis állatot öltek meg, hogy elkészítsék, és nem kellene viselnem. A kabát széthasogatása után nagyon feldúlt voltam. Arra gondoltam, elmegyek hozzá, és felébresztem, hogy megnézzem, nincsenek-e vörös festéknymok a kezén vagy a körmei alatt. A bejárati ajtó kinyílt. Felmentem a hálósobába. Szerettem volna álmában meglepni. Meg akartam nézni a kezét. De amikor benyomtam a hálósobaaajtót, és felkapcsoltam a villanyt, úgy találtam, ahogy önök is látták. Ellenőriznem kellett volna, hogy életben van-e, de képtelen voltam hozzáérni. Felhívtam a rendőrséget és a mentőket, aztán lementem, és vártam. Nézzék – folytatta Agatha visszanyerve szokott energikussága töredékét –, ha kinyírtam volna, egyszerűen elmenekülök. Mindenütt ott vannak az ujjlenyomataim.

– Szóval Mrs. Juddle hajszeszt adott önnek? Vagy valami mást is?

– Semmit – hazudta Agatha, és a szerelmi bájitalos üvegre gondolt, amely még a táskájában volt. Örült, hogy nem hagyta a szállodai szobában, ahol a rendőrök megtalálhatták volna.

– Akkor kezdjük csak előlről...

Jimmy gondosan végigvette vele többször is a vallomását; kétségkívül abban reménykedett, hogy ellentmondásba keveredik, vagy új információval szolgál.

Végül levették az ujjlenyomatait, és közölték vele, hogy szabadon elmehet, de figyelmeztették, hogy

nem hagyhatja el Wyckhaddent.

Rendőrautóval tette meg az őr és a szálloda közötti rövid utat. Felment a szobájához, és fáradtan benyitott. A szobában teljes volt a felfordulás. Először azt hitte, betörtek hozzá, amíg észre nem vette, hogy mindent az ujjlenyomat-keresők pora borít. A gyilkosság miatt azonnal átküldték a helyszínelőket. Kopogtattak. Amikor ajtót nyitott, az éjszakai portás állt előtte.

– El is felejtettem említeni – cikázott ide-oda a tekintete –, hogy a rendőrök elvitték a bundáját. Bizonyítéknak. Tessék, az elismervény.

– Kösz – felelte Agatha.

– Mi ez a gyilkossági ügy?

– Ha nem bánja, aludni szeretnék – csapta rá Agatha az ajtót.

Olyan fáradt volt, hogy nem is fürdött vagy zuhanyozott. Krémmel lemosta a sminkjét, levetkőzött és bedőlt az ágyba, de a villanyt nem oltotta le, mert félt, hogy a sötétség túlságosan élénken festi majd elé az éjszaka szörnyűségeit.

Kora reggel a telefon éles csörgésére ébredt. A *Hadderton Gazette* újságírója kereste.

– Most nem beszélhetek – válaszolta, és lecsapta a kagylót. Aztán felhívta a telefonközpontot, és meghagyta, hogy senkit se kapcsoljanak, majd ismét elaludt. Álom és ébrenlét határán hánykolódott, és homályosan tudatában volt, hogy időnként kopogást hall.

Végül dél körül kelt fel, s éppen megfürdött és felöltözött, amikor csengett a telefon.

– Mondtam, hogy senkit se kapcsoljon – kiabált a kagylóba.

– Mrs. Raisin? Jessop felügyelő vagyok. Lent vagyok, és szeretnék pár szót váltani önnel.

Agatha letette a telefont, gondosan ellenőrizte a sminkjét, megigazította a fején a kendőt, és lement a földszintre.

– Menjünk át a társalgóba – javasolta a felügyelő. – Most üres.

– Nem hozta magával a társát? – kérdezte Agatha. – Baráti látogatásra jött?

– Nem éppen.

Bementek a társalgóba, és leültek a hosszú ablakok melletti nagy fotelokba. Az előttük álló dohányzóasztalon feküdtek az aznapi lapok.

– Még semmi sem jelent meg az újságokban – jegyezte meg Jimmy. – Késő volt, hogy lehozzák.

– Mikor halt meg? – kérdezte Agatha. – Arra gondoltam, a többi szállóvendég tanúsíthatja, hogy egész este a szállodában voltam.

– Várjuk a jelentést. Nehéz megállapítani egy haláleset pontos idejét.

– Kiderítette már, hogyan juthatott be valaki a szobámba, és szabdalhatta össze a kabátomat?

– Nem. Egy régebbi vendég is lehetett. Ellenőrizzük a szobalányokat. Természetesen szoba jöhet még az álkulcs is. Nézzük át még egyszer az éjszakát most, hogy kipihente magát. Miért gondolta néhány elejtett megjegyzés alapján, hogy egy nő, akitől hajszesszel kapcsolatban kért tanácsot, felhasogatta a bundáját?

– Megrázott ez a vandalizmus. Dühös voltam. Á, végtére is elárulhatom az igazságot. Nem tetszett, ahogy maga semmibe vett az után, hogy elmeséltem, amatőr detektív vagyok. Szerettem volna bebizonyítani, mit tudok.

– Örültség! – felelte hűvösen Jimmy. – Kinézem magából, hogy kicsinál valakit, vagy összevagdálja a saját bundáját. A magával egykorú nők, akik amatőr detektívnek képzelik magukat, néha bármire képesek, hogy felhívják magukra a figyelmet.

– Ügyvédre van szükségem! Ha tanúja lenne ennek a beszélgetésnek, beperelném magát – kiabálta Agatha.

– Ismerje el, hogy furcsán veszi ki magát a dolog. Tizenkét éve volt utoljára gyilkosság

Wyckhaddenben. Erre maga beteszi ide a lábát, és két eset is történik, amiknek magához van közük.

– Nem vagyok se mániákus, se örült – védekezett elgyöngülve Agatha. – Kizárólag azzal a céllal jött ide, hogy sértegessen?

A férfi végigsimította nagy tenyerével az arcát.

– Olyan fáradt vagyok, hogy azt sem tudom, mit gondoljak. De igaza van. A megjegyzéseim a hivatásomhoz és a témához nem illettek. – Hátrahajolt, és megnyomott egy csengőt a falon. – Hozok italt mindkettőnknek.

– Még nem is reggeliztem.

Mr. Martin, az igazgató jött be nagy fontoskodva.

– Az újságírók várnak odakint, felügyelő úr, és a vendégeinket zaklatják. Kérje meg őket, hogy menjenek innen.

Jimmy felállt.

– Megteszem, amit lehet. Hozzon Mrs. Raisinnek egy gin-tonikot, nekem pedig egy pohár világos sört.

– Még sosem fordult elő velem ilyesmi – méltatlankodott rosszkedvűen Mr. Martin. Kivörösödött képű férfi volt, kövér testén feszült az öltöny.

– Nekem sem szabdalták még össze a bundámat – vágott vissza dühösen Agatha. – Hozza végre az italokat!

Az igazgató nagy dérrrel-dúrral elvonult, kövér válla merev volt a nehezteléstől.

Agatha az ablakból látta, hogy Jimmy a sajtó munkatársaival beszél. Egy pincér jelent meg az italokkal. Agatha hirtelen rádöbrent, hogy a rendőrség elnézett valamit: nem kutatták át a táskáját. Ha megteszik, megtalálják nála azt a nyomorult szerelmi bájitalt. Kinyitotta a táskát, kivette a kis üveget, mert a fotel ülészárnájára akarta rejteni, hogy majd később visszajöhessen érte. De az ablakon beeső napsugár átragyogott Jimmy sörén. Miért is ne? – gondolta Agatha. Remélem, megmérgezem vele. Valószínűleg csak víz és cukor van benne. Körülnézett az üres társalgóban, és az üveg tartalmának a felét belelöttyintette a világos sörbe. Akkor jutott csak eszébe, hogy Francie öt cseppet tanácsolt. Aggodalmasan meredt a sörre, ami sötétebbre színeződött. A fotel belső oldalánál lecsúsztatta a párna alá az üveget.

Jimmy visszajött, leült, és alaposan meghúzta a sört.

– Képtelenség elzavarni őket. De azért megpróbáltam.

Agatha nyugtalanul fürkészte.

– Jó a sör?

– Hogyne – felelte Jimmy. – Bár kicsit furcsa mellékíze van, igaz, mostanában nem csoda, annyi a külföldi sör. Hol is tartottam?

– Sértegetett – segítette ki Agatha. – Azt mondta, hogy valószínűleg én hasogattam fel a bundámat, aztán elsétáltam Francie-hez, és megöltem.

– Már elnézést kértem. Nézze, elárulom, miért húztam fel az orromat magával kapcsolatban. Nem gondolom, hogy maga követte el, mert mint mondta, aligha fogdosott volna össze mindent, hogy aztán felhívja a rendőrséget. A lényeg az... említettem már a másik wyckhadden-i gyilkosságot?

– Igen.

– Szörnyű tragédia volt. Egy nőt találtak holtan az egyik halászkunyhóban, kegyetlenül agyonverték. Idős nő volt. Eltűntek az ékszerei, és a táskája sem volt meg. Az unokáját gyanúsítottuk, akinek priusza volt, és a nyomozást rá összpontosítottuk. Két másik semmirekellővel lakott egy lakásban a város végén lévő önkormányzati lakótelepen. De ekkor színre lépett Miss Biddle, egy helyi lakos, amúgy ötvenes vénkisasszony. Elolvastam minden krimet, ami valaha napvilágot látott, és a környék Miss

Marple-jának képzelte magát. A városban többé-kevésbé elterjedt a pletyka az unokáról; mindenki azt állította, hogy biztos benne, ő tette. Így aztán Miss Biddle úgy döntött, elmegy az unokához, és szembesíti egy hazugsággal, miszerint megdönthetetlen bizonyítéka van arra, hogy ő követte el a gyilkosságot. Erre az unoka *őt* csapta agyon. Brightonban csíptük el, és kétrendbeli gyilkosságért tartóztattuk le. Miss Biddle rendszeresen feltartóztatott az utcán, és elhencegett azzal, hogyan oldotta meg az eltűnt macska rejtélyét, vagy hogyan kerítette elő valakinek az elveszett táskáját, így amikor a mólón tartott táncmulatságon elkezdte mesélni a kalandjait, azt gondoltam, jesszusom, itt egy újabb futóbolond.

– Ha ellenőrzi a mircesteri rendőrségnél, tanúsíthatják, hogy minden úgy történt, ahogy elmondtam – jegyezte meg fágyosan Agatha.

– Fel is hívtam őket ma reggel, és egy bizonyos Wilkes felügyelővel beszéltem. Ő nem igazolta a nagy detektívről szóló meséit, inkább úgy fogalmazott, hogy szokása ráhibázni dolgokra.

– Azok után, hogy mennyiszer segítettem nekik! – háborodott fel Agatha.

– Mindenesetre – mosolygott rá váratlanul Jimmy – maradjon ki ebből, Agatha.

– Amint engedélyezi, hogy elhagyjam ezt a rémes helyet, máris távozom – bizonygatta Agatha. Fogta a gin-tonikos poharat, ivott egy kortyot, és megborzongott. – Nekem ehhez még korán van.

– Délután kettőre jár.

– Kimaradt az ebéd.

– Jöjjön, elviszem, és bekapunk valamit.

Agatha döbbenetesen meredt rá. A férfi megint mosolygott. Lehet, hogy mégis van valami a szerelmi bájitalban?

– Felmegyek a kabátomért.

A szobájába érve levette a kendőjét, felvette a hajszeszt, és bedörzsölte a fejét ott, ahol kopasz volt. Ha Jimmy még egyszer rámosolyog a szerelmi bájital hatására, akkor talán lehet valami a boszorkány termékeiben. Újra felkötötte a kendőt, kabátba bújt, és lement a földszintre.

– Nem előírás, hogy ne érintkezzen gyanúsítottakkal? – érdeklődött.

– Van pár üres óráim, és ha meglátnak minket, majd azt hiszik, csak információt próbálok kiszedni magából.

– Kifaggatta a szálló többi vendégét is?

– A rendőrök egész délelőtt a vallomásaikat vették fel.

Kimentek. Az újságírók egymást túlordítva kérdezték, hogy letartóztatták-e Agathát.

– Nem – válaszolta kurtán Jimmy. – És ne kövessenek minket, különben egy szót sem húznak ki belőlem. És táguljanak a szálloda bejáratától. Már figyelmeztettem magukat. – De fényképezőgépek csattogtak Agatha arca előtt, és egy tévékamerát is a képébe nyomtak. Agatha Jimmybe karolva, leszegett fejjel ment végig a korzón.

A férfi befordult az egyik mellékutcába, és egy kis kávézóba tért be. Az ajtón NEM DOHÁNYZÓ tábla volt. Agathának megfordult a fejében, hogy talán olyan szert is kellett volna kérnie a boszorkánytól, amely leszoktatná a dohányzásról.

Leültek egy asztalhoz. Agatha fogta a kis étlapot. A kávézó specialitásai a „könnyű falatok” voltak. Agatha pitét rendelt salátával, Jimmy pedig egy kancsó teát.

– Szóval scrabble-t játszott a többi vendéggel? – szólalt meg Jimmy.

– Igen, ahogy már mondtam.

– Milyenek?

– Nem igazán ismertem meg őket. Daisy Jones ajánlotta Francie-t. Láthatóan nagyon érdeklődik Lyche ezredes iránt, de az rá sem hederít. Az ezredes eléggé a szokásai rabja. Azután ott van Jennifer

Stobbs, Mary Dulsey és Harry Berry. Hogy miről beszélgettünk? Nos, a scrabble-ról, betűkről, szavakról. Semmi személyesről azon kívül, hogy „kér még egy italt, Mrs. Raisin?”

– Távozott-e valamelyikük játék közben?

– Daisy Jones kiment a mosdóba, de a földszinti vécét vette igénybe. Lyche ezredes italért ment a bárba. Mr. Berry is. Kétlem, hogy valami szörnyű rejtély volna a múltjukban.

– Alaposan beleássuk magunkat. Francie Juddle-nak volt előjegyzési naplója. Mindegyikük járt nála.

– Á! – csillant fel Agatha szeme.

– Daisy Jones azért fordult hozzá, mert szeánszokat tartott, és Daisy szeretett volna az elhunyt férjével kapcsolatba kerülni. Az ezredesnek a májával vannak problémái. Jennifer Stobbs szerelmi bájitalt akart.

– Kinek? Úgy értem, kinek akarta beadni?

– Kitart amellet, hogy egy barátnőjének vette. Mary Dulsey-nak a szemölcssei ellen kellett valami szer, Harry Berrynek pedig a reumájára.

– Micsoda hiszékeny banda!

– Maga is felkereste Francie-t – emlékeztette Jimmy.

– Én is szerepelek a naplójában?

– Igen, a hajszesszel.

Agatha megkönnyebbülten fújta ki a levegőt. Nem történt említés a szerelmi bájitalról.

– De a szállóvendégeken kívül a város lakói közül is nagyon sokan jártak Francie-hez – folytatta Jimmy.

– Jól megélt belőle?

– Igen. Azt hiszem, gazdag asszony volt, de beszélünk majd az ügyvédjével, hogy kiderítsük, mennyi maradt utána.

– És a családja?

– Van egy lánya, Janine, aki valószínűleg örököl utána, és folytatja a vállalkozását.

– Akkor biztos ő tette el láb alól.

– Kétlem. Gyakran látogatta az anyját, és nagyon szerette.

– Férjnél van?

– Igen, egy Cliff Juddle nevű semmirekellő a férje.

– Juddle?! Az unokatestvéréhez ment hozzá, vagy mi?

– Valami ilyesmi. A Juddle-ok cigányok.

– És ez a Cliff Juddle nem végezhetett Francie-vel?

– Bármilyen megeshet – felelte Jimmy. – De azt beszélik, Janine nagyon parancsolgató, kemény asszony. Ha Cliff megölte az anyját abban a reményben, hogy ráteszi a kezét a lánya pénzére, akkor erre nem sok esélye lett volna. Janine-nél van a kasszakulcs.

– Janine mivel foglalkozik?

– Amivel az anyja, csak nem itt, hanem Haddertonban. Lehet, hogy ideköltözik, mert az anyjáié volt a jövedelmezőbb vállalkozás. Wyckhaddenben sok idős ember él, az öregeknek sok a nyavalyájuk, és az idősebb nemzedék babonás. Lecsaptunk néhány szeánszóra, de nem találtunk semmi olyan szélhámosságot, mint a muszlin, a magnó vagy az asztalmazgatást elősegítő gazfickók. Igaz, az ilyesmi mindig kiszivárog, és volt olyan érzésem, hogy előre figyelmeztették.

– De valahol kell lennie valami trükknek!

– Biztos, hogy van, de sosem bukkantunk rá.

Kihozták Agatha pitéjét. Miután megette, még mindig éhes volt, és vágyakozva nézte a kitett

süteményeket.

– Kér egy tortaszeletet? – kérdezte Jimmy a tekintetét követve.

– Hát...

– Én is eszem egyet.

– Nos, ebben az esetben...

Ha már lúd, legyen kövér, gondolta Agatha, és egy szelet csokoládétortát rendelt. Az étlap azzal kérkedett, hogy „a legjobb francia tortákat nálunk kapni”. Kíváncsi vagyok, mit szólnak ehhez a francia turisták, gondolta Agatha.

A torta isteni volt.

– Szóval itt kell még maradnom Wyckhaddenben? – kérdezte.

– Sajnos, igen. És elfelejtettem mondani, hogy hamarosan szolgálatba áll a detektívörmeisterem, Peter Carroll, és fel akar majd tenni magának kérdéseket. Átkísérem a rendőrségre, amint itt végeztünk.

– Maga nem jön be?

– Hazamegyek pár órát aludni. Indulhatunk?

PETER CARROLL DETEKTÍVÖRMESTER sovány arcú, udvarias modorú férfi volt, akinek az udvariassága éles ellentétben állt azzal, ahogy fáradhatatlanul tette fel kutakodó kérdéseit. Agatha újból leírta, mi történt éjszaka, bár az események kezdtek valószínűtlennek tűnni. A kihallgatóhelyiségnek magas ablaka volt, amelyen besütött a nap. A sugarakban porszemek táncoltak. Az asztalt, amelynél Agatha ült, összekaristolták, a megszámlálhatatlan kávéscsészétől és elnyomott cigarettától foltos volt. A falakat az angol hivatalokban közkedvelt zöldcitrom-színre festették.

Agathát kezdte ismét legyűrni az álmoság.

– Akkor hát visszatérünk oda, hogy miért ment el éjnek idején, hogy felébresszen egy asszonyt, akiről azt *hitte*, hogy vandál módon tönkretette a bundáját. Tehát miért is? – kérdezte Carroll.

– Én melleleg amatőr detektív vagyok – válaszolta Agatha. Carroll belepillantott egy faxba az előtte kiterített papírok között, és futólag, cinikusan elmosolyodott. Biztos ez az a fax, amelyben Wilkes közölte velük, hogy egy minden lében kanál nőszemély vagyok, gondolta Agatha. – Mivel Mrs. Juddle szóvá tette, hogy ezt a bundát viselem, gondoltam, talán köze van a tönkretételéhez. Arra gondoltam, ha meglepem otthon, talán festéknyomokat találok a kezén.

Kopogtak, aztán nyílt az ajtó, és Tarret dugta be a fejét.

– Egy szóra, uram.

– Elnézést. – Carroll kiment. A sarokban, a magnó mellett ülő rendőrnő egykedvűen bámult a semmibe. Agatha elnyomott egy ásítást. Istenem, ha otthon lehetne Carselyban, a saját házában, a macskáival! Ostoba volt, hogy elmenekült hazulról. Azon tűnődött, mit gondolhat róla James.

JAMES LACEY OTTHON, Carselyban kikapcsolta a számítógépet. Nyugtalan volt, és unatkozott. Az a tompa, megfoghatatlan érzés motoszkált benne, hogy Carsely Agatha nélkül halott. Senki sem tudta megmondani, hogy Agatha hova ment. A lelkesz felesége, Mrs. Bloxby biztosan tudja, de senkinek sem árulja el.

Gondolta, bekapcsolja a tévét, és megnézi az ötórás híreket. Újabb kormányzati botrány, egy agresszív autós miatt újabb haláleset, majd a tévémondó így szólt:

– A wyckhaddeni rendőrség a helyi boszorkány halálának ügyében nyomoz. Mrs. Frances Juddle-t agyonverték a házában. Egy bizonyos Mrs. Agatha Raisin talált rá, aki a városban járt látogatóban. – Egy Agatháról készült állóképet mutattak, ahogy a rendőrautóban ül. – A jelentések szerint Mrs.

Raisin, aki a gloucestershire-i Carselyban lakik, az ügy nyomozásával megbízott rendőrfelügyelő, Jimmy Jessop barátja. – Egy jelenet következett, ahogy Agatha elhagyja a szállodát Jimmy Jessoppal, majd hosszan mutatták, ahogy Agatha és a felügyelő kart karba öltve sétál végig a korzón. A tévémondó ezek után nyugalmas tengerparti üdülőhelyként írta le Wyckhaddent, ahol sok nyugdíjas tartózkodik. Interjúkat is vetítettek Francie Juddle szomszédaival, akik mind megdöbbenésüket hangoztatták. James zavartan, gondolataiba merülve hallgatta. Agatha sosem említette Wyckhaddent. És ha valóban barátságban lenne egy rendőrfelügyelővel, biztos elhencegett volna vele.

Kikapcsolta a tévét, felkerekedett, és elment a lelkészlakba. Mrs. Bloxby nyitott ajtót.

– Nahát, Mr. Lacey! Milyen kedves, hogy benézett. Jöjjön csak. Nem sokat látjuk az utóbbi időben.

– Elfoglalt vagyok. Mi ez az ügy Agathával?

– Úgy érezte, ráférne egy vakáció.

– Most láttam a tévében.

James elmesélte, mit látott Agatháról és a wyckhaddeni boszorkányról.

– Szegény Mrs. Raisin! Mintha a gyilkosságok mindenütt a nyomában járnának.

– A tévéhíradóban azt mondták, hogy Agatha valami rendőrfelügyelő barátja.

– Láttam a híradót. Milyen borzasztó! Szegény Mrs. Raisin! De sosem hallottam, hogy rendőrfelügyelőt emlegetett volna.

– És miért Wyckhadden?

– Most, hogy tudja, hol van, akár el is árulhatom – mondta Mrs. Bloxby. – Semmit sem tudott Wyckhaddenről. Lehunyt szemmel egyszerűen csak rábökött egy pontra a térképen.

– Elmondhatta volna, hova készül.

– Miért? – kérdezte szelíden Mrs. Bloxby. – Egy ideje nem állnak közel egymáshoz.

– De szomszédok vagyunk!

– Bizonyára mindent elmesél majd, ha hazajön. Kér teát?

– NEM KELL TÖBB ebből az ocsmány teából! – mondta Agatha a rendőrnőnek.

Lement a nap. A kihallgatósobában hideg lett.

Nyílt az ajtó, és Carroll lépett be.

– Elkaptunk valakit a bundája összevagdósása miatt.

– Ki tette? – kérdezte Agatha.

– A lány, akit Tarretnek említett. Aki megtámadta magát a korzón. Carly Broomheadnek hívják. Amikor elkaptuk, még vörös festéknyomok voltak a kezén. A testvére a Garden szállóban dolgozik, vagy inkább dolgozott. Kirúgták.

– Amilyen pechem van, éppen egy *ilyen* követte el – morogta keserűen Agatha. – Perelhetem, amíg belezöldülök, de sosem vasalok ki belőle egy másik bundára valót.

– Ez legalább megvan, és tisztában vagyunk vele, hogy nincs köze a gyilkossághoz.

– Még hogy nincs? Véleményem szerint az, aki csíkokra szabdal egy bundát, arra is képes, hogy fejbe vágjon valakit.

– A jövőben bízva a nyomozást a rendőrségre, Mrs. Raisin. Szabadon elmehet, de a további nyomozás érdekében álljon a hatóság rendelkezésére. – Carroll a rendőrnőhöz fordult. – Mrs. Agatha Raisin kihallgatása tizennyolc órakor fejeződött be. Állítsa le a magnót, Josie, és hagyjon magunkra egy pillanatra.

Amikor a rendőrnő kiment, Carroll előrehajolt, és így szólt.

– Jimmy Jessop rendes ember.

– Ebben biztos vagyok – felelte Agatha mereven.

- A felesége halála mélyen megrázta. Nem akarom, hogy a lelkébe taposson vagy felkavarja az életét egy magához hasonló, megértette?
- Összpontosítson inkább a rendőri munkára, és törődjön a maga dolgával – állt fel Agatha.
- A rendőri munkára koncentrálok, és nem tetszik, ahogy éjjel egykor elment a szállóból, és megtalálta a holttestet.
- Vád alá helyez?
- Még nem.
- Akkor menjen a pokolba.

Agatha dühösen kirohant. Miközben visszasietett a szállodába, döbbenetesen eszmélt rá, hogy egész nap nem gyűjtött rá. Kinyitotta a táskáját, és elővett egy doboz Benson and Hedgest. Aztán mélyen beszívta a friss levegőt, és visszatette a dobozt. Végre megszabadult a dohányzástól.

A SZÁLLODÁBA VISSZAÉRVE megkönnyebbülten látta, hogy egyetlen újságíró sem várja a bejárat előtt, csak Mr. Martin, az igazgató.

- Ha lenne olyan szíves befáradni az irodámba, Mrs. Raisin.
- Agatha követte az igazgatót az előcsarnokból nyíló helyiségbe.
- Nagyon lesújtott, hogy a személyzet egy tagja, jobban mondva egy korábbi tagja részese volt a bundája tönkretételének, Mrs. Raisin. Éppen ezért nem fogadunk el öntől semmit az itt-tartózkodása ideje alatt.
- Köszönöm – mondta Agatha. – A lehető legrövidebb ideig akarok itt maradni.
- Az ajánlatunk nem terjed ki az italokra – feszengett zavartan az igazgató.
- Nem felejttem el – válaszolta mereven Agatha. Aztán eszébe jutott a szerelmi bájitalos üveg, amelyet becsúsztatott a fotel párnája alá. Hirtelen elfogta a vágy, hogy visszaszerezze. – Köszönöm – mondta még egyszer, azzal felállt, és kiment.

Az ezredes abban a fotelban olvasta az újságot a társalgóban, ahol korábban Agatha ült. Vele szemben Daisy Jones kötögetett.

- Mit művel? – csattant fel élesen Daisy, amikor Agatha keze az ezredes mellett becsúszott a fotel és a párna közé.
- Itt felejtettem az orvosságomat – válaszolta Agatha, és előhúzta az üveget, bár nagy kísértést érzett, hogy ezzel a válasszal döbbentesen meg Daisyt: „csak tapogatództam”.
- Nehéz időket élünk – jegyezte meg az ezredes. – De azért szokás szerint ma este is scrabble-özünk. Kérem, csatlakozzék hozzánk.
- Szívesen.

Miért is ne, gondolta Agatha. Wyckhaddenben gyilkosság történt, és a városon úrrá lett a káosz, de a scrabble megy tovább.

HÁROM

AGATHA HAJSZESSZEL DÖRZSÖLTE BE a kopasz foltokat, majd sifonkendőt kötött a fejére, és lement vacsorázni. Odaköszönt a többieknek, aztán fogott egy puha fedelű könyvet, és olvasni kezdett, hogy elvegye a kedvüket a társalgástól. Eleget látja majd őket scrabble közben.

Sertéssült volt sült burgonyával, almászósszal és különféle zöldségekkel. Ezt laktató skót raguleves előzte meg, amelyhez zsemlet és vaját tálaltak, utána pedig habcsókot kapott fagyalalttal. A felét sem lenne szabad megennem, gondolta Agatha, de a pokolba is, szörnyű napom volt, és muszáj valamivel vigasztalódnom.

Am a nehéz ételtől ismét elálmosodott. Csak az a vágy hajtotta el a scrabble-játékra, hogy kiderítsen valamit a többi vendégről.

Az ezredes meghívta egy italra, de ő visszautasította. Mary Dulsey kirázta a scrabble-kockákat, az öreg Harry pedig feltett egy aranykeretes szemüveget, és kitett tollat meg noteszt, hogy felírja a pontokat.

– Milyen remek, hogy kitisztult az ég – jegyezte meg élénken Daisy. – Nagyon köszönöm, ezredes úr – hálálkodott az ezredesnek, aki tálcán hozta az italokat.

– Nem beszélgetünk a gyilkosságról? – vetette fel Agatha.

– De most scrabble-t játszunk! – tiltakozott Jennifer.

A többiek gondosan sorba rendezték a betűiket.

– Nem tudom, mihez kezdjek ezekkel – morogta Mary.

– Rájöttek, ki tette tönkre a kabátomat – próbálkozott Agatha.

– Tudjuk – válaszolta az ezredes. – Mr. Martin elmesélte. Magának vannak a legmagasabb pontszámú betűi, Agatha, maga kezd.

Agatha a betűire pillantott. A tábla fölé hajolt, és kirakta: SZAK. – Itt van egy é meg egy i betűje is – róttá meg Daisy. – Azt is kirakhatta volna, hogy ÉSZAKI.

– Nem szabad segíteni – förmedt rá az ezredes, mire Daisy elpirult, és azt suttogta: – Bocsánat.

Agatha elképedve hordozta körbe a tekintetét a lehajtott idős fejeken.

Miért nem beszélnek a gyilkosságról? Pedig ma délelőtt mindegyiküket kihallgatták, valószínűleg egymás között meg is tárgyalták, most mégis mind csak a szokásos scrabble-játszmájukkal foglalkoznak. A legjobb talán az lenne, ha megpróbálná másnap egyenként színvallásra kényszeríteni őket.

Az első menet végén fáradtságra hivatkozva kimentette magát, és felment a szobájába.

És megint lámpa mellett aludt.

MÁSNAP, AMIKOR LEMENT REGGELIZNI, odalépett Daisy Joneshoz.

– Csatlakozhatom önhöz?

Daisy vágyakozó pillantást vetett az ezredesre, aki elbarikádozta magát a *Daily Telegraph* mögött.

– Kérem – válaszolta látható vonakodással.

– Tudja, hogy én találtam meg szegény Francie Juddle-t? – vágott bele Agatha.

– Igen. Benne van a mai újságban.

– Maga miért kereste fel?

Daisy láthatóan zavarban volt. Végül csak ennyit mondott.

– Francie szeánszokat tartott. Azt mondta, kapcsolatba léphetek a néhai férjemmel.

– És így történt?

– Igen. De ijesztő volt Hugh hangját hallani.

– Valami trükk volt?

– Feltehetően. Nem szeretnék erről beszélni.

– De...

– Tényleg nem szeretnék róla beszélni! Vannak dolgok, amikbe jobb nem beleszótározni.

– Csak arra lennék kíváncsi – mondta lassan Agatha –, hogy Francie ismerhette-e a férjét. Életében járt itt önnel a férje Wyckhaddenben?

– Igen. Minden nyarat itt töltöttünk. – Daisy felsóhajtott. – Azt hiszem, ezért is döntöttem úgy, hogy ide vonulok vissza. Olyan sok boldog emlék köt ehhez a helyhez. De Francie nem ismerte személyesen Hugh-t. Beszéljünk valami másról. Mi a helyzet magával és a felügyelővel?

– A héten ismertem meg – válaszolta Agatha. – Elvitt táncolni a mólóra.

– Milyen volt? – kérdezte Daisy vágyódással a hangjában. – Semmit sem változott?

– Gondolom, nem.

– Hugh-val mindig eljártunk oda táncolni. Próbáltam az ezredest is rávenni, hogy vigyen el, de azt válaszolta, nincs ideje ilyen ostobaságokra.

Olyan bánatosnak látszott, hogy Agatha gondolkodás nélkül rávágta:

– Egy este elmehetnénk együtt. Maga meg én.

– Milyen rendes magától.

– Úgy fest, egy darabig kénytelen leszek itt maradni. Miért is ne?

Daisy meglepően fiatalosan felnevetett.

– Kíváncsi vagyok, mit csinálnak majd a scrabble-nél nélkülem.

Barátságos hangulatban reggeliztek meg.

– Azt hiszem, sétálok egyet – mondta utána Agatha.

– Mikor megyünk el táncolni? – faggatta lelkesen Daisy. – Ma este is lesz táncmulatság.

– Felőlem ma is mehetünk – egyezett bele Agatha, de már megbánta, hogy ilyen meggondolatlanul felajánlotta.

Felment a szobájába a kabátjáért. Gondolta, mielőtt sétálni indul, megmossa és beszárítja a haját, aztán bekeni a hajszezzel. Megmosta a haját, és megvizsgálta a fejbőrét. A kopasz foltokon új haj pelyhedzett. Igazi csoda, gondolta Agatha. Amint visszaérek Carselyba, elemeztetem, és ha beválik, egy vagyont kereshetek vele.

Feldobottan tekert turbánként a fejére egy csinos sifonsálat, belebújt a kabátjába, és elindult a szállóból. Nagyon hideg és szeles idő volt, de Agatha elhatározta, hogy formába hozza magát, és új, karcsú Agathaként tér vissza Carselyba. Ellenkező irányba indult, mint korábban, azaz nem nyugatra, hanem keletre. Nem ment a védőgát közelébe, mert dagály volt, és egy-egy nagyobb hullám néha átsapott a gáton. A sirályok hangjától és a hullámok morajlásától semmit sem lehetett hallani. Amikor ebben az irányban elért a korzó végére, visszafordult, és nyugat felé indult. Elhagyta a szállodát, majd a tengertől távolodva, felfelé indult a város központja felé, ahol talált egy elegáns kis butikot. A kirakatban egy rövid, fekete, mélyen kivágott, spagettipántos sifonruha volt. Télen Wyckhaddenben kicsit hideg van egy ilyen ruhához, gondolta. De tisztában volt vele, hogy még ma is gömbölyű a válla és szép a dekoltázsa. Abból, ha felpróbálja, még nem lehet baj.

Húsz perccel később egy szatyorról, benne a ruhával lépett ki az üzletből. A mólón tartott táncmulatsághoz túl jó, de James Lacey-vel egy gyertyafényes vacsorához...

Agatha akaratlanul is a söröző felé indult, ahol Jimmyvel megismerkedett. Ebédidő volt, és talán ott találja a férfit, gondolta.

Benyomta az ajtót, és belépett. Olyan szag fogadta, mint minden lerobbant kocsmában: állott sör és

száft büze.

Jimmy nem volt sehol. Az egyik asztalnál néhány üzletember ebédelt, a másikon a házasságtörő pár, a pultot három fiatal támasztotta.

Agatha a pulthoz ment, és rendelt egy gin-tonikot. Elővette a pénztárcáját, hogy kifizesse, amikor egy hang a háta mögött így szólt:

– Én fizetem, Charlie. És nekem is adjon egy pohár sört. – Agatha gyorsan megfordult, és Jimmy mosolygott rá.

– Köszönöm – mondta Agatha. – Hogy mennek a dolgok?

Jimmy kifizette az italokat, aztán leültek egy asztalhoz.

– Úgy tűnik, rablás az indíték – közölte a férfi.

– Ó! – mondta csalódottan Agatha. Arról ábrándozott, hogy a Garden egyik lakója követte el a gyilkosságot, és majd ő oldja meg a rejtélyt.

– A lánya, Janine szerint az anyja jelentős mennyiségű készpénzt tartott otthon, egy lakattal lezárt fémládikában. A dobozt ma reggel találták meg a tengerparton, ahol elhajították. Üres volt.

– Felfeszítették?

– Nem. Az áldozat kulcsai is eltűntek, Janine elmondása szerint a kocsikulcsa mellett tartotta a ládika kulcsát.

– Szóval nem egyszerű betörésről van szó. Úgy értem, nem valami gazfickó az utcáról. Valaki tudta, hol tartja a pénzt.

– Úgy tűnik.

– Tudni lehet, mivel ütötték agyon?

– Pizskavassal, furkósbottal vagy üveggel. A törvényszékiek még dolgoznak rajta. Vásárolni volt?

– Találtam egy csinos ruhát a városban, az egyik butikban. De túl jó, hogy ma este felvegyem.

– Mi lesz ma este?

– A szállodából Daisy Jonesszal megyek táncolni a mólóra.

– Jó magának.

– Bárcsak ne mentem volna bele – mondta rosszkedvűen Agatha.

– Még nem zártuk ki, hogy a szállodából valamelyik vendég tette, bár túlzásnak tűnik.

– Az ezredes nagyon jó erőben van – töprengett Agatha. – És ha jól belegondolok, az öreg Mr. Berryt leszámítva mind nagyon fitteek.

– Kiderített róluk és Francie Juddle-ról valamit?

– Eddig csak Daisy Jonesszal beszéltem. Azt állította, azért kereste fel Francie-t, hogy kapcsolatba kerüljön a néhai férjével. – Agatha előrehajolt, szeme izgatottan csillogott. – Van ekörül valami furcsaság. Azt mondta, hogy a hang, amit hallott a szeánszon, a férje, Hugh hangjára emlékeztetett, de Francie sosem találkozott Hugh-val.

– Pedig ismerte. Francie feljegyzést vezetett mindenről az évenként nyitott előjegyzési naplójában, és mindegyik naplót megőrizte. A rendőrség most nézi át őket. Hugh Jones tényleg volt nála.

– Mi okból?

– Impotencia elleni gyógyszerért.

– Szóval Francie tudhatta, milyen volt Hugh hangja! – csapott le rá Agatha.

– Azt mondják, a mi Francie-nk nagy utánczó volt.

– Mégis, egy férfi hangját!...

– Lehetett cinkosa is. Ma este a tévében megkérjük azokat, akik jártak nála, hogy jelentkezzenek.

– Az öreg Mr. Berry miért fordult hozzá? Ja, persze, hiszen említette, hogy a reumájával.

– És a halott feleségével is szeretett volna beszélni.

– Kegyetlen dolog így átverni az embereket – csóválta a fejét Agatha.

– Sokan hisznek benne. Nem tudják elengedni a halottakat.

– Érzett-e hasonlót a... feleségével kapcsolatban?

– Nem. Tudja, bármennyire hiányzott, nem hittem és nem is hiszek a szeánszokban. Tapasztalatom szerint az embernek meg kell gyászolnia a halottját, aztán tovább kell lépnie, különben megbolondul. Sok szól a jó öreg ír halottvirrasztás mellett.

– Semmi remény, hogy ma este eljön a táncmulatságra, Jimmy?

A férfi fáradtan simította végig az arcát.

– Halálra dolgozom magam. Csak bekukkantottam ide... – Elpirult kicsit. – Szóval, csak egy kis szünetet akartam tartani. Már mennem is kell.

Az a szerelmi bájital tényleg hat, gondolta Agatha. Tudta jól, a férfi azt akarta mondani, hogy abban a reményben jött be a kocsmába, hogy őt itt találja.

– Elkísérem – döntött Agatha.

– Nem hiszem, hogy ez jó ötlet – szabadkozott zavartan a férfi. – Maga még gyanúsított, és alapos fejmosást kaptam a haddertoni helyszínelő tisztől, amikor meglátott minket a tévében. Egy csomó festői részletet ásnak elő a múltjából, Agatha. Hogy a férjét meggyilkolták meg ilyesmi.

– Jaj, istenem!

– Ki ez a pasas, ez a Lacey, akihez majdnem hozzáment?

– Mindegy. Nem jött össze a dolog.

– Nem fáj a szíve utána?

Agatha az asztalterítőt fixírozta.

– Nem.

– Helyes – paskolta meg a kezét Jimmy.

Agatha maga elé mosolyogva ücsörgött még, amikor a férfi elment. Tetszett neki a férfi erős, fehér bőre, álmos tekintete, magas alakja. Milyen lenne egy rendőrfelügyelő feleségének lenni? Elképzelte az esküvőjüket, de amikor ahhoz a ponthoz ért, hogy James Lacey felkéri menyasszonytáncra az arát, és közben azt mondja, hogy mindig is csak őt szerette, Agatha magához tért. Jellemző lenne James Lacey-re, hogy akkor vall szerelmet, amikor már semmit sem kezdhet vele.

Otthagya a kocsmát, megvette az újságokat, aztán beült a kávézóba, ahol Jimmyvel ebédelt, mert nem akart visszamenni a szállodába, és végigenni egy újabb irdatlan ebédet.

Üldögélt, és az újságokat olvasta. Két címlapon Janine Juddle fényképe. Az interjúban Janine elmondta, hogy átköltözik Wyckhaddenbe, és folytatja az anyja vállalkozását, amivel embereken segíthet. Majd megkéri a halottak szellemét, mondta, hogy segítsenek megkeresni szegény anyja gyilkosát. Janine szőke nő volt, kemény vonásokkal. A fényképen egy túskefrizurás, mogorva férfi is szerepelt. A férje. Ő is elkövethette, gondolta Agatha. Lehet, hogy Janine dirigál pénzügyi kérdésekben, de készpénzt vittek el, és ki tudná jobban, hogy Francie hol tartotta a pénzét, mint a veje.

Agatha eltűnődött azon, hogy Janine milyen gyorsan települ át Wyckhaddenbe.

Ismét hosszú sétára indult, aztán visszament a szállóba. Úgy érezte, be kell mennie a társalgóba, hátha ki tudja faggatni valamelyik vendéget, de hirtelen rátört a fáradtság. Később még eleget lehet velük, gondolta.

AGATHA PIROS SZATÉNBLÚZBAN és hosszú, estélyi szoknyában ment le vacsorázni. Felpróbálta a kis fekete ruhát, de aztán úgy döntött, nem pazarol Wyckhaddenre ekkora eleganciát.

Daisy Jones ragyogóan festett flitteres, rózsaszín neccruhájában. Vajon mikor is látott utoljára ilyet? – töprengett Agatha. Az ötvenes években. De a többiek látványától akadt el igazán a lélegzete. Az

őreg Mr. Berry zöldesfekete szmokingban pompázott, az ezredesen is szmoking és fekete csokornyakkendő volt. Jennifer Stobbs fekete, bársony nadrágkosztümöt vett fel, Mary Dulsey pedig ráncos bőrét hagyta fedetlenül a vállpánt nélküli zöld selyemruhában.

– Mind megyünk! – kiabált oda Daisy. – Hát nem remek?

Éppen erre van szükségem, gondolta keserűen Agatha. Esti szórakozás egy rakás aszalmánnal. Ez a hátulütője, ha öregekkel barátkozik az ember, gondolta. Nem lehet fenntartani a látszatot, hogy az ember még fiatal és magával ragadó. Lássuk csak, morfondírozott tovább komoran. Az ötvenes éveimet taposom, Daisy a hatvanas évei derekán járhat, Mary és Jennifer úgyszintén, az ezredes hetvenegynéhány lehet, Mr. Berry meg kifejezetten jó hetvenes. És ahogy manapság rohan az idő, egykettőre én is közéjük tartozom majd, és a tragédia az egészben az, hogy még mindig huszonötnek érzem magam.

De amikor vacsora után mindnyájan útnak indultak a nyugodt, fagyos éjszakában, Agatha akarata ellenére is jobb kedvre derült. Mind izgatott tinédzserként viselkedtek, ám hamar lehervadt a jókedvük, amikor a mólón a bezárt üzletek és játéktermek mellett elhaladva odaértek, ahol egy plakát azt hirdette, hogy ma este diszkó lesz. A mólón máris fiatalok sétáltak a bálterem felé.

– Istenem! – sóhajtott fel elhaló hangon Daisy. – Ha már itt vagyunk, igyunk meg valamit, és nézzük őket. Pedig annyira szerettem volna táncolni!

A ruhatárban letették a kabátjukat, aztán egy csomóban mentek be a terembe, és a táncparkett mellett leültek egy asztalhoz. Az ezredes felvette a rendeléseket, és elment a bárpulthoz.

– Mint egy rakás vadember – morogta Jennifer. Le kéne már borotválnia a bajuszát, gondolta türelmetlenül Agatha. Nem lenne szabad így elhagynia magát. Ő sem tartotta magát kimondottan észbontónak a blúzához passzoló és törökösen a fejére tekert selyemsálban, amitől vén csoroszlyának érezte magát. Az ezredes tálcán hozta az italaikat.

– Ez így nem jó – siránkozott Mary. – A saját gondolataimat sem hallom.

A parkett túlsó oldaláról egy csapat fiatal bámulta őket vihogva. Végül egy bőrdzsekis, farmeros, magas fiú vált ki közülük, odalépett az asztalukhoz, aztán megfordult, a barátaira kacsintott, és megkérdezte Agathát:

– Akarsz táncolni, szivi?

A pokolba is, idő előtt leszek fél lábbal a sírban, lázadozott Agatha.

– Persze – válaszolta, és kiment a táncparkettre.

Ügyes diszkótáncos volt. Hosszú, fekete szoknyáján oldalt hasíték volt, és tánc közben az egész világ láthatta, hogy Agatha Raisinnek észvesztően jó a lába. Átadta magát a zene dzsungelritmusának, és el is felejtette, hogy ez a srác csak heccből kérte fel, jóllehet a fiú remekül táncolt. Homályosan azért tudatában volt, hogy az emberek lelkesen biztatják, és kört alkotnak körülöttük.

A szám végén Agatha kipirultan és boldogan tért vissza az asztalukhoz.

– Nem is értem, hogy csinálja – ámuldozott az ezredes.

– Jöjjön, megmutatom – ugratta Agatha, és egy percig sem hitte, hogy az ezredes a szaván fogja.

– Megtiszteltetésnek venném – felelte az ezredes szertartásosan.

Agathának James jutott az eszébe, amikor az ezredes magáról megfeledkezve a lábát dobálta és csápolta. James is így táncol, gondolta. Egyszer felpillantott, és örömteli elképedéssel látta, hogy Daisy és Harry Berry is csatlakozott a táncolókhöz, majd Mary és Jennifer is a parkettra perdült.

Utána már több fiatal is felkérte őket, már nem voltak csodabogarak, hanem jó fejnek tartották őket, és Agatha döbbenetben állapította meg, hogy ha az ember közelebbről megismeri az ijesztő ruhákat és orrkarikát viselő fiatalokat, akiknek zselétől meredezik a hajuk, rendszerint kiderül, hogy rendes, átlagos emberek.

Karakán módon az utolsó tánc végéig kitartottak.

– Az ördögbe is – jegyezte meg az ezredes, amikor visszafelé sétáltak a mólón. – Emberemlékezet óta nem éreztem ilyen jól magam!

Az öreg Harry, akit nagyon feldobott az este, tánclépéseket adott elő a mólón. Daisy elkapta Agatha karját.

– Beszélhetnék magával négyszemközt, amikor visszaérünk?

– Hogyne – felelte Agatha, és elnyomott egy ásítást. – De ne tartson sokáig. Kikészültem. Jöjjön majd fel a szobámba.

DAISY KÖNYÖRGŐ TEKINTETTEL nézett Agathára, amikor felment a szobájába.

– Ma este féltékeny voltam magára, Agatha.

– De miért? – kérdezte Agatha, és letekerte a turbánját. A fejbőrét nézegette. Mindenre, ami szent, a haja nőni kezdett!

– Nos, azért, mert az ezredes különös figyelmet szentelt magának.

– Tetszik magának az ezredes?

– Nagyon is.

– De mit tegyek? – kérdezte Agatha. – Annyit nyugodtan mondhatok, hogy az ezredes nem érdeklődik irántam. Csak szórakozni szeretett volna.

– Nagyon régimódi a ruhatáram. Erre ma este jöttem rá. És a frizurám is. Arra gondoltam, nem jönne-e el velem holnap vásárolni, hogy *átalakítson*.

– Örömmel! – lelkesedett Agatha. – Reggeli után indulunk. Jó móka lesz.

És mint meglepetten leszögezte, az is lett. Agatha a saját sikeres PR-cégét vezette, de korán nyugdíjba vonult. A munkájához tartozott, hogy valakit kézbe vegyen, és javítson a róla kialakított képen. Az élete ismét színesebb lett, értelmet nyert. Mi több, egy szál cigarettát sem szívott el. Elővette a táskájából a tele csomagot, kinyitotta, szétmorzsolta a cigarettákat, és az egészet a szemétkébe dobta.

AGATHA REGGELI UTÁN TUDTA MEG, hogy Mary és Jennifer is csatlakozni szeretne a bevásárló körúthoz. Átvezette őket a társalgóba.

– Előbb készítsünk akciótervet – javasolta. – Benne vannak?

Bólintottak.

– Először is mindnyájuknak régimódi a frizurája – kezdte Agatha –, de szerencsére mindegyikük haja erősnek, egészségesnek látszik, ami jól bírja a festést. Azzal indítok, hogy elviszem magukat egy jó fodrászhoz, és frizurát csináltatunk. És egy kozmetikushoz is el kellene menniük. Az arc és a bőr nagyon fontos.

– De a ráncok ellen nincs mit tenni – vetette ellen Jennifer.

– Dehogynem – bizonygatta Agatha. – És itt nem a ráncfelvarrásra gondolok. Ismernek egy jó fodrászt? Olyat, akinél még nem jártak?

– Mind Sally üzletébe járunk, a High Streetre.

– Mindjárt megkérdezem az igazgatót.

Agatha átment az irodájába. Mr. Martin végighallgatta a kérését, majd így szólt.

– Van egy nyugdíjas házaspár Wyckhaddenben. A férfi fodrász volt, a nő kozmetikus. Néha még most is fogadnak vendégeket.

– Nem is tudom... – hímezett-hámozott Agatha.

– A Bond Street-i Jerome-ról van szó.

– Jesszusom! – mondta elhalón Agatha. – El is felejtettem, én is milyen idős vagyok. Régen hozzá jártam! Nagyon jó volt. Meg tudja adni a telefonszámát?

Agatha a telefonszámmal felszerelve odatelefonált Jerome-nak, aki nagyon örült neki. Nyugodtan hozza magával a hölgyeket, mondta, és a feleségével munkához látnak.

Agatha nagy átalakítási igyekezetében meg is feledkezett a gyilkosságról. Mire véget ért a délelőtt, Daisy haja fényes mézszőke lett, ráncait kollagénes kezeléssel simították ki. Jennifernek elegáns, rövid bubifrizurát nyírtak, bajuszát eltávolították, szemöldökét szép ívben kiszedték. Mary is csinos, lágy hullámokat kapott, és simább lett az arca.

Boldogan csicseregve ebédeltek meg egy étteremben a korzón, aztán Agatha körbevitte őket az üzletekben.

– Remélem, mind megengedhetik maguknak – jegyezte meg büntudatosan.

Valamennyien igenlő választ adtak. Jennifer készpénztől dagadó tárcából fizette a vásárlásait, míg a többiek hitelkártyával rendezték a számlájukat. Jennifer erős testalkatú nő volt. Ahogy Agatha gondolatai visszatértek a gyilkossághoz, úgy támadt fel újult erővel a cigaretta utáni vágya.

– Nem, rózsaszínt ne, Daisy – szólt oda Daisynek, amikor a nő feléje mutatott egy blúzt. – Esetleg kéket. És más méretű melltartót vegyen.

– Mi a baj azzal, amit viselek?

– Túl szoros. Ott jelentkeznek dudorok, ahol nem kellene.

Nem arról van szó, hogy leszoktam volna a dohányzásról, vitatkozott magával Agatha. Inkább úgy mondhatnám, a dohányzás szokott le rólam. Én nem tettem ígéretet. Egy cigaretta most mennyei lenne. Nos, talán később.

– Valahogy unalmasnak tűnik, hogy ma este is scrabble-t játszunk – jegyezte meg mély hangján Jennifer. – De feltehetően ma csak ennyire futja.

Ám amikor visszamentek a szállodába, kiderült, hogy az ezredes bátorkodott jegyeket foglalni egy Gilbert és Sullivan-operettre, *A Mikádóra*, és arról is gondoskodott, hogy korán vacsorázzanak.

A hölgyek együtt vonultak le az ebédlőbe.

– A teringtét, hölgyeim, teljesen megfiatalodtak! – csillogott az öreg Harry szeme.

– Jól áll magának a kék, Daisy – jegyezte meg az ezredes. – És csinos a frizurája. – Daisy szeme ragyogott, és megszorította Agatha karját.

RÉGIMÓDI VOLT A SZÍNHÁZ. Aranyozott gipszkerubok és egy hatalmas csillár díszítette.

Az ezredes, aki egy nagy doboz csokoládét hozott, körbekínálta, és mindenki a szemüvegét keresgélte, amikor el akarták olvasni a felsorolt ízeket.

Agatha még sosem látott Gilbert és Sullivan-operettet, s félt, hogy fellengzősen intellektuális lesz, ám a nyitánytól kezdve magával ragadta az előadás. Egy röpké pillanatig az a gyermek lett, aki sosem lehetett igazán. Újdonság volt számára a pusztá élvezet. Az öröm mindig is keserédes volt Agatha életében. Mindig úgy érezte, a boldogság sosem tarthat sokáig. De ezen az estén végeláthatatlannak tűnt a kikapcsolódás, a melegség és a biztonság érzete.

Ahogy kifelé igyekeztek a színházból, hallotta, hogy az ezredes így szól Daisyhez.

– A fő ítélet-végrehajtó jobb is lehetett volna. – De Agatha kifogástalannak érzett mindent.

Egy közeli sörözőbe mentek, hogy megigyanak valamit. Az ezredes mulatságos történetet mesélt egy Gilbert és Sullivan-előadásról, amelyet a seregnél látott. Jennifer megnevettette őket, amikor bevallotta, hogy egyszer Boglárkát játszotta *A királynő kalózaiban*, és elfelejtette a szöveget, úgy kellett valamit rögtönöznie.

Csak amikor lefekvéshez készülődve vetközni kezdett, akkor jutott Agatha eszébe, milyen furcsa,

hogy egyikük sem említette a gyilkosságot, vagy kérdezősködött róla. Talán neveletlenségnek tartják. Vagy idős koruk miatt már meg is feledkeztek az egésztől.

De a következő héten, amikor újsütetű barátaival szórakozni ment, rá kellett döbennie, őt sem izgatja, hogy a végére járjon a gyilkoságnak, és nem kíváncsi, ki ölte meg Francie-t, főleg azért, mert biztos volt benne, hogy a tettes a vő, s a törvényszékiek segítségével a rendőrség hamarosan le is tartóztatja majd. És Jimmy sem hívta fel. Egyszer sem.

JAMES LACEY MIRCESTERBEN JÁRT bevásárolni, amikor összefutott Bill Wong detektívörmmesterrel. Bill kikerekedett és pufók lett, ami biztos jele volt annak, hogy nincs nő az életében. Ha Billben feltámadt a szerelem, mindig lefogyott.

– Látom, Agatha megint gyilkossági ügybe bonyolódott – jegyezte meg a nyomozó. – Kapott hírt felőle?

– Nem – felelte James. – És maga?

– Egy szót sem. Gondoltam, majd felhív, hogy legyek a segítségére. Miért nem látogatja meg?

– Nem lehet. Újabb külföldi utazásra készülök. Egy barátomnak villája van Görögországban, és meghívott magához.

Szegény Agatha, gondolta Bill. James aligha az a tüzes szerelmes, akinek Agatha szeretné látni.

Amint visszaért a rendőrkapitányságra, Sir Charles Fraith hívta.

– Miben sántikál megint a mi Aggie-nk?

– Csak annyit tudok, amennyit az újságok írtak – felelte Bill. – Gondolom, a wyckhaddeni rendőrség biztosan utánanéző a múltjának.

– Ha beszél vele, adja át szeretetteljes üdvözetemet.

– Miért nem látogatja meg?

– Vadászszезon van. Nagy dínomdánom, a vendégek itt laknak. Nem tudok elszabadulni.

Szegény Agatha, futott át ismét Bill fején. Remélem, nem túl magányos.

TÍZ NAPPAL A GYILKOSSÁG UTÁN Agatha sietős léptekkel ment végig a mólón, amikor maga előtt megpillantotta az ezredes magas, vékony alakját. Meggyorsította lépteit, hogy utolérje.

– Szép reggelünk van – jegyezte meg Agatha. Tél derekához képest enyhe lett az idő, olyan ködösen szürke nap volt, amikor mintha az ég és a tenger minden színe kifakult volna, és még a sirályok is hallgattak.

– 'reggelt, Agatha – köszöntötte az ezredes. – Felkészült a ma esti táncra? Az inkább a mi stílusunkhoz illő lesz. – A plakátra mutatott, amelyen RÉGIMÓDY TÁNC-ot hirdettek.

– Igen – felelte Agatha –, mind új ruhát vettünk, hogy elkápráztassuk magát! Mondja, ezredes úr, miért nem említi egyikük sem ezt a borzalmas gyilkosságot?

– Ilyesmiről az ember nem társalog – válaszolta az ezredes. – Csúnya ügy. Jobb elfelejteni.

– Ugye, ön is járt Francie-nél?

– Vacakolt a májamban, és a dokimnak nem volt semmilyen épkézláb ötlete. Folyton azt kárálta, hogy hagyjam abba az ivást. Akkor meg már minék élni. Elmentem hát Francie-hez. Adott valami port. Azóta kutyabajom.

Agatha arra gondolt, hogy mivel az ezredes nem iszik sokat, és valószínűleg azzal riogatták, hogy baj lesz, ha nem hagy fel az ivással, inkább ezért, mint Francie pora miatt érzi magát jobban.

– És mi volt róla a véleménye? Mármint Francieről.

– Hát, rendben volt. Nagy porhintésre számítottam. De értelmes nőnek látszott. Meglep, hogy a lánya ilyen gyorsan átköltözött, és beindította a maga vállalkozását.

– Tényleg ez történt?

– Bizony. A ma reggeli újságban megjelent egy kis hirdetés.

Agatha nyomozói kíváncsisága rögtön újraéledt.

– Hát, ez furcsa!

– Nem éppen, talán inkább ízléstelen – mondta az ezredes. – Azt hiszem, csak hasznot húz az anyja halála körüli hírverésből.

– Vajon felkeresik majd az emberek? – merengett Agatha.

– Feltétlenül. A helyi újságban írtak Francie gyógyfőzeteiről, és hozzátették, sok minden szól a régimódi, gyógynövényes orvoslás mellett.

– Azt használt? Gyógynövényt?

– Vagy füvet.

– Füvet?

– Azt. Mariskát. Hasist. Lakott itt a Gardenben egy hölgy, szegény, azóta már meghalt. Depressziós rohamoktól szenvedett, ezért elment Francie-hez, aki adott neki valamit. A továbbiakban valahányszor beszedett valamit, amit Francie írt elő neki, mindig hebehurgyán viselkedett, kuncogott. Láttam már a marihuána hatását, és mindjárt gondoltam, hogy Francie olyasmit adott neki, amiben hasis van.

– Tett feljelentést?

– Az idős hölgynek gyógyíthatatlan rákja volt. Gondoltam, ha ettől boldog, hát hadd legyen.

– És ennek ellenére maga is felkereste Francie-t?

– Francie ellen általánosságban nem lehetett kifogás. Mary szemölcsöktől szenvedett, azt meggyógyította, meg ilyesmi. Nekem egyszer magas volt a vérnyomásom, minden bosszantott, a politika, a mai fiatalok, minden. Diétázni kezdtem, és elhatároztam, hogy semmin sem izgatom magam, semmibe sem avatkozom bele, csak magammal törődöm. Remekül bevált. Ezért sem foglalkozom ezzel a gyilkossági ügyel.

– Ismerte Daisy férjét?

– Egyszer találkoztunk. Mélabús fazon volt.

– Miben halt meg?

– Tüdőrákban. Napi két csomag cigarettát szívott.

Agathát, aki nagy küzdelmet folytatott a cigaretta utáni vágy ellen, hirtelen heves sóvárgás fogta el. Furcsa, hogy éppen abban a pillanatban szeretne rágyújtani, amikor valami borzalmasat hall a dohányzás ártalmairól. Talán ezért nem ódzkodnak a dohánygyárak attól, hogy baljós figyelmeztetésekkel lássák el a cigarettásdobozokat. Tudják, hogy minden dohányos lelke mélyén halálvágy lakozik, gondolta.

– Csodákat tett a hölgyek külsejével – folytatta az ezredes, miközben Agathával az oldalán tovább sétált. Láthatóan örült, hogy témát válthat. – Daisy igazán nagyon csinos lett.

– Csak nem nőszülésen jár a feje? – ugratta Agatha.

– Hogy nekem? Istenem, dehogy! Egyszer elég volt.

– Nem volt boldog a házassága?

– Vajon azok a fickók fogtak-e valamit? – intett a botjával az ezredes a móló végén pecázók felé. A házasság témája ejtve.

Amikor visszafordultak, és a szálloda felé sétáltak, Agatha megbotlott, és a férfi a karjába fűzte Agatha karját.

– Kapaszkodjon csak belém – javasolta. – Nem akarom, hogy a mai este előtt kificamítsa a bokáját. Lapos cipőt kellene hordania.

– Mindig is szerettem, ha a cipőnek van egy kis sarka – válaszolta Agatha.

A szálloda felé pillantott. Az egyik ablakban villanást látott. Lehet, hogy látcső, gondolta. Vajon kinek a szobája lehet? – töprengett.

Amikor beléptek a Garden melegébe, a vastag falak, süppedő szőnyegek és vastag függönyök viktoriánus, fojtott csendjébe, Agatha úgy érezte, visszatér a régi nyugtalansága. Felment a szobájába, és letekerte a fejről a sálát. Az eddig kopasz foltokat még nem takarta elég haj. Megrázta az üveget. Már csak pár csepp maradt.

Két legyet is üthet egy csapásra. Elmehetne, megnézhetné magának ezt a Janine-t, és egyúttal kideríthetné, maradt-e a nő anyjának hajszeszéből. Nem akarta elhasználni a hajszesz maradékát, hátha Janine-nek nincs, és a maradékot elemeztetni akarta.

Megfésülködött, és úgy döntött, nincs már szüksége sálra.

Kifelé menet beszólt az ebédlőbe, hogy közölje a többiekkel, kihagyja az ebédet. Hónapok óta először kényelmesen lazának érezte a szoknyát, és nem akarta a szállodai megaebéddel elrontani az alakját.

– Hova megy? – kérdezte Mary.

– Meglátogatom Francie Juddle lányát.

Mind rámeredtek.

– De miért? – tudakolta Jennifer.

– A hajam miatt. Emlékeznek, ugye, hogy kopasz foltjaim vannak? Francie-től hajszeszt kaptam, és az nagyszerűen bevált. Szeretném megtudni, maradt-e a szerből.

Agatha elfordult, úgy vetette még oda:

– Ha valóban olyan nagy boszorkány, talán fel tudja ébreszteni a halottak szellemét, hátha elárulják, ki ölte meg az anyját.

Dermedt csend támadt mögötte, de Agatha ment a dolgára. Bizonyára mind illetlenségnek tartották, hogy felkeresi Janine-t.

NÉGY

AGATHA IZGATOTT VOLT, ahogy a korzón végigsétálva a Partons Lane felé igyekezett.

A háznál mogorva fiatalember nyitott ajtót.

– Bejelentkezett? – szegezte neki a kérdést.

– Nem.

– Akkor vissza kell jönnie. Két órákor van az első szabad időpont.

– Írja fel a nevemet – mondta Agatha. – Agatha Raisin vagyok.

– Rendben.

– Nem felejtí el?

– Nem.

Hát, egyelőre ennyi, gondolta Agatha. A söröző felé indult, ahol Jimmyvel megismerkedett. Meglepetten és örömmel látta, hogy Jimmy odabent ül, előtte egy pohár sör, aminek már a felét megitta.

– Agatha! – állt fel a férfi. – Üljön le, hozok valamit. A szokásosat?

– Kösz, Jimmy.

Jimmy az asztalhoz hozta az italát.

– Hogy s mint?

– A szállodai vendégekkel ruccantam ki ide-oda. Ma este táncolni megyünk. Kiderítették már, mikor követték el a gyilkosságot?

– Sosem lehet teljes pontossággal megállapítani. Nem vacsorázott. A gyomrában semmi sem mutatta, hogy ebéd óta evett-e valamit. A patológus szerint a hullamerevségből és egyebekből következőtve őt és hat között történhetett.

– No de ez azt jelenti, hogy a szállóból bárki elkövethette! A szomszédok csak látták, ki ment be és jött ki?

– Éppen ez a gond. Az oldalsó és a szemben lévő ház hétvégi nyaraló. Az egyetlen állandó lakos négy házzal arrább lakik, és majdnem vak.

– De csak feltűnt valakinek egy ember, aki pénzes kazettát cipel, kiüríti, és a dobozt áthajítja a védőgáton?

– Nem igazán. Járt már délután hat körül Wyckhaddenben? Ideális idő a gyilkosságra. Az üzletek és az irodák már bezártak, mindenki otthon kuksol és uzsonnázik. Csak az igazán jól eleresztettek vacsoráznak errefelé esténként. A gyilkos könnyen begyömöszölhette a pénzt a zsebeibe, aztán egyszerűen átdobta a fémládát a falon. Dagály volt, magas volt a tengerszint.

– És az előjegyzési napló? Nem írt be senkit hatra?

– Az utolsó ügyfelet mindig négy harminckor fogadta. Ez egy bizonyos Mrs. Derwent volt, aki magával vitte az asztmás kisfiát is.

– És mi a helyzet a fegyverrel? Biztos azt is átdobta a ládával együtt a falon.

– Meglehet. De apálykor odalent volt minden, amit az elkövető használhatott: üvegek, vasrudak, fadarabok. Erős a hullámozás, és a kavicsok ledörzsöltek minden lehetséges nyomot.

– Köröznek valakit?

– Janine férjét, Cliffet gyanúsítottuk. De bombabiztos alibije van. Kora délutántól késő estig tekézt a haddertoni tekepályán. Tengernyi tanú látta.

– Léhűtők.

– Ahogy mondja, léhűtők. Ne izgassa magát, Agatha. Legalább maguk a szállóban nem keveredtek

gyanúba.

– Miért?

– Mert ezt egy fiatal követte el. Ebben teljesen biztos vagyok. Az ütés, amivel megölték, egyetlen, a fejre mért brutális csapás volt.

– A vendégek jó egészségnek örvendenek, és például Jennifer Stobbs még ma is erős asszony.

– Általában olyasvalakit keresünk, akinek priusza van, ők pedig mind tiszteletre méltó emberek, akiknek nincs szükségük készpénzre. Évszámra sokba kerül egy szoba a Gardenben. Visszanőtt a haja. Nagyon szép.

– Kíváncsi lennék, hogy a Francie-től kapott hajszesz miatt-e.

– Valószínűleg mindenképp visszánőtt volna. Mennem kell.

– Ma este mind ott leszünk a táncmulatságon a mólón – jegyezte meg reménykedve Agatha.

– Benézek, ha lesz egy szabad percem. De ne pazarolja arra az időt, hogy azon töri a fejét, ki követte el a gyilkosságot. Ha engem kérdez, bárki lehetett. Francie-nek az évek alatt sok ügyfele volt, és egyikük óhatatlanul észrevehette, hogy abba a ládába zárja a pénzt, otthon pedig elmesélhette. Aztán egy fiatalnak a fülébe jut, és elmondja a haverjainak. Van egy rossz érzésem, hogy ezt a gyilkosságot nem oldjuk meg.

Agatha visszasétált a Partons Lane-re. Megint a fiatalember nyitott ajtót.

– Maga Cliff? Janine férje? – kérdezte Agatha.

– Igen. – A fiatalember bevezette a nappaliba, és csak annyit mondott: – Itt várjon.

A fehér macska a kandalló előtt feküdt. Meglátta Agathát, és fújva vicsorította hegyes fogait. Agatha bizalmatlanul figyelte, hátha a macska megint nekiugrik.

Janine lépett be. Festett szőke haját feltornyozta a feje búbján. Fehér szempillákkal keretezett kemény pillantású, kék szeme volt, vékony, hosszú orra és olyan gömbölyű álla, ami szépnek számított a nyolcvanas évek hollywoodi színésznőinél.

– Miben lehetek a szolgálatára? – kérdezte mosolyogva, de kemény, méricskélő pillantású szeme nem mosolygott. Agatha úgy érezte, árcédulát tesz mindenre, amit visel.

– Az édesanyja... fogadja részvételemet sajnálatos vesztesége miatt... hajszeszt adott el nekem. Szeretném megkérdezni, maradt-e belőle.

– Sajnos nem. Az effélét jórészt kidobtam. Nemigen foglalkozom gyógyhatású szerekkel. Inkább szeánszokat tartok, tenyérjósással, kártyával és hasonlókkal foglalkozom. Jósolhatok a tenyeréből, ha gondolja.

– Mibe kerül?

– Tíz fontba.

Nem mondom, morgott magában Agatha, de szeretett volna beférközni Janine kegyeibe.

– Rendben van.

– Nyújtsa ide a tenyerét.

Agatha odanyújtotta.

– Erős jellem – kezdte Janine. – Szeret a maga feje után menni.

– Nincs szükségem arra, hogy méltassa a jellememet – mordult rá Agatha.

– Nemrégiben haláleset, erőszakos cselekedet miatti haláleset történt az életében. – Agatha férjének a halálával tele voltak az újságok. – Most három férfi van az életében. Mindegyik a maga módján szereti, de többé nem fog férjhez menni. Mostanáig sok veszély leselkedett magára, de ennek már vége. Mostantól a haláláig nyugalmas életet fog élni. És többé nem fekszik le senkivel sem.

– Ezt meg honnan tudja? – fortyant fel zsémbesen Agatha.

– Azonosság van közöttünk. Maga találta meg az anyámat. Okkult kapocs köt össze minket. Ennyi az

egész.

Ez aztán átkozottul nem ért meg tíz fontot, gondolta Agatha, és éppen mondani akart valamit, amikor ötlete támadt.

– Említette, hogy szeánszokat tart.

– Igen. Megidézem a holtak szellemét.

– És az anyja mit mond, ki ölte meg?

– Korai még. De most már bármelyik nap bekövetkezhet. Most kezdi megtalálni a helyét odaát.

Amúgy sem csomagolhat és állhat odább, gondolta Agatha fanyarul.

– Nézze, hatan vagyunk a Garden szállóban... Mit szólna egy szeánszhoz, ha a többiek is beleegyeznek?

– Szívesen.

– A szállodában?

– Nem. Mindig itt szoktam tartani.

Naná, gondolta Agatha. Annyi kelléket nehéz lenne átcipelni.

De fennhangon csak ennyit mondott:

– Megbeszélem a többiekkel, és szólok önnek.

Kifizette a tíz fontot.

– Mennyit kér egy szeánszért?

– Kétszáz fontot.

– A szentségit!

– Sokat kivesz belőlem.

És mindenki más zsebéből, tette hozzá magában Agatha, miközben percekkel később a korzón baktatott.

A szállodába érve bekukkantott a társalgóba. Mary egyedül kötögetett a kandallóban égő tűz mellett. Agatha úgy döntött, csatlakozik hozzá. Mary ritkán szólalt meg. Jennifer mindig kettejük nevében nyilatkozott.

Agatha levette a kabátját, és leült vele szemben. Mary futólag rámosolygott, és tovább kötött. A maga gyöngécske, satnya módján valamikor egészen csinos lehetett, gondolta Agatha.

– Meglátogattam Janine-t – vágott bele Agatha.

– Francie lányát? Milyen volt?

– Egy rakás pénzért tenyérből jóslt, és sok marhaságot összehordott. De azért remek móka lenne, ha mind elmennénk egy szeánszára.

– Gondolja, hogy az ilyesmi valódi?

– Nem látom be, hogyan lehetne az. De szórakoztató lesz. Kétszáz fontot kér! Mit szól hozzá? Ha hatan megosztjuk a költségeket, akkor viszont már nem is olyan rossz.

– Kíváncsi lennék, az élőkről tud-e valamit mondani. Mármost hogy a szellemei tudnak-e beszélni az élőkről.

– Kétlem, hogy többet tudna, mint amennyire én elhiszem, hogy a halottakkal társalog. De miért az élőkről?

– Érdekelne valaki, aki régen tetszett nekem.

– Egy férfi? – kérdezte Agatha, akinek gyakran megfordult a fejében, hogy Mary nem él-e párkapcsolatban Jenniferrel.

– Hát persze hogy egy férfi. Gyakran eltűnődöm, hol van, és mit csinál.

– Nem jött össze? – firtatta együttérzéssel Agatha, és James Lacey-re gondolt.

– Rosszra fordult – felelte Mary, és nagy, barna szemében emlékek táncoltak. – De egy ideig nagyon

boldogok voltunk. Itt, Wyckhaddenben vakációztam a szüleimmel, és pontosan ebben a szállodában ismerkedtünk meg.

– Mennyi idős volt?

– Huszonkettő – sóhajtott fel Mary. – Régen történt. Összebarátkoztunk, a parton sétáltunk, táncolni jártunk.

– Viszonyuk volt?

Mary megbotránkozva nézett rá.

– Ó, semmi ilyenről nem volt szó. Úgy értem, *akkoriban* az ember... nem csinált ilyesmit.

– És hogy végződött?

– Megadtam neki a címemet. Cirencesterben laktam akkoriban a szüleimmel, ő meg Londonban. Vártam, de nem írt. Nem adta meg a telefonszámát, de a címe megvolt. Végül nem bírtam tovább, felutaztam Londonba a címre, amit megadott. Panzió volt, és az ott lakók sosem hallottak róla.

– Lehet, hogy hamis nevet adott meg?

– Nem. Az volt az igazi neve, amit nekem mondott, mert volt egy kocsija. Akkor tette le a vezetői vizsgát, és nagyon büszke volt az új jogosítványára. A neve is rajta volt: Joseph Brady. Leírtam a külsejét, még fénykép is volt nálam, de a panzióban lakók azt mondták, hogy sosem lakott ott, pedig egy hölgy már tíz éve élt abban a házban! Joseph azt mondta, hogy reklámszövegíró. Amikor hazaértem, felhívtam az összes reklámügynökséget a telefonkönyvben. Betegszabadságot vettem ki a munkahelyemről, hogy végig tudjam telefonálni őket. Senki sem hallott róla. Képtelen voltam elfelejteni. Évről évre visszajártam Wyckhaddenbe, és mindig abban reménykedtem, hogy viszontlátom.

– Egyedül volt a szállodában? – kérdezte Agatha.

– Igen.

– Nem látta a címet a jogosítványán?

Mary megrázta a fejét.

– És a szállodai bejelentőkönyvben?

– Nem akartam megkérdezni.

Agatha felállt.

– Megpróbálok a kedvéért utánajárni.

– Hogyan?

– Biztos megvan valahol elzárva az összes régi bejelentőkönyv. Melyik évben történt?

– 1955 nyarán, július 10-én. De ne szóljon Jennifernek.

Agatha visszaült.

– És miért ne?

– Tíz évvel később ismerkedtem meg Jenniferrel. A szüleim gyengélkedtek, és egyedül utaztam ide. Mindent elmeséltem neki Josephről. Azt mondta, eltékozlom az életemet. Összebarátkoztunk. Hihetetlenül energikus volt, ma is az. Titkárnőként dolgoztam. Azt tanácsolta, hogy végezzek el egy számítógépes programozói tanfolyamot. Mert így nagy fizetést kaphatok majd.

– És Jennifer mivel foglalkozott?

– Egy londoni iskolában matematikát tanított.

– A tanárokat nem fizetik jól – emlékeztette Agatha. – Miért nem végzett el ő is egy tanfolyamot?

– A tanítás a hivatása.

– Értem – felelte szárazon Agatha.

– Minden jól ment, de aztán meghaltak a szüleim, egyik a másik után, és összeomlottam. A hosszú nyári vakáció idején Jennifer beköltözött hozzám, és gondoskodott rólam. Aztán azt javasolta, hogy

adjam el a szüleim házát, és vegyünk ki együtt egy lakást Londonban. Kalandosnak tűnt. A Cityben kaptam programozói állást.

– De biztos megismerkedett más emberekkel, más férfiakkal – erősködött Agatha.

– Jennifer eleinte gyakran rendezett partikat, de jobbára tanárok jártak hozzánk. Meghívtam embereket az irodából is, de nem élvezték a társaságot, így elmaradtak.

– Nem barátkozott össze egy nővel sem az irodából?

– Néha valamelyik felvetette, hogy munka után igyunk meg valamit, de Jennifer rendszerint megvárta a munkaidő végén, így...

Jennifer egy pióca, gondolta Agatha.

Újra felállt.

– Megnézem, mit tudok kibogarászni a bejelentőkönyvekből.

Bement Mr. Martin irodájába, és megkérdezte, hogy belepillanthat-e a régi feljegyzésekbe. Az igazgató azt mondta, hogy minden a pincében van, és nyugodtan keresgélhet, a személyzetből azonban senkit sem nélkülözhet, hogy segítséget adjon mellé. Agatha kezébe nyomott egy nagy kulcsot, és levezette az alagsorba, majd egy alacsony ajtóra mutatott.

– Odalent van – mondta. – A sok limlom mögött, a polcokon találja őket.

Agatha kinyitotta az ajtót, és leereszkedett a kőlépcsőn. A pince tele volt párjukat vesztett bútordarabokkal, poros függönyökkel, sőt még petróleum-lámpákkal is. Agatha átfurakodott a rendetlenségen a bekötött szállodai bejelentőkönyvekhez, amelyeket egy távoli sarokban, a polcokon halmoztak fel. Nagy kő esett le a szívéről, amikor látta, hogy mindegyik borítójára rábélyegezték az évszámot.

Több kötetet is le kellett emelnie, hogy az 1955-öshöz hozzáférjen. Leült egy kopott, régi díványra, kinyitotta a könyvet, és megkereste a júliust.

Végighúzta ujját a bejegyzéseken, és örült, hogy ez csak kis szálloda, ezért nem kell számtalan nevet végigolvasnia. Aztán rábukkant Joseph Brady nevére, és összeráncolta a szemöldökét. A fiatalember ezt a címet adta meg: Hadderton, Sheep Street 92. Mi az ördögért tölti a szabadságát valaki egy olyan drága helyen, mint a Garden szálló, ha egyszer Haddertonban lakik, és kocsija van, amivel nap mint nap átjöhet?

Elővett egy kis noteszt a táskájából, felment a pincéből, visszaadta a kulcsot, és bement a társalgóba, ahol Mary még mindig kötött.

– Megtaláltam – jelentette ki.

– Tényleg? Csak így? És én ennyi éven át...

– Különös, hogy egy haddertoni címet adott meg, ami itt van a szomszédban.

Odanyújtotta a papírlapot.

– El sem hiszem – suttozta Mary.

– Akár el is üzheljük a szellemet. Holnap átmehetnénk.

– Jó lenne, ha nem szólnánk Jennifernek – mondta Mary.

– Gondolja, hogy nehéz lesz elszabadulnia?

– Nem hiszem. Majd azt mondom, hogy megnézünk egy ruhát.

– Helyes. Én pedig megkérdezem a többieket, amikor ma vacsoránál találkozunk, hogy mit szólnak a szeánszhoz.

JENNIFER LEKICSINYLŐN FOGADTA a szeánsz hírét, és ennek hangot is adott. Daisy azt felelte, ő már elhatározta, hogy az ilyesmit jobb nem bolygatni. Az ezredes azonban váratlan lelkesedéssel támogatta az ötletet, és kijelentette, hogy „jó kis mókának hangzik”. Harry szerint érdekes lenne

megnézni, milyen csalárd trükkökkel próbálkozik Janine. Daisy megadta magát, hogy az ezredes kedvében járjon. Így aztán arra a döntésre jutottak, hogy Agatha két nap múlva, estére beszélje meg. Agatha fel is hívta Janine-t, aki közölte, hogy este kilencre várja őket.

Vacsora után gyalogosan indultak el a bálterembe. Szokatlanul csendes volt mindenki, Jennifer pedig leplezetlenül duzzogott. Láthatóan nem volt oda a szeánsz gondolatától, de kimaradni sem akart belőle.

Bár mindannyian barátságos hangulatban táncoltak, volt valami furcsa feszélyezettség, amit Agatha nem tudott hova tenni. Folyton a bálterem ajtaja felé pillantgatott, mert abban reménykedett, hogy megpillantja a betoppanó Jimmyt, de lassan eltelt az este, és Jimmynek nyoma sem volt. Daisy végül azt mondta, hogy megfájdult a feje, és szeretne visszamenni a szállodába, a többiek pedig vele tartottak.

Mi volt ez az egész? – morfondírozott lefekvéshez készülődve Agatha. Lehet, hogy a szeánsz kilátása megrémítette valamelyiküket, és ez a belső félelem tudat alatt átragadt a többiekre? Fennáll-e az a halvány esély, hogy közülük követte el valaki a gyilkosságot?

És miért nem jött el Jimmy? Lehet, hogy a szerelmi bájital hatása egy idő múlva már nem érződik.

AGATHA ÉS A BÜNTUDATOS KÉPET VÁGÓ MARY másnap reggel taxival ment át Haddertonba.

– Volt gond az eljövetelével? – kérdezte Agatha.

– Nem, ezúttal nem, mégis valahogy büntudatot ébresztett bennem.

– Rosszabb, mint egy zsarnoki férj.

– Nem szabad ilyet mondania, Agatha! Jennifer az egyetlen igaz barátom.

Szótlanul néztek maguk elé, ahogy az öreg taxi Hadderton felé zötyögött.

– Sheep Street... – kiáltott hátra a sofőr.

– Kilencvenkettő – kiabálta vissza Agatha, amikor a taxi lassítani kezdett. Az utcát vörös téglás épületek szegélyezték. Némelyiket virágládákkal és élénk színűre festett ablakokkal meg ajtókkal csinosították ki, de a többi határozottan szegényes volt. És a kilencvenkettes szám alatti ház is az utóbbi kategóriába tartozott.

– Nem kéne az egészséget annyiban hagyni? – könyörgött Mary, miközben Agatha kifizette a viteldíjat.

– Most már járjunk a végére, ha egyszer itt vagyunk. – Agatha határozott léptekkel a bejárathoz masírozott, és bekopogott.

– Valószínűleg évekkal ezelőtt itt hagyta ezt a várost – vélte Mary.

Kinyílt az ajtó, és egy nagyon idős asszony meresztette rájuk a szemét.

– Joseph Bradyt keressük – közölte Agatha.

– Jöjjenek be. – Az asszony becsoszogott a házba, ők pedig követték. A nappali, ahova bevezette őket, sötét és viharvert székekkel, megereszkedett dívánnyal volt bebútorozva.

– A hölgy Mary Dulsey, én pedig Agatha Raisin vagyok – fogott bele Agatha. – Mary fiatalkorában ismerte Josephet. Mindig is kíváncsi volt, mi lett vele. Ismeri Josephet?

– Ő a fiam.

Mindketten az öregasszonyra pillantottak, aki leereszkedett egy karosszékbe. Keze bütykös volt az ízületi gyulladástól, arca barázdált és ráncos.

Maryt láthatóan elnémították a hallottak.

– Hol van Joseph? – kérdezte Agatha.

Mrs. Brady sípolva felsóhajtott.

– A sitten ül.

– Miért? Mi okból? – faggatódzott Agatha, Mary gyötrelmes kis sikolyára ügyet sem vetve.

– Ugyanazért, mint mindig. Autólopásért. – Maryre pislogott. – Hogy ismerte meg?

Mary megtalálta a hangját, bár remegett, amikor megszólalt.

– Évekkel ezelőtt történt, még 1955-ben. Wyckhaddenben. A Garden szállóban.

– Akkortájt lehetett, amikor először került összeütközésbe... – bólintott Mrs. Brady.

– A rendőrséggel? – kérdezte Agatha.

– Igen – felelte fáradtan az öregasszony. – Egy haddertoni cégnél autókereskedőként dolgozott.

Éppen akkor kapta meg a jogosítványát. Ellopott egy kocsit, és elvitte a pénzt is a cég irodájából.

Később azt mondta, egy előkelő szállodába akart menni, hogy keressen magának egy gazdag lányt. –

Öreg szemét együttérzéssel fordította Mary felé. – Maga volt az, kedvesem?

– Feltételezem – válaszolta letörten Mary. – De nem voltunk gazdagok. Az apám csak ügyvéd volt.

– Joseph szemében az gazdagnak számított. Sosem volt sok pénzünk. Nos, pár nappal a visszaérkezése után a rendőrök elfogták. Fogalmam sincs, miből gondolta, hogy megúshatja. A lopott kocsit egy mellékutcában hagyta, mintha valaki meglovasította volna. De az autókereskedésben az iroda tele volt az ujjlenyomataival, és a rendőrök megtalálták a maradék pénzt a szobájában elrejtve. Megesküdött, hogy soha többé nem tesz ilyet. Enyhe büntetést kapott, de priusszal nehezen jutott álláshoz. Nem sokkal később elment hazulról. Azt mondta, Ausztráliába utazik. Aztán négy évvel később a börtönből írt. Megint kocsik miatt került be, de hosszabb büntetést kapott. Aztán betörés következett. A legutóbbi autólopás volt, és az ellopott kocsikat egy zugkereskedőnek szállította Bulgáriába.

– Van róla friss fényképe? – firtatta Agatha.

Mrs. Brady nehézkesen felállt a székről, és levett a kandalló melletti polcról egy kartondobozt. Egy kis asztalra helyezte, felvette a szemüvegét, és kezdte átnézni a fényképeket. Kivett a halomból egyet, és odanyújtotta Marynek.

– Ez maga, kisasszony?

Mary lenézett a képre, amelyen ő meg Joseph a wyckhaddeni korszón állt.

– Igen – válaszolta elcsukló hangon. – Az egyik tengerparti fényképész kapott le minket. Egyet készített nekem, egyet meg Josephnek.

– Ez a legutolsó büntetése előtt készült. – Mrs. Brady átnyújtott egy képet Marynek. Agatha odalépett Mary mellé, és lenézett a képre. Ezen a képen Joseph rávillantotta a protézisét a fényképészre. Csaknem teljesen megkopaszodott, és sunyi képe alig hasonlított a korszón álló fiatalemberére.

Agatha Mary riadt arcára pillantott.

– Köszönöm, hogy időt szánt ránk, Mrs. Brady. Igazán sajnáljuk, hogy háborgattuk.

– Kikísérem magukat – mondta az öregasszony. – Furcsa, hogy az évek során mindig volt egy lány, akire a fiam azt mondta, elveszi, de a törvény folyton hamarabb csapott le rá.

Mary eltávolodott pár lépésnyire Agathától, aztán összeomlott, és csak zokogott, közben pedig azt hajtogatta:

– Hogy tehette ezt velem, Agatha?

– Hiszen maga akarta megtalálni! – tiltakozott Agatha, noha ettől még büntudat gyötörte. Jobb lett volna, ha meghagyja szegény Maryt az illúziójában. Hideg szél fűtyült a Sheep Streeten. Az egyik ajtó fölé akasztott szélcsengő különösen, egzotikusan csilingelt.

– Keressünk egy kocsmát – ajánlotta Agatha.

A Sheep Street sarkán befordultak, és találtak egy kis sörözőt. Agatha brandyt rendelt. Mary ivott, zokogott, aztán megint ivott. Agatha türelmesen várt. Mary végül megtörölte a szemét, és kifújta az orrát.

– Ennyi éven át őriztem magamban a Josephről szőtt ragyogó álmot – sóhajtott fel. – Egy nap majd visszatér, ha én is mindig visszatérek Wyckhaddenbe. Jennifert is elviseltem, mert ott volt az álmom. Most semmim sincs.

– Bárcsak ne bolygattam volna semmit – mondta Agatha. – De honnan tudhattuk volna, hogy bűnöző lett belőle?

– Nem a maga hibája. Tudnom kellett volna – mondta Mary. – El kell majd mondanom Jennifernek.

– Miért?

– Sejtteni fogja, hogy valami bajom van.

– Hát mondja el, ha muszáj. – Agathának hirtelen elege lett az egész ügyből. A kocsmában egyik sarkában cigarettaautomata állt. Vágyakozva méregette. De hosszú éveken át kibírta cigaretta nélkül. Embereld meg magad, Agatha!

A szállodában Jimmy várta. A férfi kíváncsian nézett a kivörösödött szemű Mary után, aki elsietett mellette, aztán felszaladt a lépcsőn.

– Mi történt vele?

– Menjünk sétálni, és mindent elmesélek.

A korszóra érve Jimmy belekarolt Agathába.

– Brandyszaga van. Korán kezdte?

– Csak Maryt vigasztaltam. – Séta közben Agatha Josephről mesélt.

– Szegény nő – sajnálkozott a férfi, amikor Agatha a történet végére ért. – Ezt én is kideríthettem volna neki.

– Meg sem fordult a fejemben, hogy magát is megkérdezhetném. Mary sosem hitte volna, hogy Joseph bűnöző.

Agatha mesélt a készülő szeánszról is.

– Janine férje még a látókörünkben van. Legyen óvatos.

– Azt hittem, bombabiztos alibije van.

– Az ilyenek számomra mindig gyanúsak.

– Miért keresett fel, Jimmy?

– Szerettem volna ma este vacsorázni hívni. Van itt egy új olasz étterem.

– Szívesen elmegyek.

– Remek. Nyolcra magáért jövök. És most visszakísérem. Még sok papírmunka vár.

A DÉLELŐTTI ÉRZELMI VIHAROKTÓL kifáradt Agatha úgy tervezte, hogy délután lepihen, aztán szép kényelmesen felkészül az esti randevúra. Már éppen le akarta venni a pulóverét, amikor határozott kopogás hallatszott. Visszarángatta a pulóvert, és az ajtóhoz ment. Jennifer állt a küszöbön, kezét ökölbe szorította, szeme haragos villámokat szórt.

– Beszédem van magával, maga minden lében kanál szuka!

– Jöjjön be – invitálta Agatha fáradtan.

Jennifer nagy léptekkel bement.

– Összezúzta Mary boldogságát! Szüksége volt arra az álomra.

Agatha hirtelen támadt ellenszenvvel mérte végig.

– Maga semmisítette meg Mary álmait! – válaszolta magából kikelve. – Évek óta úgy tapad rá, mint egy pióca. Mi esélye volt barátokat szerezni, amikor maga folyton a sarkában koslatott?

– Hogy merészeli? Ki állította talpra a szülei halála után? Ki irányította egy jövedelmező hivatás felé?

– Maga. Könnyebb volt ezt tennie, mint a saját életével kezdeni valamit. Maga nem dühös, Jennifer,

hanem rémült. Amíg Maryben élt az illúzió, hogy Joseph visszatér, maga biztonságban volt. Az álma nélkül Mary egy eltékozolt életre nézhet csak vissza.

Jennifer arca csúf fakószürke lett.

– Ne avatkozzon az életébe, különben megbánja.

Kiviharzott, és bevágta az ajtót. Agatha remegő lábbal rogyott le. Íme, valaki, aki biztosan elkövezhette a gyilkosságot. Agatha megpróbált délután szundítani egyet, de nem jött álom a szemére. Ingadozott a között, hogy elhagyja-e Wyckhaddent, és elmeneküljön a Jenniferrel kialakult csúnya helyzetből, vagy maradjon, és derítsen ki többet a gyilkosságról. És itt volt még Jimmy is. Charles állhatatlansága, hűtlensége és Lacey hidegsége után csodálatos érzés volt, hogy egy férfi érdeklődik iránta. Még talán össze is házasodhatnának!

Agatha felhívta Mrs. Bloxbyt a carselyi lelkészlakban.

– De örülök, hogy felhívtál! – lelkesedett Mrs. Bloxby. – Szeretnénk tudni, mikor jössz vissza. Ugye, nem bonyolódsz bele mélyen abba az utálatos gyilkosságba?

Agatha nekifogott, hogy részletesen beszámoljon a gyilkosságról, a szálloda vendégeiről, a Jimmyvel elmélyülő barátságáról és a Jenniferrel folytatott veszekedésről.

– Nem hibáztatnám túlságosan Jennifert – jegyezte meg Mrs. Bloxby, miután Agatha befejezte. – Sok Maryhez hasonló nőt ismertem. Ha nincs Jennifer, lett volna egy hozzá hasonló. Vagy egy erőszakos természetű férfi. Biztos kiderülne, hogy a szülei is zsarnokoskodtak felette. De ez a Jimmy reménykeltőnek hangzik!

– Hogy van James? – vetette fel váratlanul Agatha.

– Úgy tűnik, nagyon jól. – Mrs. Bloxbynak nem állt szándékában elmesélni Agathának, hogy James kérdezett felőle. Hadd mélyüljön el Agatha kapcsolata Jimmyvel.

– És a macskáim?

– Doris Simpson nagyszerűen gondoskodik róluk. Mindnyájunknak hiányzol.

– Még néhány nap, és valószínűleg otthon leszek.

Amikor Agatha letette a kagylót, hirtelen eszébe jutott Janine komor jóslata, hogy ő többé nem fekszik le senkivel.

– Majd meglátjuk – válaszolta harciasan Agatha, miközben a lábát borotválta, aztán Lancôme Poème testápolóval kente be magát.

REMEKÜL KEZDŐDÖTT AZ ESTE. Jimmy a wyckhaddeni munkájáról anekdotázott, Agatha pedig válaszképpen Carselyről és az ott lakókról mesélt, bár Jamest nem említette.

Amikor Jimmy visszavitte a szállodába, a férfi megfordult az ülésen, és a karjába szorította Agathát.

– Jaj, Agatha – mormolta fátyolos hangon, és megcsókolta. Agatha olyan szenvedéllyel viszonzta a csókot, hogy ez őt is meglepte. A pokolba azzal a boszorkánnyal! Majd ő megmutatja, hogy nincs igaza.

– Mit szólnál, ha bemennénk hozzád egy italra? – suttogta.

– Rendben – válaszolta a férfi elcsukló hangon. A város végébe hajtott, és megállt egy tetszetős, emeletes ház előtt. Úgy sétáltak végig egyre növekvő feszültségben a házhoz vezető kerti úton, mintha verekedésre készülnének. Nem lenne szabad, hogy így legyen, gondolta Agatha. Még mindig nevetgelnünk, kuncognunk kellene.

A férfi bevezette a takaros, kevés bútorral berendezett és fényesen kivilágított házba.

– Arra van a fürdőszoba – mondta. – Én majd a másikat használom.

– Két fürdőszoba! – próbálta Agatha oldani a feszültséget. – Micsoda fényűzés!

– Volt idő, amikor bérlőknek adtam ki, de már nem érdekel.

Agatha bement a csillogóan tiszta fürdőszobába, ahol zöld kád és vécé volt. Levetkőzött, és fürdővizet engedett. Bárcsak lenne nála egy köntös vagy hálóing, gondolta. Végül fekete csipkekombinében lépett ki.

– Merre vagy? – kiáltotta.

– Itt!

A férfi hangjának irányába ment, és egy hálószobába érkezett. Jimmy a franciaágyban feküdt, álláig felhúzta a paplant, arca zord volt. A fenébe is, na tessék, gondolta Agatha. De legalább bebizonyítom Janine-nek, hogy tévedett.

Bemászott a férfi mellé az ágyba. Az ágynemű síkos volt, a férfi teste hideg. Csókolni kezdte Jimmyt.

Végül a férfi elfordult tőle.

– Bocsáss meg, Agatha. Nem megy. Még nem. Azt hittem, készen állok rá, de nem bírom.

– Akkor elmegyek – lehelte alig hallhatóan Agatha. A férfi nem válaszolt. Agatha kimászott az ágyból, de az ajtóból még visszanezett. A férfi szorosan lehunyt szemmel kucorodott össze a maga térfelén.

Agatha visszatért a fürdőszobába. Felöltözött, és kiment az előszobába, ahol a telefont és a telefonkönyvet látta. Az Aranyoldalakból kikereste a taxis cégeket, és taxit hívott. Megkérdezték, hova kéri. Nagy szerencséjére az egyik telefonkönyvre rányomtatták a címet, mert Agathának halvány fogalma sem volt, hol van.

Míg a taxira várt, azon töprengett, bemenjen-e, hogy megvigasztalja Jimmyt. De visszautasítottnak, csódtömegnek érezte magát. Micsoda istenverte nap, gondolta.

Megkönnyebbülten sóhajtott fel, amikor hallotta, hogy a taxi megáll a ház előtt. Mialatt a kocsi Wyckhadden néma, sötét utcáin haladt, Agatha kicsinek, piszkosnak és nemkívánatosnak érezte magát. Maradok a szeánszra, aztán hazamegyek. Haza, Carselyba.

MÁSNAP LEMENT REGGELIZNI. Jennifer és Mary kivételével mindenki viszonylag barátságosan üdvözölte. Mary szeme feldagadt a sírástól.

Én magam is olyan feldúlt vagyok, hogy nem tudok miatta nyugtalankodni, gondolta Agatha, aki dühös volt magára, hogy még mindig büntudat gyötri Mary miatt. Én vagyok az illúziógyilkos, mondta magában. Először Maryét, aztán Jimmyét romboltam le, s mindezt egyetlen nap alatt. A pokolba Janine-nel. Emiatt siettettem Jimmyt.

Könnyű reggelit evett: pirítóson buggyantott tojást. Kávéja kortyolgatása közben vágyódva gondolt megint arra, milyen jó lenne egy cigaretta. A szállodában nem volt cigarettaautomata – semmi ilyen alpári dolgot nem tartottak –, de látott egyet a mólón, amelyet ezekhez a züllött időkhez képest meglepő módon nem rondítottak össze barbár módon.

EGY KIADÓS SÉTA majd eltereli a gondolatait, vélte. Aznap a nyugtalan tenger mellett mérföldeket sétált a parton. Aztán visszatért a szállodába, és szólt az igazgatónak, hogy szombaton elutazik, és kéri a számláját. Felvidította a hirtelen megkönnyebbülés, amit a hazatérésről meghozott határozott döntés fölött érzett.

Mialatt az esti szeánszra készülődött, kopogtattak. Agatha körülnézett, hogy mit használhatna fegyvernek, aztán úgy vélte, üldöztetési mániája van, ajtót nyitott, és gyorsan hátrált egy lépést, amikor látta, hogy Jennifer áll előtte.

– Bocsánatot szeretnék kérni – mondta nyersen Jennifer. – Csak segíteni akart Maryn. Végül is meg kellett tudnia.

– Akkor hát minden rendben – sóhajtott fel megkönnyebbülten Agatha. – Várja már az esti szeánszot?

– Nem különösebben, bár szívesen lerántanám róla mint csalóról a leplet.

– Én azt hittem, hisz az anyja gyógyfőzeteiben!

– Sok minden szól a régi falusi gyógymódok mellett. De ha a szeánszokról meg a jóslásokról kérdez, hát sosem hittem az ilyen sületlenségekben.

– Én sem – vágta rá Agatha, akinek eszébe sem volt elárulni Jennifernek, hogy a tenyeréből jóslottatott. – De éppen ezért gondolom, hogy szórakoztató lesz megfigyelni, milyen trükköket vet be.

Úgy tudom, Daisy hisz a szeánszokban.

– Egy ideig valóban hitt, de aztán úgy döntött, Francie sarlatán.

– És vajon hogy jutott erre a következtetésre? Eleve ő volt az, aki elküldött Francie-hez!

– Azt hiszem, a főzeteiben bízott. Ideje mennem, készülnöm kell. Mit vesz fel?

– Nincs kedvem ma este kiöltözni – felelte Agatha. – Nagyon hideg lett. Bárcsak meglenne a bundám!

– Sokan nem helyeslik a szőrme viselését – jegyezte meg Jennifer. – Ha megint vesz egyet, újra előfordulhat hasonló incidens.

– Igaza van – hagyta rá szomorkásan Agatha. – Hamarosan megköveznek minket az éttermekben, mert húst eszünk, mert az összes állatot leöldösik, és már csak az állatkertekben marad belőlük mutatóban.

– Samuel Butler szerint, ha végigvinnénk egy ilyen érvelést a logikus végkifejletig, valamennyien olyan káposztán élnénk, amit emberségesen szenderítettek jobblétre.

– Ki az a Samuel Butler? Valaki ebben a mostani birkakormányunkban?

– Viktoriánus filozófus volt.

– Ja, vagy úgy – feszengett kínos zavarban Agatha. Utálta, amikor az irodalmi műveltségében tátongó lyukakra emlékeztették.

– Akkor hagyom készülődni. – Jennifer kezet nyújtott. – Nem haragszik?

– Egyáltalán nem. – Jennifer erős marka satuként szorította a kezét.

Miután Jennifer elment, Agatha éppen befejezte az öltözködést, amikor csengett a telefon. Odarohant a készülékhez.

– Jimmy? – szólt bele.

– Nem, Harry vagyok – recsegett bele egy öreg hang. – Már indulásra készen állunk. Az ezredes két taxit hívott. Hideg van a sétához.

– Rögtön lent leszek – válaszolta Agatha. Letette a kagylót. Jimmy legalább felhívhatta volna.

BEÜLTEK A TAXIKBA. Agatha eltűnődött, vajon mi történt Jennifer és Mary között, amitől szent lett a béke. Mary egész vidámnak látszott, és Jenniferrel megint a legnagyobb barátságban volt. Marynek, gondolom, nehéz az életre szóló szokással felhagynia, vélte Agatha.

Janine férje kísérté be őket. Besereglettek a kis előszobába, levették a kabátjukat, kalapjukat. A fiatalember átvezette őket a házon egy hátsó szobába, amelyet ragyogóan megvilágítottak, és csak egy kerek asztallal rendeztek be, amelyet fekete bársonyterítővel takartak le.

Elhelyezkedtek az asztal körül.

– Hát, ez átkozottul izgalmas! – jelentette ki az ezredes. – Ha úgy fest, mintha ektoplazma lenne, az csak a mi Agathánk, aki titokban elszív egy cigarettát.

Agatha kivételével mind nevettek. Agatha csak ennyit mondott:

– Ezer éve nem dohányoztam. Már teljesen leszoktam.

A szobát különös hangok töltötték meg.

– Mi az ördög ez? – kérdezte Harry.

– Bálnák – válaszolta Daisy. – A bálnák énekéről készült felvétel. Az ezoterikus boltokban árulják őket.

Mary idegesen kacarászott.

– Még sosem láttam bálnát!

– Én láttam betanított delfineket Floridában – mesélte az ezredes. – Átkozottul ügyes állatok.

Tudják, hogy...

Elhallgatott, mert Janine lépett be. Hosszú, fehér, nagyon egyszerű, zárt nyakú, hosszú, feszes ujjú muszlinruhát viselt. Agatha kíváncsian méregette. Hogyan tarthatja ezt a szeánszot, hogyan egyezhetett bele, amikor az anyja napokkal ezelőtt halt meg? Szeme az erős smink ellenére is vörös volt, és feszültségről árulkodott, ami azokra jellemző, gondolta Agatha, akik mostanában sokat sírtak.

– Kezdhetjük? – kérdezte Janine, és leült. – Kérem, fogják meg egymás kezét, és ne is eresszék el. A kört nem szabad megszakítani. – A mennyezeten kialudt a villany. Most már csak egy kékes lámpa világította meg Janine-t, és spotlámpák emelték ki összefonódó kezüket. Az arcuk sötétben maradt.

Agatha Daisy és az ezredes között ült.

Sokáig néma csend volt. Elhallgatott a bálnák éneke. Janine hátrahajtott fejjel ült.

Aztán lehunyta a szemét, és zümmögve, monoton hangon megkérdezte:

– Ki van ott?

– Szia, Aggie – hallatszott egy férfihang.

Agatha megdermedt.

– Én vagyok, a férjed, Jimmy Raisin.

Agatha libabőrös lett. Jimmy akcentusa a cockney és az ír keveréke volt, pontosan mint ezé a férfié. Gondolatai sebesen kergették egymást. Hát persze! Jimmy élete és meggyilkolása benne volt a lapokban.

– Várlak, Aggie – mondta a férfi. – Már nem tart sokáig.

– Kérdezhetek tőle valamit? – érdeklődött Agatha.

Janine lehunyt szemmel ült, ezért Agatha megkérdezte:

– Emlékszel az itteni, wyckhaddeni vakációnkra, Jimmy? Ezért is jöttem ide vissza.

– Onnan tudtam, hol talállak – válaszolta vidáman a hetyke hang.

Agatha megnyugodott. Jimmyvel sosem jártak Wyckhaddenben.

– Különös – jegyezte meg –, mert mi sosem...

– Valaki más kér bebocsátást – kántálta Janine.

Hosszúra nyúló csend következett. Odakint a sikátoron füttyülve hirtelen szélroham söpört végig. Megfelelő hangulati elemek, gondolta cinikusan Agatha, bár tisztában volt azzal, hogy nő a szobában a feszültség, s az ezredes úgy szorítja a kezét, hogy a jegygyűrűje belemélyed az ujjába. Buta és régimódi szokás tovább viselni a jegygyűrűt, gondolta oda nem illőn. Megköszörülte a torkát. Semmi sem történt. A nő sarlatán. Ideje távozni.

Aztán egyszer csak halk nyögés tört fel Janine torkából, és előre-hátra kezdett hajladozni. Vékonyan sűrű füst szivárgott a szájából, és megrekedt a feje fölött, a kékes lámpafényben. Cigarettafüst nem lehet, gondolta Agatha. Hogy az ördögbe csinálja? De a nyögésekben volt valami kísérteties és nem e világi. Janine szorosan lehunyta a szemét. Aztán vékonyka hang szabadult ki az ajka közül.

– Szervusz, lányom. Befejeztem utamat a túloldalra.

– Anyám. Hogy vagy?

– Nyugtalanul – jajdult fel a hang. – A halálomat még nem bosszulták meg.

– Nem marad el a bosszú. Ki gyilkolt meg?

– Én tudom, ki volt az.

Feszült csend volt, aztán Mary felsikoltott, és talpra ugrott.

– Mi az? – kérdezte az ezredes. – Mi baj, kedvesem? Az ördögbe is, elegendem van ebből az ostobaságból! – Az ajtóhoz ment, és felkapcsolta a villanyt.

– Valaki erősen belém rúgott! – jajongott Mary.

– Megszakította a kört, és ezzel megtört a varázs – támadt neki dühösen Janine. – Többet már nem tudok tenni.

– Nem várhatja, hogy kétszáz fontot szurkoljunk le ezért a színjátékért! – háborgott az ezredes.

Janine férje lépett be a szobába.

– Mi folyik itt?

– Ezek az emberek megszakították a kört, amikor éppen kapcsolatba léptem az anyámmal, és most nem hajlandók fizetni! – Janine hirtelen a tenyerébe temette az arcát, és sírva fakadt.

– Majd meglátjuk! – kiáltotta váratlanul fenyegetően Cliff.

– Meglátjuk, bizony! – válaszolta dühösen az ezredes. – Vagy távozhatunk békében, vagy hívom a rendőrséget, hogy kísérenek ki minket!

– Hadd menjenek – törölte meg a szemét Janine. – Menjenek csak a rohadékok! – Az ajtó felé indultak. – Megátkozom mindnyájukat! – szólt még utánuk Janine.

Daisy rémülten felsikkantott, és az ezredeshez simult.

– AKÁR MEHETNÉNK GYALOG IS – javasolta az ezredes, amikor kint összegyűltek. – Mi a véleménye erről az egészeztől, Agatha? Úgy hangzott, mintha a férje lett volna?

– Egy kicsit – válaszolta Agatha –, de a férjemet meggyilkolták, és a részletek benne voltak az újságokban. Egyébként korábban sosem jártam Wyckhaddenben, és a férjem sem.

Daisy megborzongott, ahogy a dértől csillogó korzón gyalogoltak.

– Megátkozott minket!

– Csak azért, mert nem kapott pénzt – nyugtatgatta az ezredes. – Azt hiszem, most ránk férne egy ital és egy nyugalmas scrabble.

Scrabble közben Agatha Francie szellemének állítólagos megidézésén kezdett el morfondírozni. Ez csak azt jelenthette, hogy Janine közülük gyanúsít valakit. És tényleg megrúgta valaki Maryt? Vagy Mary megijedt, hogy mindjárt lebukik? De Mary törekeny kis teremtes. Agatha képtelen volt elképzelni róla, hogy akkora ütést tudott mérni Franciere, amekkorával megölhette. Mindazonáltal egy kétségbeesett nő tud ekkorát ütni! De miért maradt nyitva Francie ajtaja? A gyilkosnak volt hozzá kulcsa, aztán távozott, és nem zárta be maga mögött az ajtót? Jimmy nem mondta, hogy a testet elmozdították volna. Így tehát bárki ölte is meg Francie-t, a hálószobában tette.

Gondolatai egymást kergették, a többiek pedig megrótták, hogy rosszul játszik. Ezek az idős emberek nem követhették el, tűnődött Agatha. Lám, most is hogy összpontosítanak a játékra.

Végül mind felmentek a szobájukba, és körülvette őket a szálloda szokott éjszakai, elegáns csendje. Amikor a szobájába menet Agatha elhaladt a recepció mellett, észrevette, hogy az éjszakai portás egy széken alszik a pult mögött. Bárki jöhet-mehet, és fel sem tűnne neki, gondolta keserűen Agatha. Valószínűleg akkor is aludt, amikor az a nyomorult lány besétált, és szétvagdosta a bundámat.

HAJNALODOTT; tiszta, fagyos időre ébredtek, fakó nap sütött le a nyugodt tengerre.

Reggeli után az ezredes, aki láthatóan jókedvű volt, azt javasolta, hogy mind sétáljanak egyet a mólón.

– Szeretném megmutatni maguknak azt a szakaszt, ahol a móló kimondottan életveszélyes – jegyezte meg. – Ezek az öreg viktoriánus mólók a védett angol műemlékek közé tartoznak. Ha egyetértenek velem, esetleg közösen megfogalmazhatnánk egy kérvényt.

Meleg kabátba, kalapba, kesztyűbe bebugyolálva sétáltak végig együtt a mólón – mintha egy öregek otthonának lakói kirándulnának, gondolta Agatha.

Az ezredes félúton megállt.

– És most hajoljanak ki, és nézzenek le a cölöpökre. Több réteg moszat borítja őket, de egyes helyeken látszik, hogy a fa szétrohadt. Ma nagyon nyugodt a tenger, így mind jól megnézhetik, miről beszélek.

Kötelességtudón kihajoltak a tenger fölé. Üvegszerűen áttetsző hullámok emelkedtek-süllyedtek a móló alatt.

– Mi az a fehérség a vízben? – kérdezte Jennifer.

– Hol? – kérdezte Mary.

– Ott – mutatta Jennifer. Aztán fojtott hangon tette hozzá: – Jaj, istenem!

Egy hullám megfordította a fehérséget, és Janine halott arca meredt fel rájuk. Szőke haja szétterült a vízben, fehér muszlinruhája körülötte lebegett.

MARY JENNIFER LAPOS MELLÉN ZOKOGOTT. Nem viseli a bélelt kosarú melltartót, amit ajánlottam neki, gondolta dermedten Agatha. Harry Berry a móló deszkáin ült, és a tenyerébe temette öreg fejét. Az ezredes magas alakja távolodott tőlük; arrább ment, hogy hívja a rendőrséget.

Agatha az aprópénzes erszénye után kotorászott a táskájában. Kivett belőle háromfontnyi aprót meg egy ötvenpennyst, és a cigarettaautomatához ment. Bedobta a pénzt, és megnyomott egy gombot. Zörögve pottyant egy csomag cigaretta a tálcába. Agatha kivette, felszakította a csomagolást, vett egy szálat és a szájába tette. Rágyújtott, és mélyen leszívta a füstöt. Kóválygott a feje, és szédülni kezdett. A korláthoz botorkált, és belekapaszkodott, de azért még egyet beleszívott a cigarettába. Sirály szállt le mellé a korlátra, és apró, fényes, őskori szemét méricskélőn rá függesztette.

Tinédzserek jöttek végig nevetgélve, beszélgetve a mólón. Az egyik észrevette Harryt, és megállt.

– Mi az ábra, tata? Hívjunk orvost? – kérdezte.

Harry megrázta a fejét.

– Egy holttest van a vízben – mondta rekedten.

– Tyú! – kiáltották a tinik, és a korláthoz rohantak.

Ha nem a férje követte el, gondolta Agatha, akkor csak közülünk lehetett valaki. Mi láttuk utoljára.

Rendőrségi sziréna hangja hasított a csendbe. A móló végén kék fény villogott. Felbukkant az ezredes magas alakja, mellette Ian Tarret nyomozó és Peter Carroll detektívőrmester közeledett. És mögöttük még több rendőr.

– Húzódjanak hátrább! – utasította őket Tarret. – Ki vette észre a holttestet?

Agathának megjött a hangja.

– Mi. A szállodából.

A férfi tekintete majd keresztüldöfte.

– Már megint maga. Menjenek tovább – parancsolt a fiatalokra. – A többiek maradjanak, ahol vannak.

Agathát rázni kezdte a hideg. Aztán megpillantotta Jimmyt, aki a mólón feléjük sietett, hosszú, fekete kabátja csapkodott körülötte. Tarret a korláthoz vezette, és lemutatott a vízre.

– Javasolhatok valamit? – kérdezte az ezredes.

– Igen? – nézett rá Jimmy, de a tekintete előbb súrolta Agathát.

– Mivel egyikünknek sincs köze ehhez a szörnyűséghez, és mind idősek vagyunk, idekint pedig hideg van, javasolom, hogy engedjenek vissza minket a szállodába, ahol majd megvárjuk, hogy feltegyék a kérdéseiket.

Agatha a megrázkódtatás ellenére sem örült annak, hogy az „idősek” közé sorolják.

– Rendben van – egyezett bele Jimmy. Odahívott egy rendőrt. – Kísérje el és tartsa szemmel őket, míg odaérek.

Felsegítették Harryt, aztán a rendőr nyomában elindultak a mólón a szájtáti báméskodók előtt. A szállodában Mr. Martin, az igazgató fogadta őket.

– Most meg mi történt? – Az ezredes pár velős mondattal felvilágosította. – Mind a társalgóba megyünk – közölte. – A kandallóban ég már a tűz?

– Még nem – dörzsölte össze felindultságában a kezét Mr. Martin. – De ez borzasztó, egyszerűen borzasztó.

– Küldjön valakit, aki begyűjt – parancsolt az ezredes.

Bevonultak a társalgóba, és lerogytak a kandalló körüli székekbe.

– Tea, sok cukorral – döntötte el az ezredes, és megnomta a falon lévő csengőt.

Agatha rágyújtott a második cigarettára. Egyszer már leszoktam. Leszokom majd megint, gondolta a szenvedélybetegek őszinte optimizmusával.

Mary már nem sírt, de nagyon fehér volt. Gyötrelmében Daisy különös kis nyöszörgéseket hallatott, és együttérzésre sóvárogva az ezredesre pislogott. De az ezredes a szállodai alkalmazottat figyelte, aki a tűzrakással bajlódott. Feje a mellkasára csuklott.

Agatha a magas ablakból látta, hogy Janine férje siet végig a mólón. Biztos beszámol a rendőrségnek a szeánszról.

– Kíváncsi lennék, nem a férj-e mégis a tettes – fordult a többiek felé.

Senki sem válaszolt. Felszolgálták a teát, az ezredes töltött mindenkinek. Tettek bele cukrot meg tejet, és vettek kekszet mellé.

– Vajon mi történhetett? Ki követhette el? – kérdezte Agatha kétségbeesetten.

– Sok cukrot tegyen a teájába, Daisy – noszogatta az ezredes az asszonyt.

Agatha megrökönyödve nézett rájuk. Mindegyikük került a tekintetét. Lehet, hogy *mind* benne vannak?

Jimmy Jessop lépett be a társalgóba.

– Az igazgató úr volt olyan szíves, és megengedte, hogy az irodáját használjuk, így megkíméljük önöket attól a fáradságtól, hogy bejőjenek az őrsre. Egyenként hallgatom majd ki önöket. Önnel kezdem, Mrs. Raisin. A nap folyamán valamennyiüknek be kell jönniük a rendőrségre, hogy hivatalos tanú-vallomást tegyenek.

Agatha követte Jimmyt az irodába, ahol Peter Carroll detektívőrmester már várta őket. Jimmy úgy nézett rá, mintha most látná életében először.

– A halott asszony férje azt állította, hogy tegnap este mind ott jártak náluk egy szeánszon. Kezdje ezzel, és mondja el, mi történt.

Agatha tehát belefogott. Leírta a szeánszot. Elmondta, hogy hallotta a férje állítólagos hangját.

– Mindig is azt hittem, a holtak hangjának a médium szájából kell felhangzania – mondta –, de ez a hang ott volt a szobában.

– És mit mondott a hang?

– Csak egy rakás badarságot – felelte Agatha. – Hogy vagyok meg ilyesmit.

– És aztán?

– Aztán Francie állítólagos hangja töltötte meg a szobát. Eljutott odáig, amikor azt mondta Janine-nek, hogy tudja, ki ölte meg, de ekkor Mary felsikoltott. Azt mondta, valaki megrúgta. Az ezredes kijelentette, hogy nem fizetünk, erre Cliff kellemetlenkedni kezdett, mire az ezredes megfenyegette, hogy hívja a rendőrséget, így mind kijutottunk a házból. Ma reggel sétálni mentünk a mólóra, és Jennifer észrevette a testet a vízben, vagy inkább valami ilyet mondott: „Mi az a fehérség?”, és amikor mind odanéztünk, a test megfordult a tengerben, és láttuk, hogy Janine az. A test a felszín alatt volt, de olyan tiszta és átlátszó volt a víz, hogy mind láttuk, hogy ő az.

– Más nem jut az eszébe?

– Mint például?

– Hogyan reagáltak a többiek, amikor meglátták a holttestet?

– Harry Berry összeomlott, és lerogyott a mólóra, mintha nem tartaná meg a lába. Mary Jenniferbe kapaszkodott, és sírdogált. Az ezredes elment, és felhívta a rendőrséget.

– És maga?

– Vettem egy csomag cigarettát a mólón lévő automatából. Leszoktam a dohányzásról, de most mindennél jobban megkívántam egy szálát.

– Ennyi elég is. Küldje be az ezredest.

Agatha felállt.

– Válthatnánk egy szót négyszemközt, Jimmy?

Carroll dühösen meredt rá.

– Nem – felelte a férfi hidegen. – Küldje be az ezredest.

Agatha csak bocsánatot szeretett volna kérni, hogy siettette. Mélységesen lehangoltan adta át az üzenetet az ezredesnek, aztán leült a tűz mellé. Újból rágyújtott, és rosszkedvűen méregette a többieket. Igazán furcsa, gondolta. Megmagyarázhatatlan, miért nem beszélnek maguk között erről a második gyilkosságról, egy olyan asszony megöléséről, akit tegnap este láttak utoljára. Agatha felállt, és az ablakhoz ment. Egy csónak bukdácsolt a móló mellett. Lenyűgözve figyelte, ahogy Janine testét beemelik a csónakba. Néhány könnyűbúvár érkezett. De miért? Megvan a test. Ja, persze, bizonyítékot keresnek. Körülnéznek a tengerfenéken, hátha megtalálják a fegyvert. Hogyan halhatott meg? És ha valaki a mólóról dobta a vízbe, hova lett a kabátja? Az éjjel cudar hideg volt. Janine biztos nem ment el hazulról egy szál vékony muszlinruhában. Cliff is megölhette, aztán bedobta a testet a tengerbe, és az áramlat elsodorta a mólóig.

Egészen biztosan Cliff a gyilkos! Neki származott haszna abból, hogy nemcsak Janine pénzét örökli, hanem azt is, amit az anyja hagyott Janine-re, ráadásul Janine biztosan megörökölte Francie házát és pénzét, különben nem költözött volna a Partons Lane-i villába.

Bárcsak a rendőrség úgy gondolná, hogy Cliff a tettes! Ha nem tartóztatják le, ő képtelen lesz itt hagyni Wyckhaddent. A házára, a macskáira, Hodge-ra és Boswellre gondolt, aztán James Lacey-re, a szomszédjaira, majd reszketni kezdett, és a szeme megtelt könnyel.

– Felmegyek a szobámba – mondta nyersen.

Senki sem válaszolt.

Agatha felment, végignyúlt az ágyán, és egy perc múlva már mélyen aludt.

KÉT ÓRA MÚLVA KOPOGTATÁSRA ÉBREDT. Keservesen feltápáskodott, és ajtót nyitott. Egy rendőrnő állt kint.

– El kell jönnie velem a rendőrségre – közölte.

– Várjon egy pillanatot – mondta Agatha Jimmyre gondolva. – Csak gyorsan kifestem magam.

Bement a fürdőszobába, sebtében letisztította az arcát, és újra kifestette magát. Aztán eszébe jutott a szerelmi bájital. Francie öt cseppet mondott. Elég, ha öt csepp marad, amit hazaérkezése után elemeztethet. A táskájába csúsztatta az üveget, és kiment az ajtó előtt várakozó rendőrnőhöz.

Vissza az őrre, a kihallgatóhelyiségbe. Leült a kemény székre. A rendőrnő teáskancsót, tejet, cukrot és porcelánbögrét hozott be tálcán, és papírpohárban kávé, amit átnyújtott Agathának.

– Kié a tea? – kérdezte Agatha, és undorral nézett a kávéra.

– A felügyelőé – hangzott a válasz.

– Lucy! – harsant kint, a folyosón egy hang. Lucy letette a tálcát az asztalra, és kiment. Agatha hallotta, hogy beszélget valakivel. Villámsebessen előkapta a szerelmi bájitalos üveget, és tekintetét le sem véve az ajtóról egy kicsit a teáskancsóba lötytyintett.

A rendőrnő visszajött, felvette a tálcát és kiment. Agatha egymagában ücsörgött. Már éppen fel akart állni és kikiabálni a folyosóra, hogy jöjjön valaki, amikor nyílt az ajtó, és Tarret meg Carroll lépett be, nyomukban a rendőrnővel. Tarret és Carroll leült Agathával szemben, a rendőrnő bekapcsolta a magnót, és megkezdődött a kihallgatás.

A kérdések ezúttal részletekbe menők voltak. A rendőrség megtudta a többiektől, hogy a szeánsz Agatha ötlete volt. Miért?

– Jó heccnek tűnt – felelte Agatha elhalón.

– Heccnek, ami gyilkossággal végződött. És most vegyük át előlről az egészet.

Egy óra kíméletlen faggatás után Agathában felmerült, vajon nem a mérhetetlen kimerültség és a detektívek szúrós, gyanakvó tekintete nyomán keletkező természetellenes büntudat miatt ismerik-e el az emberek azt a gyilkosságot, amit el sem követtek.

Végül szabadon távozhatott, de meghagyták, hogy nem hagyhatja el Wyckhaddent.

Elmenőben a recepciós őrmester hívta vissza.

– A felügyelő úr beszélni szeretne önnel. – Egy gombot megnyomva beengedte a pult mögé, majd végigvezette egy folyosón a legutolsó szobához, ahol kinyitotta az ajtót. – Mrs. Raisin, uram – jelentette.

Jimmy felállt, amikor belépett. Agatha pillantása rögtön a tálcára siklott, amely a könyvespolcon feküdt. Vajon ivott-e belőle?

– Ül le, Agatha – mondta Jimmy. – Van pár szabad percem.

– Elnézést a tegnapelőtt este miatt – kezdte Agatha. Úgy döntött, elmondja Jimmynek az igazságot. – Azért kerestem fel Janine-t, mert szerettem volna még venni az anyja hajszeszéből. Abból már nem volt, de felajánlotta, hogy jósol a tenyeremből. Azt mondta, nem lesz több kalandban részem. És azt is, hogy többé nem fekszem le senkivel. Szerettem volna bebizonyítani, hogy téved. Felesleges emiatt nyugtalanítanod magad. Nem azt jelenti, hogy bármi probléma lenne veled. Sok férfival megesik.

Jimmy áthatóan fürkészte az arcát.

– Nem csak azért mondd, hogy megvigasztalj? Mármint azt, hogy sok férfival megesik?

– Nem, valóban így van. Azt hittem, te is tudod.

A férfi elmosolyodott.

– Aligha nevezhető olyasminek, amiről a férfiak egymás közt csevegnek, és az órs étkezőjében elhangzó történeteket hallva az ember azt hihetné, mindenki kirobbanó formában van. A valóság ezzel szemben az, hogy nekem a feleségem volt az első és az utolsó.

– Na látod! – kiáltott fel Agatha. – Világos, mint a nap. Ha nem lenne ez a nyomorult gyilkosság, lassan haladhatnánk, s előbb jobban összebarátkozhatnánk.

– Ezt még most is megtehetjük. Sajnos egy darabig még nem mozdulhatsz innen.

– Hogy halt meg?

– Vízbe fulladt, legalábbis az elsődleges vizsgálat szerint. A férje szerint nem tudott úszni.

– A férjét letartóztattátok?

– Nem. Behozták kihallgatásra, de nem hiszem, hogy bent tarthatjuk.

– Miért?

– Egy idős hölgy, aki a tengerparton lévő egyik panzióban lakik, éjjel többnyire fent van. Azt mondja, éjszaka kettő körül látta, hogy Janine végigsiet a korzón. A móló felé tartott.

– Csak nem abban a fehér ruhában? Dermesztő hideg volt!

– A tanú szerint Janine egy nagy, fekete köpenyt viselt, és a köpenyt ki is halászták a vízből. Aztán a tanú látta Cliffet: néhány méterrel Janine mögött szaladt. Janine megfordult, és odakiabált neki: „Menj vissza a házba. Hagyj magamra, tudom, mit csinálok.” A tanú szerint Cliff erre visszafordult. Az idős hölgy még az ablaknál üldögélt, olvasott, időnként kinézett. Azt mondja, hajnalig ült ott, és többé egyiküket sem látta.

– De ha Janine azt állította, hogy tudja, mit csinál – kiáltott fel Agatha –, akkor ebből az következik, hogy Cliff is tudta, kivel találkozik.

– Mi is erre gondoltunk – mondta Jimmy. – De Cliff egyelőre kitart a története mellett, ami szerint Janine-t felhívta valaki, mire az asszony felkelt és felöltözött. Cliff azt mondta, álmos volt, és csak

akkor kezdte furcsállani a dolgot, amikor hallotta, hogy Janine mögött becsapódik a bejárati ajtó. Utána futott, de Janine azt mondta neki, hogy menjen haza. Cliff azt állítja, nem tudja, ki telefonált, vagy Janine kivel akart találkozni.

– De a telefonhívást le lehet nyomozni.

– A móló elején, egy nyilvános telefonfülkéből telefonáltak, így ettől nem lettünk okosabbak. Nagy a nyomás rajtunk. Holnap az újságok főcímei világgá kürtölik majd a boszorkánygyilkosságokat, és a városba máris özönlnek a fényképészek, a riporterek meg műholdas antennáikkal a tévétársaságok kocsijai. A rendőrfőnök a fületem rágja. A haddertoni megyei rendőrfőnök átjön Wyckhaddenbe, hogy átvegye az ügyet. Bizonyos szempontból nagy kő esik le a szívemről. Legalább csökken a rám nehezedő nyomás.

– Tudod, mit furcsállok? – elmélkedett Agatha. – Azt a társaságot ott, a szállodámban. Először a szeánsz: Mary akkor szakította félbe, amikor Francie állítólagos szelleme arra készült, hogy megvádoljon valakit. Aztán nem beszélnek, egyikük sem említi a gyilkosságokat. Az ezredes ma este biztos scrabble-t javasol majd. Tréfálkoznak a szavak jelentésén, Harry Berry összeadja a pontokat, én meg szokás szerint a sor végén kullogok, és ennyi.

– Az ezredes azt mondta, hogy az egész ügy visszataszító, és legjobb elfelejteni. Talán az ő generációja így áll hozzá.

– Ostobaság – jelentette ki Agatha. – Senki sem térhet napirendre két gyilkosság fölött.

– Köszönöm, hogy benéztél, Agatha. Most ideje ismét munkához látnom, de rögtön hívlak, amint lesz egy kis szabadidőm.

Agatha fogta a táskáját és a kesztyűjét. Gyors pillantást vetett a tálcára. A csészéből ittak.

A férfi kinyitotta előtte az ajtót, aztán lehajolt, és arcon csókolta.

– A szállodában nem zaklat majd a sajtó. Mr. Martin nem engedi, hogy ott szálljanak meg.

AMIKOR AZNAP ESTE Agatha belépett az ebédlőbe, meglepetten látta, hogy két fővel gyarapodott a létszámuk. Alaposan szemügyre vette az újonnan érkezetteket. Egy férfi és egy nő vörösbort iszogatót és halkán beszélgetett. A nőnek rövidre vágott sötét haja volt, és hajszálcsíkos nadrágkosztümöt viselt. A férfi elegáns, grafitzürke öltönyt és visszafogott nyakkendőt. De a férfiban volt valami lezserség, és amikor Agatha belépett a terembe, a férfi tetőtől talpig végigmérte, és sűgött valamit a nőnek, aki szintén végignézett Agathán.

Agatha felsóhajtott, majd sarkon fordult, és bement az igazgatói irodába.

– Úgy tudtam, nem engedi be a sajtót a szállodába – mondta.

– Nem is – felelte Mr. Martin. – E tekintetben nagyon szigorú parancsot adtam ki. Kis szállodánk léte az itt lakóktól függ.

– E pillanatban a sajtó két munkatársa ül az ebédlőben. Egy férfi és egy nő.

– Ó, azok Mr. és Mrs. Devenish, akik Devonból látogattak ide.

– Az irataikat elkérte?

– Nem szoktuk, ha brit állampolgárokról van szó. Aláírják a bejelentőkönyvet és a vendégkönyvet.

Mr. Martin ellenszenvvel méregette Agathát.

– Tizenöt éve vagyok a szálloda igazgatója, Mrs. Raisin, és büszke vagyok arra, hogy jól ítélem meg az emberek jellemét.

– Én pedig jól ítélem meg a sajtót. Jöjjön velem – hívta fáradtan Agatha.

– Sosem bocsátom meg, ha jelenetet rendez – közölte Mr. Martin, de elindult Agatha nyomában. Agatha egyenesen ahhoz az asztalhoz ment, ahol a pár ült.

– Melyik újságtól jöttek?

A férfi meg a nő gyorsan összenézett.

– Csak szabadságon vagyunk – mondta a férfi.

– Akkor bizonyára nincs ellene kifogásuk, ha Mr. Martin elkéri az irataikat. Biztosra veszem, nem akarják, hogy idehívjam a rendőrséget, és ellenőrizzék az okmányaikat.

– Na, jó – rántott egyet a vállán a nő. – A *Daily Bugle*-től jöttünk. Mi azzal a gond?

– A többit magára bízom – vetette oda Agatha a felháborodott igazgatónak, és visszament az asztalához.

Miközben nézte, hogy a sajtó munkatársait felszólítják a távozásra, Agatha gondolatai ismét a szálloda vendégei körül forogtak. Tegyük fel, hogy közöttük van a gyilkos. A hozzájuk hasonló átlagemberekből kitörhet-e váratlanul a gyilkos hajlam, vagy van-e valami a múltjukban, ami nyomra vezetheti? Hogyan járhatna utána? A rendőrség egyszerűen ellenőrzi a priuszukat, tovább nem kutakodnak. Marynek ideg-összeroppanása volt. De az sok embernek van. A Joseph Brady iránti szerelme révén sokat megtudott Maryről. A legjobban úgy férközhet közel a többiekhez, ha valahogy kettesben tud velük maradni. Úgy döntött, az ezredessel kezdi.

Az ezredes fejezte be elsőként a vacsoráját, és átment a társalgóba. Agatha tudta, hogy nemsokára a többiek is követik, aztán előszedik azt a nyomorult scrabble-táblát. Követte hát a társalgóba.

– Mondja, ezredes úr, megtenne nekem egy szívességet?

– Természetesen.

– Feldúlt vagyok, és kényelmetlenül érzem magam. Ez a második gyilkosság nagyon megrémített. Arra gondoltam, esetleg rá tudnám önt venni, hogy sétáljon velem egyet, és utána talán beülhetnénk valahova egy italra. Tudom, hogy butaság, de úgy érzem, ki kell szabadulnom a szállodából, de félek egyedül menni.

A férfi lovagiasan felállt.

– Mindjárt szólok a többieknek.

– Nem haragszik, ha megkérem, ne szóljon? Most nincs kedvem nagy társasághoz. Ön igazán józan belátású ember. Úgy érzem, ha megbeszélhetném önnel a dolgokat, nem lennék annyira rémült.

– Hát hogyne. Menjünk a kabátunkért. Hideg van kint.

Amikor kiléptek a szállodából, a tévés reflektorok és vakuk fényében pislogni kezdtek.

– Nincs mit mondanunk – jelentette ki határozottan az ezredes, azzal karon fogta Agathát, és átfurakodott az összeverődött riportereken. – Komolyan, ez már zaklatás!

Agatha magában azért fohászzkodott, nehogy egy vállalkozóbb szellemű riporter kiváljon a többiek közül, és a nyomukba eredjen. De a sajtó munkatársai igen gyakran csapatosan vadásznak, ezért sokan maradnak le a jó sztorikról, és valóban: őket is békén hagyták.

A hold előtt áttetsző felhőfátyol lebegett, a levegőt nyirkosnak érezték.

– Eső lesz – jósolta az ezredes.

– Nagyon változékony mostanában az idő – jegyezte meg Agatha, és arra gondolt: két brutális gyilkosság történt, mi meg az időjárásról csevegünk.

– Azon járt az eszem... – kezdte az ezredes.

– Igen? – csapott le rá izgatottan Agatha.

– ...hogya a legutóbbi scrabble-nél Harry kirakta a „fenébe” szót, én pedig rámutattam, hogy nem szabad káromkodást kiraknunk, és ha emlékszik, ő erre nagyon dühös lett, így aztán annyiban hagytam az egészet.

– A „fene” eredetileg – világosította fel morcosan Agatha – azt jelenti: „betegség”.

Az ezredes arca felderült.

– Milyen okos! Okvetlenül bocsánatot kérek Harrytől.

James Lacey beszélt egyszer erről, gondolta komoran Agatha.

– Szerintem a Metropolba kellene beülnünk egy italra – javasolta az ezredes. – Csiricsáré, modern hely, de a koktélbárja hölgyeknek is való.

A Metropol az elegánsabb, feltűnőbb, jobban sminkelt szépkorúak gyülekezőhelye volt. A nők arcán vastag volt a vakolat. Angliában még most sem divat a ráncfelvarrás.

– Szeretek új koktélokot kipróbálni – vallotta be az ezredes a kis műanyag asztalkára kitett itallapot gusztálva. – Van is itt egy, a „Wyckhaddeni sittes”. Próbáljuk meg. – Intett a pincérnőnek, egy nagydarab, durva képű, idős asszonymnak, és megrendelte az italt. Amikor az asszony kihozta, kiderült, hogy hupikék színben pompázik, sok benne a gyümölcs, és a tetejébe kis ernyőt szúrtak.

– Szeretnék a gyilkosságokról beszélgetni – vágott bele Agatha.

– És miért akar egy olyan csinos hölgy, mint ön, ilyen csúnya dologról beszélni? – kérdezte hamiskásan az ezredes. – Ez egészen finom! – kortyolgatta az italát. – Vajon hogy állítják elő ezt a kék színt?

– Folyton azon töprengök, ki követte el.

– Én ezt a rendőrségre hagynám. Úgy tűnik, mintha egyhelyben topognának, de nagyon alaposak. A végére fognak járni.

– Magát egyáltalán nem izgatja ez a két ügy?

Az ezredes ivott még egy kortyot a kék koktélból.

– Nem igazán. Tudja, majdnem biztos vagyok benne, hogy a férj volt.

Agatha másfelől próbálkozott.

– Régóta ismerik egymást a többi vendéggel?

– Évek óta. Mind ide jártunk vakációzni, és amikor nyugdíjba mentünk, úgy döntöttünk, maradunk.

– Drága a szálloda.

– Mr. Martin mindent megtesz, hogy külön tarifát számoljon nekünk. Télen lehetetlen vendéget szerezni. Meg aztán ott az a sok ostoba ember, aki külföldön tölti a szabadságát. De miért?

– Talán a napfény miatt?

– Ugyan, attól csak bőrrákot lehet kapni! A britek bőre nem olyan, hogy ki lehetne tenni a napsütésnek.

– A feleségével járt ide?

– Gudren szívesen jött ide. Amikor még a katonaságnál szolgáltam, sokat utaztunk, de igyekeztünk mindig itt vakációzni, amikor szabadságon voltam.

– A családjukkal nem szoktak együtt lenni?

– Nekem van egy fiam, nála szoktam karácsonyozni. Daisy olyankor a húgához utazik, Harry a lányához, és lássuk csak, Jennifer meg Mary itt marad.

– Nem szoktak néha összeveszni? Hisz évszámra annyi időt töltenek együtt.

– Összeveszni? Kétlem, hogy lenne min összezőrdülnünk. – Az ezredesen őszinte értetlenség látszott.

Agatha alig észrevehetően felsóhajtott. Képtelenség bármit is kiszedni az ezredesből, gondolta. A többieknél kell próbálkoznia. Elutasította a második italt, és a fáradtságára hivatkozott. Visszasétáltak a szállodába.

– A sajtó feladta ma estére – jegyezte meg vígan az ezredes.

– Reménykedjünk, hogy valami nagy dolog történik, és az elcsábítja őket máshova – mondta Agatha.

– Á, ott van Jimmy! – Megpillantotta a lépcsőn a felügyelő magas alakját.

– Magukra hagyom önöket – udvariaskodott az ezredes.

– Agatha! – szólította meg Jimmy félénk mosollyal. – Reméltem, hogy válthatok veled pár szót. A

többiek scrabble-öznek a társalgóban. Menjünk a sörözőnkbe.

A sörözőnkbe, ismételte magában vidáman Agatha. Alig várom, hogy a szerelmi bájitalt James Lacey-n is kipróbáljam.

– Mi újság van? – kérdezte, amikor az italukkal egy asztalhoz telepedtek.

Jimmy felsóhajtott.

– El kell engednünk a férjet. Nincs ellene semmink.

– Hát tényleg nincs semmi? És mi a helyzet a bűnügyi tudomány csodáival? Nem találtak semmit? Egy hajszalet? Egy ujjlenyomatot?

– Sokan felkeresték Janine-t. A sok bizonyíték rendezése valóságos rémálom.

– És mi a helyzet a határidőnaplóval?

– Nincs meg. Eltűnt.

– Igencsak erős ember lehetett, aki ledobta Janine-t a mólóról.

– Nem feltétlenül – mondta Jimmy. – A fehér ruha foszlányait megtaláltuk a korláton, ahol a nő beesett a vízbe, és horzsolások voltak a bokáján. Úgy fest, mintha valaki lemutatott volna a vízre, és ilyesmit mondott volna: „Mi lehet az ott lent?” Janine erre kihajol, a korlát alacsony, valaki megragadja a bokáját, és szépen átlendíti a korlátot.

– Olyasvalaki lehetett, aki tisztában volt vele, hogy nem tud úszni.

– Igen. Ez is amellet szolt, hogy a férj követte el.

– Aminek szívesen utánajárnék – játszott Agatha a pohara nyakával –, az éppenséggel az, hogy van-e valamelyikük múltjában valami. Mármint a szállóvendégeiben. Olyasmi, ami miatt gyilkosságot követnek el.

– Ennek gondosan utánajártunk. Mary és Jennifer egyedülálló, akik látszólag unalmasan, tiszteletre méltón éltek le az életüket. Daisy és Harry úgyszintén. Az ezredesnek kemény élete volt a hadseregben.

– Észak-Írországban?

– Másokhoz hasonlóan igen, de ha valami szörnyű IRA-összeesküvést sejtessz most a háttérben, akkor ne feledd, hogy nem az ezredet gyilkolták meg.

– De miért ölné meg valaki előbb Francie-t, aztán Janine-t? – kérdezte Agatha félig-meddig önmagától. – Ők ketten sokat megtudhattak az ügyfeleikről. Talán a tudomásukra jutott valami, amit nem lett volna szabad tudniuk, és egy kis zsarolással próbálkoztak – derült fel. – Biztos, hogy erről van szó! Na már most, ha a férj tette, esetleg tudja, mi az, és ha nem mond semmit, ez olyan információ lehet, amit azért tart titokban, hogy majd ő is próbálkozhasson.

A felügyelő szeretettel nézett rá.

– Regényes a képzeleted, Agatha. De külseje ellenére Cliff gyenge alak. A felesége minden jel szerint zsarnokoskodott felette. Az asszony munkájából éltek, és ezt Janine folyton az orra alá dörgölte. Az asszony az anyja halála után rögtön megváltoztatta a végrendeletét. Most derítettük ki.

– Szóval Cliff kap mindent.

– Szó sincs róla. Semmit sem örökölt. Minden a Brit Spiritualista Társaságra száll.

– Szent ég! És akkor Cliff miből fog megélni?

– Valószínűleg visszamegy dolgozni a vidámparkba, ahol Janine-nel összeismerkedtek.

Agatha szótlanul üldögélt egy pillanatig, aztán felkiáltott.

– Megvan!

– Micsoda?

– Hogy hova lett az eltűnt pénz. Janine és Francie cigány volt, és ők nem szeretnek adót fizetni. Biztos egy rakás pénz volt Francie ládájában. Csakis Cliff vihette el.

– De Cliff nem tudott a megváltoztatott végrendeletről, vagy legalábbis ezt állítja, és Francie halálakor Janine még életben volt, így nem tudom az okfejtésedet követni, Agatha.

Agatha elkámpicsorodott.

– Beszéljünk valami kellemesebből. Vasárnap szabadnapot veszek ki. Van kedved kirándulni valahova autóval?

– Igen. Nagyon jó lenne. Hova gondolod?

– A part mentén. Megállunk egy kocsmánál ebédelni.

– Boldogan elmegyek.

– Akkor tízre érted jövök.

MIUTÁN ELKÖSZÖNT JIMMYTŐL, visszasétált a szállodába, és benézett a társalgóba. A többiek a kandalló mellett scrabble-t játszottak, a rojtos ernyőjű, régimódi állólámpa lágy fénybe vonta őket. Mind az alacsony dohányzóasztalra tett kockák fölé hajoltak. A társalgót súlyos, sötétzöld bársonnyal kárpitozott viktoriánus bútorokkal rendezték be. Az ugyanolyan színű függönyöket behúzták a magas ablakokon, hogy kizárják az éjszakát. Vajon tudat alatt egyöntetűen úgy döntöttek, kirekesztik a világot azzal, hogy nem beszélnek róla? Agatha soha még azt sem hallotta, hogy bármilyen újsághírről beszélgettek volna, kivéve a gyilkosságról írt cikkekre tett futó megjegyzéseiket. Aztán mintha dróton rángatnák őket, az összes fej feléje fordult, a tekintetek rászégeződtek. Agathának az a furcsa érzése támadt, mintha egy titkos társaság gyűlését zavarta volna meg.

– Jöjjön, csatlakozzon hozzánk – hívta Daisy.

Agatha megrázta a fejét, elmosolyodott, és jó éjt kívánt.

Miközben a szobájában vetkőzött, a Jimmyvel közös jövőjén kezdett tünődni. Mrs. Jessop, ismételte magában, mialatt megeresztette a fürdővizét. Mrs. Jessop lehetnék, és felkérhetném James Lacey-t, hogy kísérjen az oltárhoz. Na, végre kiböktem, gondolta.

VASÁRNAP CSODÁLATOS IDŐ VOLT, csupa szél és csillogás. Előtte való nap erősen esett, és most minden száradozott a napsütésben. Sárga nap volt, a tócsák felszínén és a fodrozódó tenger hullámain bágyadt sárgás napsugarak táncoltak.

Agathát megkönnyebbülés fogta el, amikor elhajtottak a szálloda elől. Olyan rossz időben, mint amilyen az előző napi is volt, nyomasztó a szállodában tartózkodni; mintha egy időgörbület magába zárta volna. Bár a többiek viszonylag barátságosak voltak, a nők már nem kérték ki a tanácsát az öltözködésről vagy a sminkelésről, az ezredest sem érdekelte, hogy színházba vagy máshova kiruccanást szervezzen. Telnek a napok, gondolta Agatha, mialatt Jimmy a VW Polóját vezette a part mentén. Vajon hiányzom-e James Lacey-nek?

– SZÓVAL, NEM KAPOTT FELŐLE HÍRT? – kérdezte James Lacey mise után Mrs. Bloxbyt. – Pedig még egy gyilkosság történt. Azt hittem, hazajön, hogy megnézzé, hogy vannak a macskái. Aztán azt gondoltam, talán felhív, hogy kikérje a véleményemet a gyilkosságokról.

– Nem viselkedett különösebben barátságosan Mrs. Raisinnel – jegyezte meg Mrs. Bloxby. – Utazzon oda, látogassa meg!

– Lehet, hogy megteszem – vélekedett James. – Igen. Lehet, hogy pontosan ezt fogom tenni.

HÁROMÓRÁNYI AUTÓZÁS UTÁN érkezett meg Wyckhaddenbe, és egyenesen a Garden szállóba ment. A recepciónál azt a felvilágosítást kapta, hogy Mrs. Raisin elment, és nem tudják, mikorra várható.

– Mrs. Raisin? – kérdezett rá egy magas, idős úr, aki éppen akkor ment el a recepció előtt.

– Igen, ezredes úr – válaszolta az igazgató. – Ez az úr Mrs. Raisin után érdeklődik.

– Elment a barátjával – közölte az ezredes. – Azzal a felügyelővel.

James Lacey nem várt. Nem volt értelme. Agatha mindig is szörnyen kikapós volt.

– SZÓVAL, EZ AZ IGAZSÁG, hogy miért nem házasodtunk össze – mondta vacsora közben Agatha. – Nem csak azért, mert az esküvőn váratlanul felbukkant a férjem. Valójában úgy érzem, James egyáltalán nem szeretett.

– Nem szívesen mondom, Agatha – sóhajtott fel Jimmy –, de igazad van. Ha valóban szeretett volna, elvesz, amikor minden nyugvópontra jut.

Egész nap fesztelen barátságban beszélgettek. Agatha kezdett egyre inkább arra a véleményre jutni, hogy Jimmyvel kellemes lenne a házasság. Az életben el kell jönnie annak a pillanatnak, amikor le kell mondani a szerelemről szőtt éretlen álmokról, és be kell érni a barátsággal.

Csak azt kívánta, bárcsak ne játszódna le újra meg újra a jelenet a fejében, amelyben küszöbönálló házasságkötése hírével megdöbbenést és féltékenységet ébreszt Jamesben.

Miközben Jimmy lassan visszafelé hajtott Wyckhaddenbe, Agatha hirtelen megszólalt.

– Ott egy vidámpark.

Előttük, az út melletti mezőn egy vidámpark volt, a fények ragyogva rajzolódtak ki az esti égen. Először is elmentek mellette, de akkor még néma és elhagyatott volt.

– Van kedved körülnézni? – kérdezte Jimmy. – Valószínűleg Francie Juddle rokonaitól hemzseg.

– Szeretem a vidámparkokat – vallotta be Agatha.

– Akkor menjünk. – Jimmy lehajtott az útról, és befordult a parkolóba.

– Nincsenek valami sokan.

– Nincs most szezonja – magyarázta Jimmy. – És az időjárás-előrejelzés se sok jót ígért.

– Meglep, hogy vasárnap is nyitva van – jegyezte meg Agatha, ahogy a bódék között sétáltak.

– Nyitva szoktak tartani. Vasárnap délutánonként azonban későig zárva vannak, hogy az elképzelés szerint mindenkinek legyen ideje templomba menni. Mire szeretnél felülni? Ez egy régimódi vidámpark. Izgalmasabb eszközök nemigen akadnak.

– Van egy óriáskerék! – mutatott fel a magasba Agatha. – Szeretném kipróbálni.

– Késő van. Az effélék ilyenkor már zárnak. De megpróbálhatjuk.

Az óriáskerék még működött. Jimmy vett két jegyet, és beszálltak az egyik gondolába. A férfi, aki a jegyeket árulta, bekapcsolta az ülésük előtt a biztonsági rudat.

– Csak mi szálltunk fel – jegyezte meg Agatha. – Kíváncsi vagyok, veszi-e a fáradságot, hogy működésbe hozza. – Öt percig ültek anélkül, hogy bármi történt volna.

– Szálljunk ki – javasolta Jimmy, ám abban a pillanatban az óriáskerék egy rándulással kapaszkodni kezdett felfelé. Egyszerre magasabbra kerültek.

– Felerősödik a szél – mondta Agatha Jimmy karjába kapaszkodva.

Amikor a gondolájuk rángatózás és lengés közepette a kerék tetejére ért, váratlanul mozdulatlaná dermedt.

– Gyakran megesik – karolta át Jimmy Agathát. – Egy perc, és újra megindul.

Egy nagyobb szélroham meghintáztatta a széküket. Jimmy a mélység fölé hajolt.

– Mi folyik ott? – ordította, de az egyre erősödő szél elsodorta a hangját.

Agatha Jimmybe kapaszkodott. Jeges szél csapott az arcába. Maga előtt Wyckhadden fényeit látta, majd mintha egy kéz hatalmas fátylat borítana a városra, minden eltűnt a közeledő viharban.

A szék, amelyben ültek, bukdácsolni és rángatózni kezdett. Odalent egyenként kialudtak a vidámpark fényei. Aztán kialudtak az óriáskerék fényei is, és ott maradtak szorult helyzetükben a

vihar egyre hevesebb rohamaiban és feketeségében.

Jimmy magához vonta Agathát.

– Lemászom – kiabálta. – Maradj itt, és kapaszkodj, ha kedves az életed. – Felnyitotta az előttük lévő rudat.

– Ne hagyj itt – könyörgött Agatha.

– Muszáj lemásznom. – Jimmy kibújt a kabátjából, aztán lerúgta a cipőjét.

A székből átlendült az óriáskerék tartóbordáira, és megindult lefelé. Agatha kihajolva próbálta nyomon követni a haladását, de a szék újra meglódult. Agatha felsikoltott, és két kézzel csimpaszkodott a gondolába.

Micsoda szörnyű halál, gondolta kétségbeesetten. Szerette volna magára húzni Jimmy kabátját, de félt elereszteni a széket, amelybe görcsösen kapaszkodott. Elkeseredetten imádkozott, a katona imáját hajtogatta:

– Édes istenem, ha vagy, ments ki ebből!

Mostanra bőrig ázott. Mennyi ideje kezdett Jimmy lefelé mászni? Tíz perce? Egy órája?

Miért nem vett kesztyűt? Ujjai elgémberedtek. Mi lesz, ha nem tud tovább fogódzkodni? Felemelte a kezét, küszködve próbálta megkeresni a rudat, és maga előtt a helyére erősíteni, de a szék olyan hevesen ingott, hogy felhagyott az igyekezettel.

Jaj, James, látlak-e még valaha? – jajdult fel gondolatban. Mi lesz a macskáimmal?

Aztán érezte, hogy zuhanni kezd, és hosszan, rémülten felsikoltott.

De a pánik enyhült, amikor az óriáskerék elindult. Egyre lejjebb ereszkedett a széke, és már két fényeket látott villódzni a parti úton. Jimmy mobilja a kocsiban volt. Biztosan segítséget hívott.

Végre-valahára az óriáskerék egy rándulással megállt, és Jimmy több vidámparkossal együtt várta. Aztán hirtelen megtelt a vidámpark rendőrautókkal és egy mentővel.

– Egyenesen a kórházba visznek – mondta Jimmy.

– Jól vagyok – vacogta Agatha.

– Lehet, hogy kihülés fenyeget.

– Mi történt?

– Amint lehet, tudatom veled – válaszolta Jimmy.

MÁSNAP REGGEL AGATHA a haddertoni kórházban ébredt. Trul, az álmos rendőrnő ült az ágya mellett.

Agatha nagy keservesen feljebb cihelődött a párnán.

– Mi történt? – hangzott az első kérdése.

– Az óriáskereket működtető férfi azt mondta, hogy a kerék megakadt, és elment segítségért.

– Micsoda?! – háborodott fel Agatha. – Ezt egy percig sem hiszem. Jessop felügyelőnek le kellett másznia abban a viharban az óriáskerékről, mert már órák óta fent voltunk!

A rendőrnő felállt.

– Most, hogy felébredt, elég erősnek érzi magát, hogy vallomást tegyen?

– Remekül vagyok. Mi az orvosi vélemény?

– Kihülés nem fenyegette, de lehet, hogy sokkot kapott. Behívom Carroll detektívőrmestert. Kint vár. Carroll lépett be.

– Legyen szíves az elején kezdeni, és a saját szavaival mondja el, mi történt – mondta az őrmester, és elővett egy noteszt.

– Nem valószínű, hogy más szavaival mondanám el – válaszolta felpaprikázva Agatha, aztán tömören leírta, hogyan állt meg az óriáskerék, amikor éppen fent voltak. – Mielőtt a vihar mindent eltakart – folytatta –, még láttam, hogy odalent sorban elalszanak a vidámpark fényei. Nekem úgy tűnt, mintha éjszakára bezárnának, és otthagynának minket fent.

– Egyelőre ennyi elég lesz – csukta be a noteszt Carroll.

– Elmehetek?

– Ezt majd a kórházzal beszélje meg.

– Akkor küldjön be egy nővért.

Miután Carroll távozott, és bejött helyette egy ápolónő, Agatha közölte vele, hogy el akarja hagyni a kórházat. Hosszan várt az orvosra, majd a nyomtatványokra, amelyeket alá kellett írnia, mire behozták a még mindig nedves ruháit. Legalább megszárázhatták volna őket, húzta fel az orrát Agatha.

Kilépett a kórházból. Odakint egyenletesen zuhogott az eső. Agatha várakozni kezdett a megrendelt taxira. Nagyon elgyengült, és reszketni kezdett, de eltökélte, hogy visszamegy a szállodába. Kivette a táskájából a nyugtatókat, amelyeket a kórházban adtak, és a bejárat melletti szemetesbe dobta őket. Tapasztalatai szerint a nyugtatók csak elodázzák a sokkot és a nyomorúságos lelkiállapotot.

Megérkezett a taxi, és a sofőr megtette vele a rövid utat a wyckhaddeni szállodáig. Agatha azonnal felment a szobájába, forró vizet engedett a kádba, levetkőzött és hosszan ázott a vízben. Közben egyre azon járt az esze, vajon Francie rokonai követték-e el a gyilkosságot, akik most megpróbálták eltenni láb alól a felügyelőt is. De miközben szárazra törölte magát, úgy döntött, ennek nincs semmi értelme. A vidámparkosoknak tudniuk kell, hogy ha Jimmyt megölik, a rendőrség az idők végezetéig pokollá teszi a nyomozással az életüket, arról nem is beszélve, hogy emberöléssel fogják vádolni őket.

Rájött, hogy farkaséhes, és ebédidő van. Lement az ebédlőbe.

A többiek akkor végeztek az evéssel.

– Kerestük tegnap este – szólt oda az ezredes.

– Majdnem megöltek – válaszolta Agatha. Elmesélte az óriáskerekes kalandját, s félig-meddig arra számított, hogy húzódoznak majd a témától, de mind köré sereglettek, és a részletekért ostromolták.

– Bizonyára bosszú – vélte az ezredes, amikor Agatha a történet végére ért.

– De miért?

– Emlékszem, amikor Jessop rajtaütött a vidámparkon; azzal vádolta őket, hogy leragasztották a

céldobásnál a kókuszokat, a céllövő puskáknak pedig elhajlították az irányzékát.

Agatha csalódott volt.

– Reménykedtem, hogy a viselkedésüknek köze van a gyilkosságokhoz.

– A wyckhaddeni moziban ma a *Titanicot* vetítik – jegyezte meg az ezredes. – Arra gondoltunk, mind megnézzük.

– Miért is ne? – mondta elcsigázottan Agatha. Ez a társaság sosem fog a gyilkosságokról beszélgetni, és csábító volt a kilátás, hogy egy hosszú film eltereli a gondolatait, és megfeledkezhet a zürzavarról meg a gyilkosságról. – Mikorra tervezik?

– A délutáni előadásra mennénk. Nyugdíjasoknak olcsóbb a jegy.

– Akkor ez rám nem vonatkozik – csattant fel éles hangon Agatha.

– Ha maga mondja – jegyezte meg az ezredes, és Agatha gyorsan a férfi öreg arcára pillantott, hátha felfedezi rajta a kajánság jeleit, de a férfi arcán semmi sem látszott.

Agatha magára maradt az ebédlőben. Tányérja közepén húzott a késével egy vonalat, és csak az étel felét ette meg. Egyszer – műveltségét csiszolandó – elolvasta Muriel Spark *Más, mint Kensington* című regényét, amelyben a főhősnő kiokoskodik, hogy ha a tányérján mindennek csak a felét eszi meg, akkor fogyni fog. Agatha ezt a gondolatot rendkívül értelmesnek találta, és most úgy vélte, amúgy sem fog éhen halni, mivel a szállodai adag fele más szállodák egész adagjával ért fel.

Már éppen a kávéját fejezte be, amikor az öreg Harry kukkantott be, és közölte, hogy indulásra készek. Agatha az egyik taxiban ment Harryvel és Daisyvel, az ezredes a másikban Maryvel és Jenniferrel.

Daisy útközben megszorította Agatha karját, és odasúgta:

– Jöjjön később a szobámba. Beszélnem kell magával. – Agatha bólintott. Végre! Megtört a hallgatás.

A mozi a korzó közepén volt, és zsúfolásig töltötték az öregek. Agatha meglepetten látta, hogy a vászon előtt kékes cigarettafüst lebeg. Mindenre, ami szent, a moziban még engedik a dohányzást! Agatha a táskájában kotorászott a doboza után, amikor csodálkozva döbrent rá, hogy amióta Jimmyvel kirándulni volt, egyszer sem gyújtott rá, s nem is gondolt a dohányzásra. Erősen szorította a retikülje zárját, és a vászonra szegezte a tekintetét, ahol éppen a helyi vállalkozások hirdetéseit vetítették.

A film azok közé tartozott, amelyeket az amerikaiak azzal rontanak el, hogy a kilencvenes évek értékrendjét ráerőltetik a történelmi eseményekre. A hős olyan fiatal volt, hogy egyáltalán nem érdekelte Agathát. De a filmtrükkök elképesztők voltak. Agatha esküdni mert volna, hogy amikor a *Titanic* nekiment a jéghegynek, az ő lábát is víz nyaldossa. Aztán kiabálást, átkozódást hallott. Valóban vízben állt a lába!

– Kivételesen nagy lehet a dagály – hallotta az ezredes megjegyzését. – Jobb, ha a hátsó ajtón távozunk.

Néhány kitartó nézőt leszámítva, akik feltették a lábukat az előttük lévő ülés háttámlájára, a nézők kisorjáztak a moziból. A film még ment. Kiléptek a szakadó esőbe.

– Nézzük meg a tengert – vetette fel Jennifer. – Úgyis vizesek vagyunk.

Végigsétáltak egy mellékutcán a korzó felé. Hatalmas hullámok csapkodták a korzót, és betörték a mellékutcába is.

– Gyakran megesik az ilyesmi? – kérdezte Agatha.

– Hébe-hóba – válaszolta Mary. – Kész csoda, hogy a mozi alapjait még nem mosta el.

A hátsó utcákon kerültek a szálloda felé.

– A szállodát is elárasztja? – firtatta Agatha.

– A tenger sosem olyan vad a móló mentén – magyarázta Harry –, és a személyzet mindig kirak

homokzsákokat.

A szállodához vezető egyik mellékutcán mentek végig.

– Nézzék csak! – kiáltott fel Agatha, amikor a móló végén egy óriási hullám átcsapott a bálterem fölött. – Ilyen csapásokat biztosan nem bír ki!

– Hamarosan beáll az apály – nyugtatta meg az ezredes.

És ahogy mondták, nemsokára már homokzsákok fala védte a szálloda homlokzatát. Agatha felment a szobájába, hogy száraz harisnyanadrágot és cipőt vegyen. Mennyire angolok vagyunk, tűnődött, míg a lábát szárította. Senki sem kéri vissza a pénzét. Lefogadom, még azt sem írták meg az újságoknak, hogy a mozit át kellene helyezni a város tengertől távol eső végébe. Nem, csupán annyit mondanak: „Gyakran van ilyen idő. Nem tart sokáig. Nem szabad zsörtölődni.”

Kopogtattak. Agatha papucsba bújt, és ajtót nyitott. Daisy állt előtte.

– Ó, hisz beszélni akart velem! – mondta lelkesen Agatha. – Jöjjön csak be.

Daisy belépett, és becsukta maga mögött az ajtót. Leült egy székbe az ablak mellé.

– Milyen borzalmas eső – mormolta.

– Kér teát vagy valamit? – kérdezte Agatha.

– Nem, csak beszélgetni szeretnék.

Agatha leült az ágyra.

– Akkor beszéljen, Daisy.

Daisy megint a szakadó esőt nézte.

– Tetszett a film?

– Jó volt, míg ki nem öntöttek minket. Erről akart beszélni? A filmről?

– Nem, nem, természetesen nem! – Daisy idegesen ráncigálta a szoknyáját. Kész ideggroncs, gondolta Agatha. Biztos a gyilkosságokkal összefüggésben.

Agatha türelmesen várt.

– Tegnap este elment az ezredessel egy italt meginni – bökte ki végül Daisy.

– Dehogy – tiltakozott morcosan Agatha. – Tegnap este halálra fagytam az óriáskeréken.

– Bocsásson meg, elfelejtettem. Hát persze, előző este volt. Láttam, amikor elmentek az ezredes úrral.

– Csak ittunk valamit, ennyi az egész.

Daisy összekulcsolta a kezét, és könnyörgő pillantással nézett Agathára.

– Tetszik magának?

– Lyche ezredes? Őszintén szólva egyáltalán nem. Öreg hozzám.

– De miért ment el vele?

– Szerettem volna megkérdezni a véleményét a gyilkosságokról. Nézze, Daisy, nagyon furcsállom, hogy két gyilkosságot is elkövettek, mégsem akar egyikük sem beszélni róluk.

– Hölgyek nem beszélgetnek gyilkosságokról – felelte kimérten Daisy.

Agatha elkeseredetten nézett rá.

– Csak erről akart beszélgetni velem? Úgy értem, el akar riasztani az ezredestől?

– Én soha...

– Nézze – lágyult meg Agatha hangja –, magának tetszik az ezredes, és azt hitte, el akarom venni magától.

– Igen.

– Nos, az ezredes egyáltalán nem érdeklődik irántam.

– De láttam magukat a mólón sétálni, és megfogta a karját.

– Mert az ezredes úriember. És az illem így kívánta. Ennyi az egész. Mennyi ideje veszkődik az

ezredes után?

– Évek óta – felelte szomorúan Daisy.

– Megfordult már a fejében, hogy meghívja egy italra?

– Jaj, arról szó sem lehet!

– Miért?

– Mert hölgyek nem tesznek ilyet.

– A kilencvenes években élünk! Most már igenis tesznek – mondta Agatha. – Nézze, az a Gilbert és Sullivan-szintársulat átköltözött Haddertonba. Vethetne két jegyet, és azt mondhatná, egy barátnőjétől kapta, aztán megkérdezné az ezredest, hogy nincs-e kedve elkísérni.

– Megpróbálom – ragyogott fel Daisy arca.

– Szokott magazinokat olvasni? – kérdezte kíváncsian Agatha.

– Igen, elolvasom a napilapok mellékleteit, és néha a *Rendes háztartást*.

– A *Cosmopolitan* nem?

– Nem. Miért?

– Nem érdekes – legyintett Agatha, és a szexről szóló obszcén cikkeken járt az esze, amelyek mostanában a női lapokban napvilágot látnak. – Mindent bele, Daisy! Ha más nem, lesz az ezredessel kettesben egy estéje.

Miután Daisy távozott, csengett a telefon. Jimmy kereste; csak annyit mondott, hogy lent van, és várja.

Agatha gyakorlott kézzel kifestette magát, papucs helyett magas sarkút vett, és lement.

– Hogy vagy? – kérdezte Jimmy azzal a meleg mosolyával, amitől Agatha szíve mindig dalolni kezdett.

– Úgy látszik, nincs semmi bajom – válaszolta vígan Agatha. – Bár mintha a sors akarná, hogy folyton bőrig ázzam. – Elmesélte a moziban történt esetet.

– Menjünk be egy italra a társalgóba – javasolta Jimmy. – Most néztem be, és senki sincs ott.

Bementek, és leültek a kandalló elé.

– Izgalmas hírem van. Valaki feladta magát.

– Megvan a gyilkos?

Megjelent a pincér. Jimmy italt rendelt. Amint a pincér távozott, Jimmy így folytatta.

– Nem a gyilkos. Egy karakterszínész bevallotta, hogy Francie-nek és Janine-nek is eljátszotta a szellemhangokat. Elmagyarázták neki, hogy milyen hangot szeretnének. Találtunk egy drága és csúcsminőségű hangerősítő berendezést a raktárban, amit Francie a város szélén bérelt.

– Vád alá helyeztétek?

– Igen, bünszövetkezetben elkövetett csalás vádjával. De valószínűleg pénzbüntetéssel megússza. Nem tudta, hogy rosszat csinál, és szüksége volt a pénzre. Haddertonban egy repertoárszínházban játszik.

– Jól ismerte őket? Mármint fényt tud deríteni arra, miért ölték meg mindkettőt?

– Sajnos nem. Idős ember. Évek óta vállal náluk kisebb feladatokat. Azt mondta, szüksége volt a pénzre, és ami őt illeti, a szeánszok a színházi előadások kategóriájába tartoznak.

– Örökösen ekörül forognak a gondolataim – mondta Agatha. – Annyi a megválaszolatlan kérdés. Visszatérve az első gyilkossághoz: miért volt nyitva Francie ajtaja? Kérdezted erről Cliffet?

– Azt állítja, hogy semmit sem tud róla – mondta Jimmy. – De ez a város általában nagyon biztonságos. – Elvigyorodott. – Vagy inkább az volt, amíg ide nem érkeztél. Sokan nem zárják kulcsra az ajtajukat.

– Igen, de önkéntelenül is az jár a fejemben, hogy Francie olyasmiben sántikált, ami miatt aztán

meggyilkolták. És készpénzt tartott a ládában.

– Megfeledkezel róla, hogy ebben a városban boszorkány hírében állt. Általában senki sem mert volna a közelébe menni.

Agatha a homlokát ráncolta.

– Van még valami, ami itt motoszkál a fejemben. Várj csak... Megvan! Amikor először említetted, hogy Francie feljegyzéseket vezetett, és elmesélted, hogy a szállóvendégek milyen témában kérték ki a véleményét, hogy éppen Jennifer kért tőle szerelmi bájitalt.

– Igen. És?

– De mi *Jenniferről* beszélünk, aki jóformán házasságban él Maryvel. Miért lenne bájitalra szüksége? Megkérdezted tőle?

– Nem – válaszolta elgondolkodva a felügyelő.

– Vajon nekem elárulja? – töprengett Agatha.

– Beszéljünk inkább magunkról – Jimmy Agatha kezére tette a kezét. – Amikor ennek vége, szeretném, ha nem tűnnél el az életemből.

– Visszajövök majd meglátogatni.

– Én valami állandóbbra gondoltam.

Agatha vágyódva gondolt James Lacey-re. *Neki* kellene a kezét fognia, és valami állandóbbat javasolnia.

– Várhatnánk még ezzel egy kicsit, Jimmy? Nagyon kedvellek, de úgy érzem, szükségem van egy kis időre.

– Akkor lassítunk – Jimmy enyhén elpirult. – De ugye, nem amiatt, hogy nem sikerült...

– Dehogya – vágta rá gyorsan Agatha. – Majd meglátod, ez a része hamar visszajön.

– Sok tapasztalatod van? – kérdezte Jimmy sóvárogva.

– Szinte semmi – válaszolta Agatha –, de a nők beszélgetnek egymás között, amit a férfiak nem tesznek.

– Akkor rendben. Apropos, a lányt, aki szétnyirbálta a bundádat, bíróság elé állították.

– És mennyit kapott?

– Hatvan nap közmunkát, és ötven font kártérítést köteles fizetni.

– Micsoda? Az a bunda kifogástalan állapotban volt!

– Sajnos a rendőrbíró, Mrs. Beale vegetáriánus, és ellenzi a szőrmebundákat. Bejöhetsz az őrre a kabátért.

Agatha megborzongott.

– Nem akarom többé látni. A tiéd lehet, Jimmy. Add egy jótékonyági egyletnek.

– Megnéztem alaposan. Csak el kell távolítani róla a festéket, és a vágásokat összevarrni.

– Nem éri meg. Biztos megint nekem esne valaki. Régebben nagyon sokat jelentett nekem az a kabát. Hosszú évekig spóroltam rá.

– Még mindig felhasználhatod kabátbélésnek.

– Nem, legyen a tiéd. Add oda valakinek.

– Rendben. Mit szólnál a vásárnaphoz? Nem tudom, képes leszek-e elszabadulni a gyilkossági ügyek mellett. De most a főfelügyelő vezeti a nyomozást, így háttérbe húzódhatom.

– És ez nem zavar? – kérdezte kíváncsian Agatha.

– Az ilyen jelentős ügyeknél előfordul az ilyesmi. A sajtó a nyakunkba liheg, és igazán nem bánom, hogy nem az enyém az ügy megoldásának teljes felelőssége. De most már vissza kell mennem.

AGATHA LESÉTÁLT A KORZÓRA. Apály volt, a tenger visszahúzódott. A védőfalhoz ment, és kinézett. A

murvás partot uszadékfa és szemét mocska lepte el: kólásdobozok, műanyag poharak és csomagolóanyagok meg a modern civilizáció kevésbé gusztusos melléktermékei, mintha a tenger kiöklendezte volna a természetellenes szennyet a partra.

A szemét között egy viharvert fehér macska bóklászott. Lehet, hogy Francie macskája? Agatha lement a partra vezető lépcsőn.

A macska megindult felé, aztán megállt. Szívfájdítóan sovány volt, fehér szőre piszkosan, csomókban tapadt össze.

– Jaj, te szegényke! – szólalt meg Agatha. Leguggolt, és kinyújtotta a kezét. – Cicc, cicc!

A macska szárazon, berozsdásodott hangon nyávogott. Agatha óvatosan megsimogatta nedves szőrét.

Aztán a karjába vette az állatot, és visszaindult a szállóba.

Amikor belépett az előcsarnokba, Mr. Martinnal futott össze.

– Háziállatot nem engedünk be – jelentette ki szigorúan az igazgató.

– Csak rövid időről van szó – védekezett Agatha. – Vigyázok, hogy ne piszkítson össze semmit, és hiánytalanul kifizetem a számlát.

Mr. Martin megingott. Már rettenetesen bánta az ajánlatát, hogy elengedi Agathának a fizetést a tönkretett bundáért cserébe. Most itt ez a második gyilkosság, és isten tudja, Agatha mikor szedi a sátorfáját...

– Rendben van – egyezett bele. – De okvetlenül mondja meg a többieknek, hogy egyszeri alkalomról van szó.

Agatha felvitte a macskát a szobájába. Felvette a kagylót, és tejet meg tonhalkonzervet rendelt.

Amikor felhozták, a macska mohón evett. Nem árt vennem egy alomtálat meg ami még kell, gondolta Agatha.

Lement a recepcióra, és elkérte egy autókölcsönző nevét. A név birtokában taxit rendelt, amellyel elvitette magát a kölcsönzőhöz. Kiválasztott egy kis, fekete Ford Fiestát, bement vele a városközpontba, és érdeklődött, hol egy kisállat-kereskedés. Amikor azt a választ kapta, hogy nincs, de a legtöbb dolgot beszerezheti egy nagy szupermarketben, odament, és több doboz macskakonzervet, alomtálat, több zsák almot és egy kefét vett.

Amikor mindent felcipelt a szobájába, a macskát az ágy közepén találta, ahol éppen mosakodott.

– Vajon mi lehet a neved? – töprengett Agatha. – Valahogy csak szólítanom kell téged. És mit tegyek veled? Gazdit kell keresnem. Nem tisztességes Hodge-dzsál és Boswell-lel, ha hazaviszlek. De milyen szelíd és barátságos cicus vagy! Egyáltalán nem az a rémség, aki rám ugrott. – Beszéd közben leült az állat mellé, és kefélni kezdte. A macska bágyadtan elnyúlt és dorombolt. – Tudom, mi lesz a neved. Scrabble-nek nevezlek, így majd mindig a scrabble-re gondolok, amikor eszembe jut Wyckhadden.

A macskát kefélte, és gondolatai visszakanyarodtak Jenniferhez. Hogyan érhetné el, hogy kettesben maradjanak? Jennifer és Mary elválaszthatatlanok.

MÁSNAP MAGA JENNIFER KÍNÁLTA tálcán a megoldást. Egyedül reggelizett, amikor Agatha belépett az ebédlőbe.

– Hol van Mary? – érdeklődött Agatha.

– Migrénje van. Ezer éve nem volt. Beadtam a gyógyszerét. Alszik egy kicsit, és rendbe jön.

– Nem bánja, ha csatlakozom önhöz?

– Á, dehogy.

Agatha leült. – Benne van a reggeli újságokban – mesélte Jennifer. – Hogy fent ragadt az óriáskeréken. A vidámparkosok ragaszkodnak a meséjükhöz, hogy elakadt a kerék.

Agatha a tálalóhoz ment, ahol kiterítették az újságokat, és felvette a *Hadderton Gazette*-et. Visszavitte az asztalhoz, és átfutotta a híreket.

– Félvállról veszik – tette le az újságot. – Jimmynek le kellett másznia a kerék tetejéről abban a viharban. Le is csúszhatott, meg is halhatott volna. Én meg halálra fagyhattam volna.

– Mindenki fél errefelé a cigányoktól – mesélte Jennifer. – A rendőrség rendszerint nem sokat tesz. Jimmy Jessop az egyetlen, aki időnként megnehezíti az életüket. Valószínűleg ezt is megússzák. Majd egy biztonsági ellenőr megvizsgálja az óriáskereket, aztán azt mondják nekik, ejnye-bejnye, máskor legyenek körültekintőbbek, azzal vége. Nem tudom, eljönne-e velem a Marksba. Láttam egy nadrágkosztümöt, amiről szeretném, ha véleményt mondana.

– Szívesen. Nincs más dolgom ma délelőtt.

Reggeli után Agatha kocsiján indultak el.

– Elegem lett abból, hogy az esőben gyalogoljak, és taxit hívjak – magyarázta Agatha.

Bement a központi parkolóba, amely a Marks and Spencer mellett volt.

– Ott van – mutatta az utat Jennifer a ragyogó színű ruhákkal megrakott fogasok között.

Agatha félrebillentette a fejét.

– Szerintem nem. Nagyon elegáns, de elég férfias. Bár... lehet, hogy ön szereti a férfias holmikat.

– Nem igazán. De nem vagyok csinos, viszont öreg igen.

– Volna kedve valami újat megpróbálni?

– Bármit, ami feldobja a megjelenésemet.

Agatha egy finom, fekete gyapjúszoknyát, hozzá puha, sárga selyemblúzt és hosszú, fekete bársonymellényt választott.

– Látom, hosszabbra hagyta nőni a haját – jegyezte meg. – Jól áll, hogy kicsit hosszabb lett. És ha... nem sértem meg, kezd kicsit szőrös lenni.

– És az ellen mit tegyek? Menjek vissza Jerome-hoz?

– Nem. Benézünk a Bootsba, és veszünk szőrtelenítőt.

De ahogy kifelé sétáltak a Marksból, Agatha meglátott egy plakátot: Wyckhadden egyetlen drága áruházában sminktanácsadást hirdettek.

– Próbáljuk ki ezt! – csillant fel a szeme. – Nekem is elkelne egy kis tanács.

Egy órával később mindketten új kozmetikumokkal megrakva, frissen sminkelve ültek be az áruház éttermébe ebédelni. Agatha megpillantotta a dohányzást tiltó táblát, és felsóhajtott. Már a pusztá látványtól elfogta a cigaretta utáni vágy.

– Sosem érdeklődött a férfiak iránt? – kérdezte kertelés nélkül Agatha. Jennifer keze a villára szúrt salátával félúton megállt a levegőben.

– Időnként előfordult – válaszolta fagyosan. – Tudja, nem vagyok lesbikus.

Agatha úgy döntött, merészen a közepébe vág.

– Csak mert valaki azt mesélte, hogy szerelmi bájitalt rendelt Francie-től.

Jennifer dühösen megrágta a salátát, majd így szólt:

– Gondolom, a valakin a felügyelőjét érti.

– Nos, igen.

– A rendőrségnek senkiről sincs joga pletykákat terjeszteni!

– Jimmy bizalmas barátja vagyok. Szóba került.

– Gondolom, nem olyan nagy baj, ha elmondom. Nyaranta és húsvétkor több a vendég a hotelban. Volt egy nyugdíjas orvos, egy elbűvölő özvegyember. Gyakran sétálgattunk. Nagyon odavoltam érte. Amikor a látogatása a vége felé közeledett, éreztem, hogy tennem kell valamit, amivel jobban felébredtem az érdeklődését magam iránt.

– És sikerrel járt?

– Esélyem sem volt, hogy kiderítsem. Bizalmasan megvallottam mindent Marynek. És legnagyobb elszörnyedésemre Mary mindent kitalált neki, valahogy tréfára véve a dolgot. „Vigyázzon, mit iszik”, vagy valami hasonlót mondott. Az orvos borzasztóan zavarba jött.

– Nem lep meg – mondta elhalón Agatha.

– Másnap búcsú nélkül utazott el. Szörnyű jelenetet rendeztem Marynek, aki összeomlott, sírt és azt mondta, félt, hogy elveszít, ezért aztán megbocsátottam neki. Olyan régen vagyunk együtt.

– Jesszusom! – kiáltott fel Agatha. – Sosem hittem volna Maryről. Szóval, igazán bocsásson meg, hogy ezt mondom, de azt hittem, maga szigeteli el Maryt másoktól. Ő azt mesélte, hogy sosem tudott a munkahelyén barátokat szerezni, mert maga mindig az iroda előtt várta.

– Nem igaz! – piszkált egy salátalevelet Jennifer a tányérján. – Hogy történik az ilyesmi? Sosem voltam vonzó nő, Agatha. Amikor az ideg-összeroppanása idején Maryt ápoltam, szívfacsaróan hálás volt. Azt mondta, visszahoztam az életbe. Korábban senki sem méltányolt. Tudtam, hogy velem ellentétben Mary nagyon okos. Olyan sokoldalúan eszes ember volt, illetve ma is az, aki mindenhez ért. Kiváló számítógépes programozó volt. De az irodában nem szerették a munkatársai, ez az igazság.

– Miért?

– Egyszer elmentem egy munkahelyi bulira, és az egyik férfi azt mondta, rá kéne vennem Maryt, hogy ne intrikáljon. Bár nagyon okos volt, egyáltalán nem volt önbizalma, ezért mindig attól félt, hogy elveszti a munkáját, így ha feltűnt egy okos munkatárs, pletykálni kezdett, az igazságot kicsit elferdítve ártalmas dolgokat terjesztett róla.

– De miért nem szakított vele?

– Szüksége van rám, nem tud meglenni nélkülem, és senki másnak nem kellek. Ha szakítanék vele, attól félek, öngyilkosságot követne el, és azt nem venném a lelkemre. Sajnálom, hogy annyira megharagudtam magára a Joseph Brady-ügy kapcsán, de Mary azt állította, hogy maga kényszerítette a dologba, és aztán ostobának nevezte.

– Semmi ilyet nem mondtam!

– Hiszek magának – sóhajtott nagyot Jennifer. – Nem lesz az ínyére, hogy együtt jöttünk el, ezért majd apróságokat hint el nekem meg a többieknek magáról. Daisynek már azt mondta, hogy maga megpróbálja lecsapni az ezredest a kezéről.

Agatha hátradőlt a székén, és Jenniferre meredt.

– Én meg azt képzeltem, mind nagyon jó barátok!

– Inkább rokonoknak nevezném magunkat. Nincs igazán másunk, csak egymás társasága, és öregek vagyunk. Egy öregek otthonába került, Agatha.

– Van még valami, ami nyugtalanít – jegyezte meg Agatha. – Egyikük sem beszél a gyilkosságokról. Miért?

– Mit szólna, ha desszertnek csokoládétortát rendelnék?

– Miért ne? Elég vékony. De nem válaszolt a kérdéseimre, Jennifer.

– Ja, arra! Úgy érezzük, hogy nem kellene beszélnünk róluk.

– Illetlenség?

– Az csak ürügy. Inkább azért, mert mind biztosra vesszük, hogy közülünk követte el valaki.

Agatha rámeredt, de Jennifer a legnagyobb lelki nyugalommal tortát rendelt.

– Ön is kér, Agatha?

– Miért is ne. Ha nem gyűjthatok rá, legalább legyen valami vigaszom.

A pincérnő elment, hogy hozza, amit rendeltek.

– Miből gondolja, hogy maguk közül való? – kérdezte Agatha.

- Csak megérzés.
- Mit gondol, ki követhette el? Ki az, aki elég erős hozzá?
- Nem kellett hozzá sok erő – vélte Jennifer. – Csak hatalmas düh és rémület.
- Mary megtehetette volna?
- Azt hiszem, ha Mary tette volna, biztosan összeomlik, és bevallja nekem.
- És az ezredes?
- Elképzelhető. De mi okból tette volna?
- Daisy?
- Buta és gyöngé hozzá.
- Harry?
- Ó, már itt is a tortánk! – Agatha türelmetlenül várt, amíg a pincérnő elmegy.
- Harryról kérdeztem.

– Harry nem kizárt. Dühös természete van. Elhitt mindent, amikor Francie megidézte az elhunyt felesége szellemét, de aztán Francie bakot lőtt. A fejébe szállt a dicsőség, mert Harry rendszeres ügyfele lett. Francie túlságosan kiszínezte a jelenéseket. Harryt a felesége azzal kezdte cukkolni, hogy folyton elveszti a zokniját. Nos, Harryról köztudott, hogy zoknibolond. Fekete zoknit vesz csak, színeset soha, és szépen összepárosítva tartja őket. Erre azt kérdezte a szellemtől: „És mi lett a pirossal?” A szellem azt felelte, hogy biztos elkallódott a mosásban. Erre Harry még több beugratós kérdéssel próbálkozott, aztán feljelentette Francie-t a rendőrségen, hogy csaló, és Francie lakásán házkutatást tartottak, csak hogy nem találtak semmit. Harry akkora felhajtást csapott körülötte, mielőtt a rendőrséghez fordult, hogy valaki biztos leadta a fülest Francie-nek. Harry azt is mondta, hogy megöli.

- De hogy *Harry*! – Agatha elképzelte a púpos Harryt a teknősbékaszerű arcával.
- Erős a karja – lapátolta be nagy lelki nyugalommal a tortát Jennifer.
- De Daisy hitt a szeánszban!
- Eleinte, de már nem.
- Akkor meg mi az ördögért küldött Francie-hez?
- Valószínűleg azért, mert a hamis szeánszai ellenére Francie a főzetei révén jó hírnek örvendett.
- Gondolja, hogy valaki maguk közül volt, Jennifer?

A nő vállat vont.

- Az igazat megvallva nem igazán hiszek benne, kivéve amikor eszembe jut, hogy Mary megszakította a szeánszot, és minden bizsonnyal mi láttuk utoljára, mármint Janine-t.
- Rendszerint a férj a tettes – vélekedett Agatha. – Azt hiszem, a rendőrség már nem várja el sokáig, hogy itt maradjunk Wyckhaddenben. Szeretnék hazamenni.
- Távol lesz a felügyelőjétől.
- Biztos visszajövök meglátogatni – válaszolta Agatha, és intett a pincérnőnek. – Indulunk?

AGATHA FELMENT A SZOBÁJÁBA, és megetette a macskát majd letett neki egy tálban vizet. Scrabble evett, aztán nyújtózkodott, dorombolt, és Agatha lábához dörgölte magát.

- Tényleg mielőbb haza kell mennem, Scrabble – mondta Agatha. – De mit kezdjek veled? Cliff biztos gyilkos, hogy kidobott.

Kopogtattak. Agatha ajtót nyitott, a küszöbön Mary állt.

- Jöjjön csak be – invitálta Agatha.
- Nahát! Macskája van! – kiáltott fel Mary. – Ez nem Francie macskája?
- Félig éhen halva bolyongott a parton, amikor rátaláltam.

Mary becsukta az ajtót, és leült.

– Sok időt töltött ma Jenniferrel – jegyezte meg élénken.

– Igen. Hogy van a fejfájása?

– Köszönöm, jól. Nagyszerűek ezek az újfajta migréngyógyszerek. Miért voltak el olyan sokáig Jenniferrel?

– Biztos megkérdezte tőle.

– Rosszkedvű, és a szoba szőrtelenítőtől bűzlik. Azt mondta, törődjem a magam dolgával. Ez nem vall rá. Remélem, nem áll közénk, Agatha.

– Ezt nem egészen értem – mondta Agatha. – Azt a benyomást keltette bennem, hogy Jennifer kisajátítja, most mégis maga viselkedik úgy, mint egy elutasított szerelmes, amikor azzal vádol, hogy elveszem őt magától.

– Különleges barátság a miénk – válaszolta Mary ingerülten. – Meglepett, ennyi az egész. Úgy értem, Jennifer jegyezte meg, hogy maga olyan nyomulós típus, és egyáltalán nem a mi fajtánk.

Agatha lelki szeme előtt felrémlett a birminghami nyomornegyed, ahol felnőtt. Nagy erőfeszítéssel elhessegette a képet, és higgadtan válaszolt.

– Meg kell kérdeznem Jennifert, mit ért ezen.

Mary esetlen kis nevetést hallatott.

– Biztos nem emlékszik majd. Az igazat megvallva, egyre gyengül a rövid távú memóriája.

– Ami azt jelenti, hogy ezt most találta ki. Kérem, távozzon, Mary. Fel kell öltöznöm a vacsorához.

Mary felállt, és az ajtóhoz ment.

– Tudja, mit gondolok?

– Nem, és nem is akarom.

– Szerintem maga kezdettől fogva mindent tudott Joseph Bradyről a felügyelő barátjától, és csak úgy tett, mintha segítene, mert meg akart alázni.

– Álomban sem jutna ilyesmi az eszembe – válaszolta Agatha –, de ezzel betekintést engedett a gondolkodásmódjába. Kívül tágasabb.

Nem kedvelem ezt a nőt, gondolta Agatha. Valami rettenetesen nagy gond van vele. Vagy Jenniferrel is?

Csengett a telefon. Amikor felvette a kagylót, Daisy elfúló hangon beleszólt:

– Átugrana a szobámba, Agatha? Tanácsra lenne szükségem. Színházba megyünk ma este az ezredessel.

– Melyik szobában lakik?

– Az ötösben. Ha kilép a szobájából, forduljon balra, menjen végig a folyosón, és közvetlen az után van, hogy befordul.

Agatha átment Daisy szobájába, amelyben kaotikus összevisszaságban heverték a ruhák.

– Mindent felpróbáltam – jajdult fel Daisy. – Nagyon hideg lett, de nem akarok egy ruhát azzal elrontani, hogy kardigánt veszek rá.

– Lássuk csak. – Agatha keresgélni kezdett az ágyra dobott ruhák között. – Ehhez mit szól? – tartott fel egy szürkés-kék gyapjúruhát.

– Gondolja? – nyúlt meg Daisy arca. Felemelt egy zöld flitteres estélyi ruhát. – Én valami mutatósabbra gondoltam.

– Az túlzás lenne. Nem akarhatja elijeszteni. Mellesleg a zöld flitterek zöld fényt vetnének az arcára, és ezt igazán nem akarhatja. Vegye fel a kék ruhát, hadd lássam, hogy fest. Azt hiszem, van valamim, ami jól menne hozzá.

Mire Agatha visszament, Daisy már a kék ruhában volt.

– Tessék – nyújtott át Agatha egy sötétkék, átlapolós pelerint. – Így vegye fel. Olyasmi, mint a poncsó. Ezt a végét dobja át a vállán. Úgy, ni!

– Tetszik – mondta Daisy. – Maga nagyon ért az öltözködéshez.

– És így nincs szüksége kardigánra. Ez a poncsó nagyon meleg. Most pedig vegyünk vissza a sminkből. Túl sok a szempillafesték. Csomókban összeállt a szempillája. És miért nem azt a finom árnyalatú rúzszt használja, amit Mr. Jerome feleségétől kapott?

Miután Agatha végzett Daisynél, már csak egy gyors fürdésre és átöltözésre volt ideje, mielőtt lement az ebédlőbe. Az öreg Harry az ezredest és Daisyt ugratta a „randevújuk” miatt. De Jennifer és Mary is neheztelt, mintha sejtették volna, hogy Agatha ültette a bogarat Daisy fülébe, hogy hívja el színházba az ezredest.

Agatha ismét gondosan elfelezte – à la Muriel Spark – a tányérján lévő ételt. Ízletes marhasült volt Yorkshire-pudinggal és apró sült burgonyával, cukkinivel, répával, sajtos karfiollal és borsóval. Megint elfogta a büntudat, hogy az itteni adag fele másutt felér egy egésszel.

Vacsora után nyugtalanság és unalom fogta el.

– Van kedve egy scrabble-höz? – kérdezte Harry.

– Miért is ne? – válaszolta rosszkedvűen Agatha.

Mary és Jennifer csatlakozott hozzájuk. Nem csoda, hogy nem sejtetem, micsoda szenvedélyek, viszályok és érzelmek dúlnak a háttérben, gondolta Agatha, amikor Harry kirázta a betűkockákat. Az ember azt hihetné, sosem veszekedtem Maryvel.

Próbált a játékra koncentrálni. Bejött a pincér, és behúzta a vastag függönyöket, hogy kizárja a nagy, hideg tenger felett ücsörgő kis, hideg hold látványát. Hol lehet most Cliff, a férj? – tünődött Agatha. Meg kell kérdeznem Jimmytől. Kíváncsi vagyok, viszontlátom-e Jimmyt a hétvége előtt.

Két játszma után kimentette magát, és felment a szobájába, ahol Scrabble kitörő örömmel fogadta.

– Nem látszol annak az ellenséges állatnak, aki rám támadt – simogatta Agatha a macska puha fehér szőrét. – Remélem, Boswell és Hodge megkedvel, mert nincs szívem túladni rajtad.

Már levetkőzött és ágyba bújt, amikor csengett a telefon. Daisy kereste.

– Kérem, jöjjön át a szobámba, Agatha!

Agatha azt válaszolta, egy perc, és ott lesz. Köntöst vett fel, és átsétált Daisyhez.

– Hogy sikerült? – kérdezte Daisy ágyán ülve.

– Annyira jól éreztük magunkat – áradozott Daisy –, és annyira hálálkodott. Felvettem, hogy színház után ülünk be valahova egy italra, de azt válaszolta, fáradt. – Csalódottan görbült le a szája.

– Szerintem egy olyan férfi, mint az ezredes, kötelességének érzi, hogy viszonzza a meghívását – vigasztalta Agatha. – Megszokta, hogy maga a barátja. Időbe telik majd, hogy más fényben lássa magát.

– Nagyon igaza van. Én... a színházban a karjának dőltem, és nem húzódott el.

Nagy ügy, gondolta cinikusan Agatha. Valószínűleg észre sem vette. Elköszönt Daisytől, és visszament a szobájába. Aztán egy ötlete támadt. Felvette a kagylót, és feltárcsázta a recepciót.

– Még scrabble-t játszanak? – kérdezte.

– Igen, a társalgóban vannak – felelte az éjszakai portás álmos hangon.

– Lyche ezredes úr is velük van?

– Igen, az ezredes úr felment, aztán visszajött, és odaült hozzájuk.

– Köszönöm – mondta Agatha, és letette a kagylót.

Szegény Daisy!

HÉT

AGATHA KÖVETKEZŐ PÁR NAPJA csendben telt. Daisy kivételével a többiek láthatóan kerülték. Szombaton már alig várta a vasárnapot, amikor újra találkozhat Jimmyvel. Felhívta Mrs. Bloxbyt, és megkérdezte, hogy Jamesnek hiányzik-e. Mrs. Bloxby habozott, mielőtt válaszolt. A dühös Jamestől hallotta, hogy elautózott Wyckhaddenbe, ahol megtudta, hogy Agatha elment kirándulni a felügyelőjével. Mrs. Bloxby Agatha kérdezősködéséből megtudta, hogy a szálloda elfelejtette értesíteni James látogatásáról. Agatha felügyelőjét rendes embernek érezte, Jamest pedig mindig is a veszett fejsze nyelének tartotta, így aztán ezzel tért ki az egyenes válasz elől:

– Tudod, milyen James. – Amit Agatha úgy értelmezett, hogy James a legcsekélyebb érdeklődést sem mutatja iránta.

Kellemes lenne Mrs. Jessopnak, egy pár egyik tagjának, férjezett asszonynak lenni. Nem akarta magányban, a macskáival leélni az életét. Így aztán maradt, ahelyett hogy hanyatt-homlok visszaroht volna Carselyba. Megmondhatta volna a rendőrségnek, hogy hazamegy. Megvan az otthoni címe és telefonszáma. Bármikor felvehetnék vele a kapcsolatot.

Szombaton sétálni ment. Dermesztő hideg volt. A reggeli dér nem olvadt el, hanem a felhőréteg mögül az üvegszerű tengerre mereven letekintő kis, vörös nap fényében a szálloda előtti vaskorlátokon csillogott.

Agatha végigment a korszón a télen bezárt kioszkok előtt. Vajon Wyckhadden életre kel nyáron, amikor meleg nap süt le rá, és a kioszkok mind kinyitnak, hogy vödröt, lapátot, képes levelezőlapot és vattacukrot áruljanak? Nehéz volt elképzelni egy ilyen napon, amikor a metsző hideg mintha mindent elnémított volna.

Látta az ezredes nyúlánk alakját a korlátnál, ahol Janine a vízbe esett; az ezredes lenézett a vízre.

– 'reggelt, ezredes úr.

A férfi megfordult.

– 'reggelt, Agatha. Havat jóstoltak.

Agatha odalépett mellé.

– Furcsa hely ez a Wyckhadden. Mintha mindenféle időjárás előfordulna itt, kivéve a meleg napsütést.

– Tavaly remek nyarunk volt. Ventilátort kellett vásárolnom a szobámba, olyan nagy volt a meleg.

– Nehéz elképzelni.

– Tudja, gyakran magam elé idézem fiatalkorom nyarait, amikor itt álltam. Más világ volt, biztonságosabb.

– Nem voltak gyilkosságok?

– Biztos voltak. Hogyne lettek volna. De nem olyanokat érintettek, mint mi.

Valaha én is *ezek* közé tartoztam, gondolta Agatha, és a lelkem mélyén még ma is oda tartozom, de nem szólt egy szót sem, csak a tengert nézte.

– Látom, kocsit bérelt – jegyezte meg az ezredes.

– Igen. Megszoktam, hogy kocsival közlekedem. Ráuntam, hogy gyalog járok mindenhova.

– Van egy hely Hadderton és Wyckhadden között az út mellett, ahol friss, forró, vajjas fánkot lehet kapni. Ma pontosan ehhez illő nap van – mondta vágyakozva az ezredes.

– Nincs semmi dolgom – válaszolta Agatha. – Menjünk!

– Nagyszerű! – fogta meg Agatha karját az ezredes, és elindultak visszafelé a mólón. Agatha a szállodára pillantott. Üvegről pillanatra visszaverődő vörös napfény. Ismét biztos volt benne, hogy

távcsövön figyelik őket.

– Elhívjuk valakit a többiek közül? – vetette fel Agatha.

– Ne fáradjon – legyintett az ezredes. – Majd ebédnél találkozunk velük.

Beszálltak Agatha autójába. Agatha az ezredes útbaigazítása nyomán ráfordult a Haddertonba vezető útra.

– Nincs messze innen – mondta végül az ezredes. – Ott is van a dombtetőn.

– Hiszen ez egy tanya – kiáltott fel Agatha.

– Teával és más egyéssel várják a vendégeket.

Agatha kis autója felzötyögött a farmhoz vezető földúton.

– Deresebb itt, mint Wyckhaddenben – jegyezte meg a fehér mezőket nézve.

– A víz mellett kicsit enyhébb az idő, de nem sokkal.

– És tényleg havat jósoltak az időjárás-jelentésben? – kérdezte Agatha, s megállt a tanyaépület előtt.

– Hidegfront érkezik Szibériából.

– Mindig onnan jön a hidegfront – morogta Agatha. – Bárcsak megtartanák maguknak.

– Azért küldik ide nekünk – mondta az ezredes –, mert tudják, hogy szeretünk zsémbelni az időjárás miatt. Ez a legkedvesebb angol beszélgetési téma.

– Mindenesetre kevésbé rázós, mint a gyilkosság – mormolta Agatha.

Kiszálltak a kocsiból. Idős hölgy nyitott ajtót, amikor bekopogtak.

– Nahát, ezredes úr! Régen láttam!

– Mrs. Raisin, hadd mutassam be Mrs. Dunwiddyt. Mrs. Dunwiddy, a hölgy Mrs. Raisin.

Agatha kezét fogott a hölgygel, akinek csinosan dauerolt ősz haja és csillogó, szokatlanul kék, zafírkék szeme volt.

– Kísérje be Mrs. Raisint egyenesen a szalonba. Ismeri a járást – mondta Mrs. Dunwiddy. – Nagy tüzet raktam.

Agatha egy barátságos szobába követte az ezredest, amely olyan volt, mintha egy turistacsalogató brosúrában látták volna: alacsony, fagerendás mennyezet, réz lószerszámok, virágos szövethuzat, tálalószekrény kék-fehér mintás tányérokkal, ódon kandallóban ropogó fahasábok. A szobát kétségkívül kis étteremnek rendezték be. Öt asztal állt benne, körülöttük pálcás támlájú székek. A sarokban felakasztották a kabátjukat.

– Nagyszerű! – dörzsölte össze a kezét az ezredes. – Itt még rá is gyújthat, Agatha.

És mielőtt tudta volna, hogy történt, Agatha már elő is vette a doboz cigarettát, és rágyújtott.

A fene egye meg, gondolta, már megint dohányzom. De nem nyomta el a cigarettát.

Mrs. Dunwiddy lépett be. Letakart tálat tett az asztalra, mellé eperdzsemet, egy kis vaját és mély tálkában sűrű, sárga devoni tejszínt.

– Mindjárt hozom a teát – mondta.

– Hogy találta ezt az álomszerű helyet? – kérdezte Agatha.

– Egyik nyáron. Olyankor tudok igazán hosszú sétákat tenni. Meg kell őriznem a kondícióm. Véletlenül bukkantam rá.

Mrs. Dunwiddy behozta a teát egy rózsákkal díszített hasas, porcelán teáskancsóban, rájuk mosolygott, és távozott.

– Ezután az ebédből egy falat sem megy le a torkomon – sóhajtott fel Agatha, amikor felemelte a kendőt, és megpillantotta alatta a meleg fánkokat.

– Kellemes időnként elszabadulni a szállodából – jegyezte meg az ezredes.

Agatha kíváncsian pillantott rá.

– Soha nem unnak rá egymásra?

– A szállodában? Dehogynem. De senki sem akar öregkorára egyedül maradni, és azt hiszem, valamiféle családdá váltunk.

– Furcsa felállás, vagy talán ezek a gyilkosságok teszik azzá. Élvezte a színházat?

– Ó, nagyon is. Nagyon kedves Daisytől, hogy elhívott.

– Daisy kellemes társaság – jelentette ki Agatha, aki elhatározta, hogy szól egy-két jó szót Daisy érdekében.

Az ezredes felnevetett.

– Daisy mindennel egyetért, amit csak mondok, amit sok férfi vonzónak találna, de a feleségem nagyon önálló gondolkodású volt, kicsit olyan, mint maga, Agatha. Jobban szeretem az ilyen nők társaságát.

A francba, gondolta Agatha. Szegény Daisy!

– Azt hiszem, Daisy valójában nagyon félénk, és nincs önbizalma. Szerintem nagyon határozott gondolkodású.

– De túlságosan ragaszkodó. Az előadás alatt végig nekem dőlt, és émelyítő volt a parfümjé. Klausztofóbiás lettem tőle.

Agatha eltűnődött, ne adjon-e Daisynek abból a szerelmi bájitalból.

– Nagyon szeretem a Gilbert és Sullivan-műveket – mesélte az ezredes. – Ma este *A királynő kalózeit* játsszák. Nincs kedve megnézni?

– Csak maga meg én?

– Igen. Ha van kedve.

Agatha habozott.

– Én mint idelátogató kívülálló felzaklatom a többieket. Úgy érezhetik, hogy kizárjuk őket.

– Akkor nem kell az orrukra kötnünk. – Az ezredes megvajazott még egy fánkot.

– És hogy intézzük?

– Megveszem a jegyeket... kér még egy kis tejszínt? – Agatha megrázta a fejét. – Az előadás nyolckor kezdődik. Maga odamegy kocsival. Én taxival megyek, és a színház előtt találkozunk.

Agatha arra gondolt, hogy még egy estét kell végigszenvednie a szállodában.

– Rendben, benne vagyok – felelte.

MELEG SZVETTERT VETT FEL, gyapjúszoknyát és csizmát. Úgy érezte, hogy ha igazán kiöltözne az ezredes kedvéért, azzal újabb árulást követne el Daisy ellen.

Scrabble, a macska befalt két konzerv macskaeledelt, s most álmosan feküdt és dorombolt az ágyon.

– Jó macska légy, míg visszaérek – hagyta meg Agatha. Scrabble kinyitotta egyik zöld szemét, rábámult, aztán ismét lecsukta.

Agatha felkapta a kabátját, és lement a földszintre. Daisy fel s alá sétált a recepció előtt.

– Hova megy, Agatha? – förmedt rá éles hangon.

– Jimmyvel találkozom – hazudta Agatha.

– Az ezredes most ment el – háborgott Daisy. – Kérdeztem, hova megy, mire azt felelte, sétálni. Felajánlottam, hogy vele megyek, de azt mondta, egy régi katonatársával találkozik.

– Jól teszi – mondta fesztelenül Agatha, és gyorsan elillant.

Beszállt a kocsijába, beindította a motort, és felengedte a kuplungot. Bosszúsan látta, hogy Daisy kijön a szálloda lépcsőjére, és őt figyeli. Agatha olyan irányba indult, mintha a városba menne, aztán leírt egy kört, és ismét elhajtott a szálloda előtt. Halkan elkáromkodta magát: Daisy még mindig a lépcsőn állt, és a kocsija után bámult.

AZ EZREDES A SZÍNHÁZ ELŐTT VÁRTA. Együtt mentek be.

– Jó helyre kaptam jegyeket. Azt hiszem, a hideg az emberek kedvét szegte – jegyezte meg a férfi.

Megkezdődött az előadás. Agatha megfélekezett Daisyről, a gyilkosságokról, és hátradőlve átadta magát az előadás varázsának. De a második szünetben megfordult, és körülnézett a színházban. Amikor felpillantott az első emeleti páholysorba, tekintete megakadt egy szőke hajkoronán, de a nő egy szemvillanás alatt az egyik aranyozott oszlop mögé húzódott. Ez Daisy, gondolta Agatha, és abban a percben odalett az este minden öröme. Biztos, hogy Daisy az.

Az utolsó felvonás alatt megfordult, és felnézett, de az oszlop melletti ülés üres volt.

Képződtem csak. És miért is éreznék büntudatot? – gondolta aztán dühösen.

Amikor az ezredes azt javasolta, hogy üljenek be előadás után egy italra, beleegyezett.

– Jó multság volt – jegyezte meg az ezredes. – Kellemes a változatosság kedvéért más társaságban lenni.

Agatha szívesen beszélgetett volna a gyilkosságokról, de tudta, hogy semmit sem húz ki az ezredesből, ezért a falubeli életéről mesélt neki, az ezredes meg katonatörténetekkel szórakoztatta, és barátságosan elcsevegtek jóval zárás utánig.

Mégis akadnak férfiak ezen a világon, akik kellemesnek találják a társaságot, gondolta lázadozva Agatha. A pokolba James Lacey-vel!

Együtt mentek vissza kocsival, de mielőtt a szállodához értek, kitette az ezredest. Amikor felment a szobájába, még odafordult az éjszakai portáshoz:

– Fáradt vagyok. Egyetlen hívást se kapcsoljon a szobámba, még az itt lakó vendégektől sem.

Az éjszakai portás feljegyezte a kérését. Agatha felsietett a szobája menedékébe.

Tíz perccel később kopogást hallott, majd Daisy kiabálását:

– Agatha!

Párnát húzott a fejére, büntudat és a fenyegetettség érzése fogta el. Többszöri heves dörömbölés után Daisy végre békén hagyta.

Agatha másnap a szobájában reggelizett, megetette a macskát, aztán azon törte a fejét, hogyan tudna kijutni a szállodából úgy, hogy ne a főbejáraton kelljen távoznia. Felhívta Jimmyt, és azt mondta, felveszi a korzón lévő mozi előtt.

– Mikor? – kérdezte a felügyelő.

– Körülbelül negyedóra múlva.

– Miért? Megint a sajtóval gyűlt meg a bajod?

– Nem. Majd elmondom, ha találkozunk.

Agatha belebújt a kabátjába, aztán kinyitotta az ajtót, és óvatosan kikukkantott a folyosóra mindkét irányba. Kell, hogy legyen valahol egy tűzlépcső!

Nesztelenül végigment a folyosón, befördült a sarkon, sebesen elosont Daisy szobája, majd a többi szoba előtt. Ott is volt, rajta a tábla: VÉSZKIJÁRAT. Lenyomta a rudat, és kinyitotta az ajtót. Vas tűzlépcső vezetett le a szálloda oldalsó kertjébe. Kívülről nem tudta becsukni az ajtót. Így hagyja, gondolta, behúzza, amennyire lehet, de nem zárja be, amíg visszajön.

Még hidegebb volt, mint előző nap, a dermesztő szél kabátja bő alját rángatta, miközben lefelé mászott. Végigsietett a szálloda oldala mentén a kocsijához, beszállt, és elhajtott, de egyszer sem nézett fel az ablakokra, mert félt, hogy Daisy dühös tekintetével találkozik a pillantása.

Jimmy magas alakja már messziről látszott, ahogy a mozi előtt várt. A felügyelő beszállt a kocsiba.

– Kevés a hely benne – szabadkozott Agatha. – Told kicsit hátrább az ülést. Hova szeretnél menni?

– Ha egyenesen továbbmész, akkor a parton haladhatunk egy darabig. Beszélni szeretnék veled. Miben sántikálsz?

– Nem viselkedtem jól. Vagyis azt hiszem, jól viselkedtem. Vagy mégsem.

– Ki vele, Agatha!

– A következő a helyzet. Ha nem rólad volna szó, Jimmy, kijelentkeznék a rendőrségen, és hazamennék.

– Micsoda? A Cotswolds nagy amatőr detektívje?!

– Semminek sem vagyok a nagy amatőr detektívje. Wilkes felügyelőnek, tudod, Mircesterben, igaza volt, amikor azt mondta, hogy nem oldok meg bűnügyeket, csak csetlek-botlok mások életében, míg nem történik valami. – Elmesélte Daisy és az ezredes történetét, majd ezzel fejezte be: – Látod, nem árultam el Daisyt. Az ezredes egyáltalán nem érdeklődik iránta, de Daisy ezt nem tudja. Először összezúztam Mary álmait, és most a legjobb úton haladok, hogy a Daisyéit is leromboljam. Önző dolog tőlem. Nem bírtam a fenekemen megülni, unatkoztam, és az ezredes kellemes társaságot nyújtott.

– Jobbat, mint én?

– Erről szó sincs, Jimmy! Udvarias, idős úr, semmi több.

Rövid hallgatás után Jimmy így szólt:

– Nagyon vonzó nő vagy, Agatha. Óvatosnak kellene lenned. Ne engedd, hogy Lyche ezredes beléd szeressen.

– Nagyon valószínűtlennek tartom, de kedves, hogy azt mondd, Jimmy, hogy vonzó vagyok. – Agatha titkon egyáltalán nem tartotta magát vonzónak. A vonzó nők azok a csillogó ajkukat biggyesztő csontkollekciók a magazinok lapjain, és nem maciszemű, köpcös, középkorú nők.

– De hogy békítsem meg Daisyt? – jajdult fel.

– Mondhatnád azt, hogy kettesben akartál lenni az ezredessel, mert ki akartad puhatolni, mit gondol róla.

– Azzal hamis reményt ébresztenék benne. Az ezredes valóban nem tartja sokra Daisyt. Hazudnom kellene.

– Költözz át a szállodából hozzám.

Tálcán kínálta a lehetőséget, hogy Agatha kiderítse, milyen lenne vele az élet. De Agatha a világos, steril emeletes házra gondolt a város végén, és elnyomott egy kellemetlen borzongást.

– Még nem, Jimmy. Még egy kicsit ragaszkodom a mostani szállásomhoz. Hogy alakul az ügy?

– Megrekedt. A főfelügyelő nem ért egyet velem. Szerintem egy szerencsés amatőr követte el. Mindkét gyilkosság esetében meglátta a kínálkozó alkalmat, és megragadta.

– De Francie meggyilkolását biztos előre eltervezték. Ott volt a pénz, amit elvitt. Nem hiszem, Jimmy, hogy a szállodában lakók közül követte el valaki. Egyszerűen elképzelhetetlen, hogy valamelyikük megölte Francie-t, aztán nyugodtan ott ül, és scrabble-t játszik. De várj csak, várj csak! Azt mondtad, hogy nem éjnek idején gyilkolták meg?

– Nem bizony. Kora este.

– Akkor mit keresett az ágyban? Ott ölték meg?

– Igen.

– Lehet, hogy a szeretőjét várta?

– Meglehet. Még mindig annak próbálunk utánajárni, hogy volt-e valaki, akivel elszórakozott Haddertonban.

– Van valami nyoma a gyilkos fegyvernek?

– Még nincs. De majdnem biztosra vesszük, mit használtak.

– Mit?

– Cliff elmondta a minap, hogy Francie-nek volt egy márvány sodrófája a konyhában, ami most

hiányzik.

– Sokáig hallgatott róla.

– Csak feltevés volt. Úgy értem, ez nem olyasmi, aminek az eltűnését Cliff vagy akár Janine észrevette volna.

– De mit keresett a házban? – kérdezte Agatha. – Azt hittem, semmit sem örökölt.

– Visszavittük oda, hogy nézzen át mindent. Az én ötletem volt. Biztos voltam benne, hogy a gyilkosságot rémületből és dühből követték el. Minél többet gondolkodom rajta, annál biztosabb vagyok, hogy Francie valami terhelőt tudott valakiről.

– Zsarolta?

– Lehetséges, és az is előfordulhat, hogy a lánya tudta, kit zsarol.

– A szállóvendégek mind hozzá jártak, és Harry meg Daisy tudta, hogy csal a szeánszokon.

– De azt elfelejtetted, Agatha, hogy Wyckhaddenben még sokan jártak hozzá, köztük haddertoniak is, akik többre tartották a tehetségét a lányáénál.

Agatha felsóhajtott.

– Azt hiszem, ez egyike lesz a megoldatlan rejtélyeknek.

– Általában bekövetkezik valami fordulat. Gyilkosságokkal nincs sok tapasztalatom azt az egy esetet kivéve, amiről meséltem is neked, de olvastam ügyekről, és más rendőrtisztek elbeszéléséből is ismerek jó néhányat. Amikor azt gondolná az ember, hogy zsákutcába került, a gyilkos rendszerint tesz valamit, amivel elárulja magát.

– Annak a társaságnak a szállodában van alibije kora estére, vagyis Francie meggyilkolásának idejére?

– Senkit sem láttak távozni a szállodából.

– De a gyilkosságot fényes nappal is elkövethették!

– Nem hiszem. Délután fél ötkor sötétedik.

– Várj csak! – kiáltott fel Agatha. – Most jutott eszembe valami. Amikor eljöttem a szállodából, nem akartam összefutni Daisyvel, ezért a tűzlépcsőn jöttem le. Az épület oldalához vezet. Bárki távozhatott azon az úton, és visszamehetett ugyanúgy!

– Ugyan, hagyjuk már az egészet, és élvezzük a napot.

– Mérföldek óta megyünk már ezen a sivár vidéken. Mi van még előttünk?

– Egy Coombe Briton nevű, helyes halászfalu, amit szeretném, ha látnál. Már csak pár mérföld.

Agatha addig vezetett, míg meg nem látta a COOMBE BRITON feliratú táblát és a jobbra mutató nyilat, akkor letért a főútról, és végigment a tenger felé vezető kanyargós bekötőúton.

Festői falucska volt pasztellszínűre festett házakkal és keskeny, macskaköves utcákkal.

– Van egy régi fogadó a kikötőben – mondta Jimmy. – Gondoltam, megihatnánk ott valamit, sétálhatnánk, aztán megebédelhetnénk.

Agatha leparkolt a fogadó előtt, és beléptek az alacsony, szarufás mennyezetű terembe. Agatha csalódott volt. Odabent mindent ál-Tudor stílusban rendeztek be: hamis páncélruhák, egy Erzsébet királynőt ábrázoló rossz olajfestmény a kandalló fölött, a gázkandallóban égő műfahasábok. De Jimmy odavolt a fogadóért, ami szerinte híres a „hangulatosságáról”.

Agatha álma, hogy felügyelőfeleség lesz belőle, pislákolni kezdett, majd lassan hamvába holt. Megpróbálta emlékeztetni magát, hogy James és Carsely előtt ő sem vette volna észre, milyen ízléstelen ez a hely, és egyébként is, mi a jó ízlés? De ostobaságnak érezte, hogy itt egy valóban régi fogadó, amit telezsúfolnak talmi dolgokkal. Milyen szép lenne az igazi tűz a kandallóban! És ott vannak Jimmy barátai a bálteremből, Maisie és Chris. Ha hozzámene Jimmyhez, ilyen embereket kellene meghívnia? Ugyan már, róttá meg magát, Wyckhadden kis hely, és érthető, hogy Jimmy

köszönő viszonyban van a fél várossal.

– Min jár az eszed? – kérdezte Jimmy.

– Eszembe jutott az a pár a bálteremben. Chris és Maisie. Régen ismered őket?

– Ó, igen. Chris rendőr volt, de már otthagyta a rendőrséget. Biztonsági őrként dolgozik egy gyárban odaát, Haddertonban. Jó barátom. Maisie-vel együtt mindenben mellettem álltak, amikor a feleségem meghalt.

Ittak valamit, aztán végigsétáltak a kikötőn. Mennyit változik a tenger egyik napról a másikra, csodálkozott Agatha. Ma fekete, és nagy, fehér hullámlovak vágatnak rajta a part felé, hogy aztán a régi kikötői falnak csapódjanak.

– Remélem, nem havazik, míg haza nem érünk – nézett fel Jimmy az égre.

– Gondolod? Ezer éve nem volt kemény telünk.

– Rossz időt jósolnak. Gyere csak ide, a fal védelmébe. Szeretnék mutatni valamit.

Jimmy a kabátzsebében kotorászott, és elővett egy kis ékszerdobozt.

– Nyisd csak ki – sürgette Agathát.

Agatha kinyitotta. A selymen egy rubinnal és gyémántokkal díszített gyűrű feküdt. Agatha riadtan nézett fel.

– Szeretnék feleségül venni, Agatha – mondta Jimmy. – Leszel a feleségem?

Agatha elfelejtette az álkocsmát, Christ és Maisie-t, csak hatalomérzettel vegyes örömet érzett, hogy ez a rendes, kedves ember feleségül szeretné venni.

– Felvehetem?

És félénken, mint egy szűzlány, felé nyújtotta a bal kezét. Jimmy az ujjára csúsztatta a gyűrűt. Aztán lehajolt, és megcsókolta Agathát. Ajka hideg volt, csókja kemény. Agathában feltámadt a szenvedély, bár a lelke mélyén egy babonás kis hang azt sikította, hogy a szerelmi bájitással vette rá Jimmyt a lánykérésre, de nem vett róla tudomást.

Kart karba öltve sétáltak vissza ebédelni a kocsmába.

– Előre rendeltem – mondta Jimmy.

Az első fogás pármái sonka volt; olyan volt a gyomnak tűnő borsmustár ágyon, mint egy szelet cipőtalp. A bárányborda címen futó második fogás nagy halom zöldséggel körített, csak nagyítóval észlelhető csenevész nyakdarabka volt, amit sherrys „trifle” követett, egy csicsogós, nehéz piskóta, amely hírből sem ismerte a sherryt. A régi Agatha rögtön odarendelte volna az étteremvezetőt, hogy megmondja, mi a véleménye az ételről, de most Mrs. Jimmy Jessopnak készült, és Mrs. Jimmy Jessop nem rendez jelenetet.

– Vannak barátaim Londonban – vetette fel. – Nem bánnád, ha az eljegyzésünk hírét betetném a *Times*ba?

Jimmy szeretettel mosolygott rá.

– Azt szeretném, ha az egész világ tudna rólunk, Agatha.

Hadd olvassa csak James Lacey, és hadd jusson arra a következtetésre, amire csak akar, gondolta dacosan Agatha.

– Remélem, szereted a macskákat – jegyezte meg. – Nekem három van.

– Három! Persze, hozd csak őket nyugodtan magaddal.

– Sok bútorom meg egyéb holmim van.

– Rád hagyom, hogy rendezd be a házat – válaszolta Jimmy.

Akkor hát ez rendben van, szögezte le magában Agatha.

Befejezték az ebédet, és kimentek a kavargó hóiharba.

– A fenébe! – kiáltott fel Agatha. – Idefelé nem láttam, hogy sóznák az utat.

– Vezetek, ha úgy gondolod – ajánlotta fel Jimmy.

– Hagyd csak, jól vezetek – sietett közölni Agatha, aki valójában csak túrhető vezető volt, de szeretett mindig a kormány mögött ülni. Metaforikusan és fizikailag is.

Téboly volt kijutni a faluból. A meredek, macskaköves úton csak forogtak a kerekek, és megpróbáltak kapaszkodót találni a jeges felületen.

– Húzd be a kéziféket, és egyik oldalról a másikra menj – javasolta Jimmy. – Talán megpróbálnám...

Agatha vonakodva engedte át a kormányt, aztán magában duzzogva azon törte a fejét, hogyan tud Jimmy feljutni a kis kocsival a jeges úton, amikor neki nem megy. Amikor felértek a part menti főútra, látták, hogy nemrégiben járt arra egy sósószóró, bár a zúzalék és só keverékével leszórt út egykettőre megint fehér lett.

– Remélem, sikerül hazaérnünk Wyckhaddenbe – jegyezte meg Jimmy, miközben a hóvihar vakító fehérségét bámulta a szélvédő mögül.

– Most már átvehetem a kormányt – próbálkozott Agatha.

– Nem, drágám, hagyd csak nyugodtan rám.

Nem ezt szeretné minden nő hallani? „Nem, drágám, hagyd csak rám?” De Agatha feleslegesnek és megszégyenítettnek érezte magát. Csak a *Times*ban megjelenő bejelentés vidította fel.

– Nem megyünk ma este messzire – mondta Jimmy, amikor a fárasztó utazás után végre leparkolt a szálloda előtt. – Haza kell mennem, el kell intéznem néhány telefont. Be kell számolnom a gyerekeimnek az eljegyzésünkről. Később visszajövök érted.

– Nem vihetnélek haza?

– Nem. Biztonságosabb gyalog. – Jimmy kiszállt, bezárta az ajtót, és amikor megkerülte a kocsit, odaadta a kulcsokat, lehajolt, és megcsókolta Agathát. – Viszlát később – mondta, és a széllel szemben görnyedten meghajolva sietett el.

Agatha bement az előcsarnokba. Daisy sietett elő a társalgóból, mintha csak leste volna.

– Beszélni akarok magával – kezdte.

Agatha levette a kesztyűjét, és odamutatta az eljegyzési gyűrűjét.

– Gratulálhat!

Daisy elfehéredett, és remegő kézzel a recepciós pultnak támaszkodott, nehogy összeessen.

– Bizony! Jimmy éppen most kérte meg a kezemet – közölte élénken Agatha.

– Ó! – A szín lassan visszatért Daisy arcába. – Úgy érti, a felügyelő! Nagyon örülök a boldogságának, Agatha. Én meg azt hittem... de nem érdekes.

– Micsoda idő! – csacsogott vidáman Agatha. – Előfordult már itt ilyen?

– Olykor-olykor. De sosem tart sokáig. Hogy eljegyezték! Okvetlenül el kell mesélnem az ezredesnek.

Daisy elpipiskedett. Agatha felment a szobájába, és megmutatta a gyűrűt Scrabble-nek. Aztán elővette a hitelkártyáját, felhívta a *Times*t, és elintézte, hogy az eljegyzés hírért betegyék a lap másnapi számába.

Miután letette a kagylót, megszólalt a telefon. Agatha felvette. Jimmy kereste.

– Sajnos befutott egy hívás, mennem kell, Agatha.

– A gyilkosságokkal kapcsolatban?

– Nem, valami más.

– Elvárják, hogy elmenj ilyen időben?

– El. Majd felhívlak, amikor végeztem, hogy jó éjszakát kívánjak. Nagyon boldoggá tettél, Agatha. Szeretlek.

– Én is szeretlek, Jimmy – hazudta Agatha. – Várom a hívásodat.

Hirtelen letottyant az ágyra, és gépiesen simogatni kezdte Scrabble meleg bundáját.

– Végig kell csinálnom – mondta. – Végig is akarom csinálni – tette hozzá hevesen. – Nem akarom egyedül tölteni az öregkoromat.

Aztán eszébe jutott, hogy felhívja Mrs. Bloxbyt. Beszámolt a lelkes feleségének a hírről. Mrs. Bloxby hallgatott egy sort, aztán csak ennyit mondott:

– Szereted? Úgy értem, szerelmes vagy belé?

– Nem, de azt hiszem, az majd megjön később.

– És ő szerelmes beléd?

– Igen.

– Nagyon nyomasztó és büntudatot ébresztő, ha az ember olyasvalaki felesége, aki szerelmes belé, és nap mint nap egy olyan szerelemmel kell együtt élnie, amit képtelen viszonzni.

– Már nem vagyok fiatal – válaszolta rosszkedvűen Agatha. – A szerelem a fiataloké.

Megint az a kis csend volt a válasz, aztán Mrs. Bloxby megszólalt.

– Csak azért mondom, mert szeretlek. Jamest persze felzaklatja majd a dolog, de aztán túlteszi magát rajta, te pedig olyan ember felesége leszel, akibe nem vagy szerelmes. Sose próbálj bosszút állni, Agatha. Az sosem vezet jóra.

– Jimmy jó ember, és nagyon kedvelem. Örömmel töltöm vele az életem hátralévő részét – jelentette ki Agatha. – Amióta ismerem, James egyszer sem jutott eszembe.

– Benne lesz az újságokban?

– A holnapi *Times*ban.

– James nem az a típus, aki elolvassa a társasági híreket.

De a faluból valaki elolvassa majd, gondolta Agatha. És elmondja neki.

Érdeklődött a macskái hogyléte felől, hogy mi újság a faluban, aztán kedveszegetten tette le a kagylót.

– Nem azért lettem Jimmy menyasszonya, hogy bosszút álljak Jamesen! – hajtogatta vadul a macskának, aki zöld szemét hosszan, fürkésző pillantással szegezte rá.

Amikor este lement vacsorázni, a kinti fagy és hó ellenére is azt tapasztalta, hogy a vendégek megenyhültek iránta. Daisy közölte velük az eljegyzését, és a többiek mind az asztala köré sereglettek, hogy megcsodálják a gyűrűjét, és minden jót kívánnanak.

Vacsora után az ezredes felvetette a szokásos scrabble-játszmát, és mind átmentek a társalgóba, amikor egyszer csak sötét lett.

– Áramszünet – jegyezte meg az ezredes. – Perceken belül hozzák a gyertyákat.

Leültek a tűz elé. Agatha fején átfutott, hogy az arcokat meg-megvilágító lángok baljós fényt vetnek rájuk.

Két idős pincér jelent meg, de nem gyertyákkal, hanem petróleumlámpákkal. A szoba hamarosan meleg, aranyszínű fényben fürdött.

– Nagyon hízelgő a megvilágítás. Ma kimondottan ragyogóan néz ki, Agatha – bókolt az ezredes. Daisy dühösen rámeredt, a tűz apró vörös fénypettyei táncoltak a szemében. – Valójában régen megfigyeltem – folytatta az ezredes –, hogy egyik esküvő szüli a másikat. Ki lesz a következő? Maga, Harry?

– Ki tudja? – vont a vállát Harry. – Lehet, hogy szerencsém lesz.

Daisy kacéran mosolygott az ezredesre, aki gyorsan elfordította a tekintetét, és így szólt:

– Kezdjük.

MÁSNAP REGGEL SZOKÁS SZERINT kihordták az újságokat Carselyban, mert a déli partot hóval borító vihar még nem érte el Közép-Angliát.

James – ahogy máskor is – elolvasta a *Times*t, de a társasági rovatba bele sem nézett, hanem a keresztretjvényhez lapozott. A hétfői rejtvény általában könnyebb volt, mint a hét többi napján megjelenő, és James csalódottan vette tudomásul, hogy húsz perc alatt megfejtette. Nem maradt más dolga, mint folytatni a hadtörténeti munkáját. Aztán – mint minden író –, amint a gép elé ült, agya azt kezdte hajtogatni, hogy előbb valami mást kellene csinálnia. Már majdnem elfogyott otthon a kávé. Annyi persze maradt, amennyi aznapra elég, de a közeledő hóvihar miatt nem árt tartalékokat beszereznie.

Elment kocsival a Stow-on-the-Wold-i Tescóba. A parkoló csaknem megtelt. A beharangozott vihar miatt mindenki az éhen halástól rettegett. Az autójukhoz menet az emberek magasra púpozott bevásárlókocsikat toltak.

A bevásárlási láz Jamest is elkapta: nem csak kávé, de sok más dolgot is vett, mert meggyőzte magát, hogy szüksége van rájuk. A parkoló felé tolta éppen a kocsiját, amikor Agatha takarítónője, Doris Simpson állta útját.

– A mi Agathánk csupa meglepetés – mondta Doris.

James elnézőn mosolygott rá.

– Már megint mibe mászott bele?

– A Vörös Oroszlánból John Fletcher hívott fel, mielőtt ide indultam. Benne van a *Times*ban.

– Micsoda?

– Nos, a mi Agathánk eljegyzése. Egy Jessop nevű emberhez megy hozzá. Mrs. Bloxby szerint rendőrfelügyelő. Gondolta volna?

– Tudtam, hogy benne van a pakliban – hazudta James.

– Na látja! Remélem, Carselyban lesz az esküvő. Szeretem az esküvőket. Nem mintha fehérben esküdhetne. Miss Perry odaát Chipping Campdenben nemrégiben ment férjhez. Rózsapiros selymet viselt. Nagyon csinos volt. A nyoszolyólányok meg mind aranyban voltak.

– Mennem kell – szúrta közbe James. – Megjött a hó.

– Valóban! – mondta Doris, amikor egy hópelyeg ellebegett az orra mellett. – Nekem is mennem kell.

Ezt nem teheti, gondolta James. Csak azért csinálja, hogy visszaüssön. Odamegyek, és beszélek a fejével.

De mire hazaért, már sűrűn, nagy pelyhekben havazott. Felhívta az autóklubot, és kiderült, hogy a délre vezető összes út járhatatlan.

SIR CHARLES FRAITH KÉSŐN REGGELIZETT idős nagynénjével. A néni letette az újságot.

– Nem ismeresz egy Raisin nevű illetőt? Nem járt itt?

– Agatha Raisin?

– Úgy van, ő az. Benne van az újságban.

– Micsoda? – kérdezte Charles türelmesen.

– Eljegyezték, és hamarosan hozzámegy egy Jessop nevű emberhez – mondta a néni.

– Aggie-nek nem alszik meg a tej a szájában. Felhívom Bill Wongot, kiderítem, tud-e róla.

Charlest a mircesteri rendőrségen Bill Wong detektívörmeisterhez kapcsolták.

– Férjhez megy? – kiáltott fel meglepetten Bill. – Kihez?

– Egy Jessop nevű pasashoz.

– Az Jessop felügyelő lesz a wyckhaddeni rendőrségnél.

- Azt hittem, Aggie James Lacey miatt emészti magát.
  - Biztos túltette már magát rajta.
  - Valószínűleg azért teszi, hogy bosszantsa. Ismerem Aggie-t. Lemegyek, és véget vetek ennek az örültségnek.
  - Igazán nem kellene, és különben sem indulhat útnak – figyelmeztette Bill. – Járhatatlanok az utak.
  - Meg kell állítanom azt az ostoba nőszemélyt. Lefogadom, hogy füttyöl a felügyelőre.
  - Agatha már nagykorú.
  - Duplán is – vágta rá undokul Charles.
  - Hívja fel. Az újságban azt írták, amikor a gyilkosságról volt szó, hogy a Garden szállóban lakik.
  - Helyes. Így teszek.
- De a wyckhaddeni telefonvonalak süketek voltak.

AGATHA, MÍG ÉLT, nem felejtette el a szállodában töltött fojtogató, klausztofóbiás napokat, amikor ki sem mozdulhatott. Nem volt se áram, se telefon, se tévé.

Szerdán reggel Harryt egyedül találta a társalgóban.

– Még újság sincs – bánkódott az öregúr. – Ilyen rossz még sosem volt. És központi fűtés sincs! Az ember azt gondolná, hogy egy ilyen drága szállodában van áramfejlesztő. Unom magam.

Agatha az ablakhoz ment.

– Már nem havazik – szólt hátra.

– De még sötét az ég, és további havazást jósolnak – állt fel Harry, és Agatha mellé sétált.

– Építhetnénk hóembert – tréfált Agatha.

– Remek ötlet! – Agatha nagy meglepetésére Harry csupa lelkesedés lett. – Vegyünk kabátot, és építsünk egyet közvetlenül az ebédlő ablaka elé, ahol ebédkor láthatják.

Hamarosan jól bebugyolálva merészkedtek ki. A szél hatalmas falakat emelt a hóból.

– Én megyek előre – javasolta Harry. – Hogy utat vágjak.

Az ebédlőablak elé igyekezett, és Agatha, mint Szent Vencel apródja, a nyomaiba lépett.

– Régen nagyon értettem hozzá – mesélte Harry. – Én megcsinálom az alját, ha maga görget egy felsőtestet.

– Hol vannak a többiek? – kérdezte Agatha.

– Gondolom, a szobájukban. – Harry szorgalmasan dolgozott.

– Sosem említi a gyilkosságokat – jegyezte meg Agatha.

– Nem. Nincs velük dolgom. Miért beszélnek róluk?

– De Francie-t ismerte. Szeánszot is tartott magának.

– Ja, a szeánsz! Lehet, hogy ezért sem akarok beszélni róla.

– De miért?

– Mert becsapott. Rettenetesen hiányzott a feleségem, és biztos elment az eszem, hogy hozzá fordultam. De ne feledje, a főzetei és kenőcsei segítettek.

– Hát akkor mi történt? – kérdezte Agatha.

– Valóban azt hittem, hogy a feleségemmel beszélek. Egészen addig, míg a hang, amit a feleségemének tartottam, azt nem mondta, hogy igaz, amit a Bibliában a tű fokáról írtak. És megparancsolta, hogy adjam a pénzemet Francie-nek. „De ha egy gazdag férfi nem juthat be Isten országába, hogyan juthat be egy gazdag asszony?” kérdeztem. Erre a hang azt válaszolta, hogy Francie majd elküldi valami nemes célra. Ekkor fogtam gyanút. A feleségem nagyon fukar volt. „Félre kell tennünk öregkorunkra”, mondogatta mindig. Feljelentettem Francie-t a rendőrségen. De egy darabig még belementem a játékba, hagytam, hogy átejtsen, és vén bolondnak éreztem magam. Nem akarok

arról a nőről beszélni. Amúgy is meghalt.

Agatha nagy hógolyót formált, és Harry – korához képest meglepő erővel – beszéd közben feltette a maga készítése alapra.

– És még egy a fejnek – utasította Agathát.

Harry a torzóból női mellkast formázott. Agatha meglepetten figyelte, ahogy a hóasszony alakulni kezd.

– Hozzon, legyen szíves, a játékszekrényből két golyót a szemnek. És hozzon, kérem, arcfestéket is.

– Helyes. Mi legyen a hajával?

– Keressen valamit, kérem. Esetleg legyen fekete haja? És van valami régi ruhája vagy kabátja?

Tökéletességre törekszik, gondolta Agatha. Hova tűnt a régimódi hóember, amit három golyóból készítettek sárgarépaorral?

Felment a szobájába, és keresett egy indiai blúzt, amiről úgy gondolta, már nem szereti. De mi legyen haj helyett? Fel kell áldoznia az egyik sálját, gondolta. Egy feketét választott, aztán fogott egy rúzst meg egy pirosítót, végül lement a játékszekrényhez, és kivett két vérpiros golyót egy üvegből.

Később, amikor Harry alkotását szemügyre vette, azt kívánta, bárcsak kék vagy szürke golyót hozott volna; a vörös szem vészjósló volt. Harry merev tekintetű, vörös szemű asszonyt teremtett, akinek szeme halotti maszkhhoz hasonlító fehér arcból meredt a világra. A fejére tekert fekete sállal és a szélben lebegő indiai blúzban a hóasszony elképesztően életszerű és hátborzongató lett.

A szállodában megkondították az ebédet jelző harangot.

– Ebéd! – kiáltotta Harry. – Menjünk be az ebédlőbe, mielőtt a többiek odaérnek. Szeretném látni a reakciójukat.

A társalgóban hagyták a kabátjukat, és besiettek az ebédlőbe.

Daisy, Mary, Jennifer és az ezredes együtt lépett be.

Az ezredes megtorpant.

– Szent ég! – kiáltott fel. – Ezt nézzék!

Az ablakon túlról kerek, vörös szem meredt rájuk a fehér arcból, a fekete sál és az indiai blúz a szélben libegett. Agatha abban a pillanatban döbbent rá, hogy a hóból formált vonások bámulatosan hasonlítanak a halott Francie-éire.

– Ez valami farsangi kreáció? – kérdezte Daisy.

Mary halkán felnyögött, remegő kezét a szájához kapta, és ájultan esett össze.

– MÉG MOST IS SÜKET A TELEFON – mondta ebéd után az ezredes. Mary lepihent a szobájában, és Jennifer mellette maradt.

– Tudom – mondta Agatha. – Próbáltam Jimmyt hívni.

Agatha azon töprengett, miért követett el mindent Harry, hogy a hóembere Francie-re hasonlítson. És honnan van hozzá ennyi tehetsége?

– Szerintem Harry hóembere kifejezetten rossz ízlésről tanúskodik – jegyezte meg az ezredes, miközben Daisy és Agatha társaságában a társalgóban égő tűz előtt ült.

– De elképesztő a hozzáértése – vélte Agatha. – Azt hittem, hagyományos hóembert készít majd.

– Gondolom, a szobrászkodást nem lehet elfelejteni.

– Micsoda? Harry? – Agatha naivan azt képzelte, hogy bármilyen öreg is, egy szobrász sokkal bohémabb külsejű.

– Még sosem hallott Henry Berryről? – kérdezte az ezredes. – A maga idejében elég híres volt. De már nem dolgozik. Azt mondja, nincs hozzá ereje.

– Nekem hihetetlenül erősnek tűnt. – Agatha felidézte magában, milyen könnyedén emelgette és alakította a férfi a súlyosan tömör havat.

– Mellesleg szörnyen megrémítette szegény Maryt – tette hozzá Daisy. Jelentősegteljesen Agathára kacsintott, aztán alig észrevehetően az ajtó felé bólintott. Agatha ezt helyesen úgy értelmezte, hogy Daisy szeretné, ha kettesben hagyná az ezredessel. De odakint megint havazni kezdett, a szobákban hideg volt, mert nem működött a központi fűtés. Scrabble jól elvolt, mert Agatha törülközőbe csavart meleg vizes palackot tett az ágyra, és amikor utoljára látta, Scrabble kényelmesen mellé gömbölyödött.

Az igazgató lépett be egy táskarádióval.

– Gondoltam, szívesen meghallgatnák a híreket – tette le az asztalra, majd bekapcsolta. – Ma estére olvadást jeleznek. Remélik, hogy estig a villanyszolgáltatás is helyreáll. Istenem, mennyi élelmiszer veszett kárba! Rengeteg ételt kellett kidobnunk a fagyasztókból.

Az ezredes fülelni kezdett. – Hallgassák csak!

A bemondó sorolni kezdte a legkülönfélébb katasztrófákat, járhatatlan utakat, áram nélkül maradt otthonokat. Daisy fészkelődött a székén, és dühösen Agathára villant a tekintete. Meresztgesd csak a szemed, amennyit akarsz, gondolta Agatha, de akkor sem hagyom itt a jó meleg tüzet. Szerette volna felhívni Jimmyt, hogy megtudja, nincs-e valami szörnyűség Harry múltjában.

Az ezredes végül kikapcsolta a rádiót.

– Köszönjük, Mr. Martin. Valóban úgy fest, hogy enyhülés várható.

Az igazgató elvitte a rádiót.

– Felmegyek a szobámba, és lehozok egy könyvet. – Az ezredes felállt. Daisy mohó tekintettel figyelte, ahogy a férfi kimegy a társalgóból. Daisy állapota egyre romlik, gondolta Agatha.

Miután az ezredes elment, Agatha így szólt.

– Tudom, hogy azt szerette volna, ha kettesben hagyom veled, Daisy, de nincs kedvem felmenni, hogy a hideg szobában ücsörögjek, és nincs olyan idő se, hogy sétálni lehetne menni.

– Csak pár percet szerettem volna – duzzogott Daisy.

Agatha előrehajolt. – Ha adhatok magának tanácsot, Daisy, nem ajánlatos ennyire kimutatni az érdeklődését, ennyire ácsingózni egy férfi után. Elriasztja veled. Eljlesztí.

– Személyes tapasztalatból mondja? – kérdezte undokul Daisy.

– Igen – válaszolta őszintén Agatha, és James Lacey-re gondolt. Ciprusig üldözte, és a fenébe is, sokat ért el vele.

– Elment színházba az ezredessel – vádaskodott Daisy. – Láttam magukat.

– Szóval mégis maga volt! A színházban.

– Igen, és előadás után még egy italra is meghívta magát, ami több, mint amit velem tett.

Agatha felsóhajtott.

– Nézze, Daisy, az ezredes azért kedveli a társaságomat, mert tudja, hogy nem tetszik nekem. Mi lett volna, ha meglátja magát, ahogy minket figyel? Ismeri, ugye, Francie szerelmi bájitalait? Maradt nálam egy kevés.

– Azért vette, hogy az ezredes italába csempéssze?

– Dehogy! Tréfából vettem, de adok magának egy kicsit.

– Beválnak?

– Még nem próbálta? – kérdezte Agatha.

– Megfordult a fejemben, de azt szerettem volna, ha saját magamért szeret. De ha nem bánja...

Agatha felállt.

– Lehozom, mielőtt visszajön.

Felment a szobájába, és megkereste az üveget. Csak pár cseppet szabad használnia, gondolta, a többit megtartja a hajszesszel együtt vegyelemzésre.

Lement a társalgóba.

– Kérem, tegye bele az italába – könyörgött halkán Daisy. – Félek, hogy rajtakapnak.

– Ne süssen – rótt meg Agatha. – Ki kell várnom a kellő pillanatot.

A PILLANAT AKKOR JÖTT EL, amikor aznap délután mind a kandalló körül ültek.

– Egyet lehet csak csinálni: lerészegedni – bánkódott az ezredes. – Iszunk együtt egy üveg bordóit, Harry?

– Benne vagyok!

– Amikor kihozzák, terelje el valamivel a figyelmet – súgta oda Agatha Daisynek.

Agatha és a többiek kávékat rendeltek. Agatha elővette a kis üveget, és a markában szorongatta.

A pincér behozta az üveg bort és két poharat. Egy másik idős pincér nehéz ezüsttálca súlya alatt nyögött, amelyen kávéskancsó, tej és cukor volt. Mindent a kandalló előtti dohányzóasztalra tettek. A pincér kinyitotta a borosüveget.

– Hagyjuk kicsit levegőzni – javasolta az ezredes. – Maguk csak kávézzanak nyugodtan.

Jennifer töltött. Mary csendben ült, zsebkendőjét csavargatott az ujjai körül.

– Jobban van, Mary? – tudakolta Agatha.

– Ó, már sokkal jobban – rebegette Mary elhaló hangon. – De rettenetes sokk ért. Azt hittem, Francie szellemét látom!

– Nem azzal a céllal fogtam neki, hogy bárkire hasonlítson – mentegetődzött Harry. – Csak egy nőt formáztam. Igyunk hát!

Az ezredes töltött a két pohárba.

– Nézzék csak! – ugrott fel Daisy, és az ablakhoz szaladt. – Jöjjenek csak, ezt nézzék!

Agatha kivételével mind felálltak és az ablakhoz mentek. Daisy mögé tömörülve kérdezték:

– Hol? Mit?

Agatha pár cseppet az ezredes poharába lötytyintett, bedugaszolta az üveget, és visszatette a táskájába, aztán gyorsan az ablak felé pillantott. Harry rászzegezte a tekintetét.

– Van ott valami? – kérdezte Agatha. – Mit néznek?

– Egy sirályt – válaszolta undorral Jennifer. – Daisy úgy gondolja, a sirály a napsütés közeledtét jelzi.

– Csak azért, mert mostanáig egyet sem láttam – védekezett Daisy. – A hóesésben nem repültek.

– Értelmes madarak – jegyezte meg elnézőn az ezredes, miközben visszament a székéhez. – Lássunk neki a bornak, Harry.

– Hadd kóstoljam meg én először – ajánlotta fel Harry. – Én válogatósabb vagyok. – Felemelte a poharát, és ivott egy kortyot, aztán az orrát ráncolta. – Ne igyon belőle, ezredes úr. Dugóízű.

– Biztos benne?

– Igen, és a rossz bor nagyon árt a májnak. – Harry megnyomta a falon a pincért hívó csengőt. – Vigye ezt vissza, és hozzon egy tisztességes bort – mondta, amikor megjelent a pincér. – Dugóízű.

A pincér meghajolt, és elvitte az üveget meg a poharakat.

Agatha Harryre pillantott, aki kifejezéstelen arccal nézett vissza rá. Vajon látott valamit?

– Míg egy másikat hoz – állt fel Harry –, hadd lássam, mi van a játékszekrényben, amivel elszórakozhatnánk. – Keresgéltni kezdett, majd hátrakiáltott: – Itt egy Monopoly. Van kedvük hozzá?

– Nem is emlékszem, mikor játszottam utoljára – kiáltott fel Jennifer. – Hozza csak ide.

Monopolyt kezdtek játszani. Az ezredes és Harry megállás nélkül ivott, majd rendeltek egy újabb üveggel.

Az ezredes becsípett, és flörtölni kezdett Maryvel. Daisy vörös lett a dühtől, de Mary láthatóan élvezte a helyzetet, és boldogan kacarászott.

Végül egy hosszú játszma után az ezredes felállt, és nyújtózkodni kezdett.

– Lekékfekünnöm – mosta egybe a szavakat. – Mijaz? – mutatott az ablakra.

– Egy hókotró – válaszolta Agatha –, és végre a havazás is elállt.

Abban a pillanatban felgyulladtak a lámpák is.

– Nagyszerű – mondta Agatha. – Remélem, a telefon is működik már!

Megkérdezte a recepción, és azt a választ kapta, hogy a telefon-összeköttetés is helyreállt. Felment a szobájába. A szálloda recsegett-nyikorgott, ahogy az ősrégi fűtésrendszer életre kelt.

Agatha a rendőrségre telefonált, de azt mondták, hogy Jessop felügyelő nincs bent. Agatha tétovázott; gondolta, felhívja Carselyt, hogy megtudja, hogyan reagált James az eljegyzése hírére, de félt is, hogy azt a választ kapja: Jamest a dolog hidegen hagyta.

Várt egy kicsit, megfürdött, átöltözött, aztán lement vacsorázni. Az első fogás után tűnt csak fel, hogy az ezredes nem jelent meg a vacsoránál.

– Hol van Lyche ezredes? – kérdezte.

– Biztos kialussza a mámorát – válaszolta Harry.

– De magának semmi baja – jegyezte meg Daisy. – Aggódom.

Harry felállt.

– Mindjárt megnyugtatom, kedves hölgyem.

Daisy Agatha asztalához ment.

– Ugye, nem ivott belőle?

– A bájitalból? Egy kortyot sem.

Daisy visszament az asztalához.

Amikor Harry még tíz perc múlva sem jött vissza, Agatha is nyugtalankodni kezdett. Isten ments, hogy valami történjen az ezredessel!

Daisy ledobta a szalvétáját.

– Nem bírom tovább a várakozást. Szerintem valami baj történt.

– Régebben is ivott ennyit – csitította Mary. – Nem lesz semmi baja.

De Daisy már kifelé sietett.

Agatha csak turkált a főfogásban; hirtelen elvesztette az étvágyát. Biztos, hogy semmi sem történt!

De ha mégis, és Harry látta, hogy ő az ezredes italába csepegtetett a bájitalból...

Éles, fülsértő sikoly hasított a csendbe. Agatha gondosan letette a kést-villát. Jennifer felugrott, és feldöntötte a székét. Maryvel a nyomában kirohant a teremből. Agatha nem mozdult, a rettegés megbénította. Egy sószóró narancssárga lámpája villogott az ebédlő ablakai előtt.

Végül Agatha is felállt. Úgy érezte magát, mint egy öregasszony. Kiment az előcsarnokba.

Sehol egy lélek, gondolta. Se a recepción, de még egy pincér sincs sehol.

A nyomasztó csendet semmi sem törte meg.

Aztán megérkezett a mentő, és mögötte két rendőrautó. Ugyanabban a pillanatban Mr. Martin sietett le a lépcsőn, arca csupa ránc az aggodalomtól és a bánattól.

– Fent van – mondta a mentőknek, amikor besiettek. A mentők hordággal a kezükben felrohantak a lépcsőn.

Utánuk a rendőrök. Jimmy sehol.

Agatha földbe gyökerezett lábbal állt.

Végeláthatatlannak tűnő idő után a mentők ismét megjelentek a hordággal. A rajta fekvő alakot teljesen letakarták, még az arcát is. A hordágy mögött feltűnt Daisy, Jennifer, Mary és Harry. Harry Daisyt támogatta. Hátuk mögött megjelentek a rendőrök, élükön Peter Carroll detektívörmmesterrel. A lépcső lábánál Daisy kiszakította magát Harry karjából.

– Gyilkos! – sikoltotta Agatha képébe. Aztán hangosan zokogni kezdett.

Ekkor kezdődött Agatha igazi kálváriája.

AGATHA AZON AZ ÉJSZAKÁN a wyckhaddeni rendőrőrs kemény priccsén ült, és vigasztalanul sorolta az este eseményeit.

Harry Berry azt vallotta a rendőrségen, hogy miután az ezredes megrendelte a vörösbort, ő pedig a többiekhez csatlakozott az ablaknál, a szeme sarkából mintha azt látta volna, hogy Agatha valamit önt az ezredes italába. Nem akart jelenetet rendezni, és nem is volt biztos benne, hogy mit látott, ezért úgy döntött, azt mondja, dugóízű a bor, és kér egy másik üveggel. Daisy azt állította a rendőröknek, Agatha ragaszkodott hozzá, hogy szerelmi bájitalt csempésszen az ezredes borába. Daisy azt is mondta, hogy Agatha meg akarta kaparintani az ezredest, és féltékeny volt rá, Daisyre. Következésképpen Agatha méregkeverő.

Agathát, aki eleinte biztosra vette, hogy a szerelmi bájital, amelyet a táskájából vettek ki, és a szobájában lévő többi üveggel meg tégellyel együtt elvittek, teljesen ártalmatlan, most elfogta a nyugtalanság. Mi van akkor, ha Francie és Janine gyilkosa meg akart szabadulni az ezredestől, és meghamisította a szerelmi bájitalt? Mi van, ha kiderül, hogy méreg van az üvegben?

Jimmy a közelébe sem jött. A kihallgatást a haddertoni főfelügyelő, egy gyanakvó tekintetű, hideg, kemény férfi vezette. Agathát nem helyezték vád alá, de további kihallgatásra bent tartották. Végül ügyvédet kért, akinek érkezését reggelre ígérték.

Feje felett a rácsos ablakot eső verte. Istenem, ments ki ebből, fohászkozott, akkor visszamegyek Carselyba, és soha, de soha többé nem jövök el onnan!

MIVEL EGYETLEN ÜGYVÉD nevét sem ismerte a városban, hivatalból kirendeltek mellé egyet, aki reggel meg is érkezett. Figyelmesen végighallgatta, amit Agatha elmondott, hogy valójában mi is történt. Középkorú, sovány arcú, fáradtnak tűnő férfi volt aranykeretes szemüveggel és kopottas öltönyben.

– Ha ez a sztorija, én tartanám magam hozzá – mondta, amikor Agatha befejezte. – Reggel vádat kell

emelniük, különben nem tarthatják bent tovább. A patológus egész éjjel boncolt. Az ilyesmi időbe telik.

– Szóval nem hisz nekem... – mondta Agatha türelmetlenül, amikor nyílt a cella ajtaja, és Jimmy lépett be. Fejével az ügyvéd felé intett.

– Hagyjon minket magunkra.

– Nem tehetem, felügyelő úr – válaszolta az ügyvéd. – Én Mrs. Raisint képviselem.

– Nyugodjon meg – mondta Agatha. – Hagyjon magunkra.

Amikor kettesben maradtak, Jimmy így szólt:

– Nagyon sajnálom. A rendőrség túlreagálta a dolgot. – Leült az ágyra Agatha mellé, és megfogta a kezét.

– Borzalmasan nézek ki – kesergett Agatha. – Elvették a táskámat, és nem vagyok kifestve. Hogy érted, hogy túlreagálták?

– Elég volt egy pillantást vetnem az ezredesre, hogy lássam, súlyos agyvérzés végzett vele. Az egyik oldalon teljesen elernyedte az arca. Azt hiszem, a boncolás is ezt igazolja majd. Mi az ördögöt műveltél a szerelmi bájitallal, Agatha?

– A hajszesz miatt kerestem fel Francie-t. Felajánlotta a szerelmi bájitalt is, amit akkor mókásnak találtam. Daisy majd megőrült az ezredesért. Látott minket együtt a színházban, és gondolom, szerettem volna bebizonyítani neki, hogy egyáltalán nem érdekel az ezredes. Így aztán meséltem neki a szerelmi bájitalról.

– Csak egy félüvegnyi maradt – jegyezte meg kíváncsian Jimmy.

– Kezdtem beleönteni a lefolyóba, amikor eszembe jutott, érdemes lenne megőrizni egy keveset, és amikor hazaérek, elemeztetem – válaszolta Agatha, akinek nem állt szándékában megosztani Jimmyvel, hogy az ő italába is tett belőle. – És most mi lesz?

– Többé-kevésbé megbizonyosodtak afelől, hogy az ezredes természetes halált halt. Szabadon elmehetsz.

– Én nem csak el akarok menni, Jimmy, de vissza akarok menni Carselyba!

– Attól tartok, ez nem lehetséges, Agatha. Meg kell várnod a boncolás hivatalos végeredményét, de az már nem tart sokáig.

– Hogy tudsz elviselni, Jimmy?

– Úgy, hogy szeretlek.

Agathába belenyilallt a büntudat. Mi joggal akar hozzámenni olyasvalakihez, akit nem szeret? Igenis, szeretem, gondolta fogcsikorgatva. Csak nem vagyok szerelmes belé.

– Nem találkozhatunk, amíg meg nem kapjuk a boncolási jegyzőkönyvet – magyarázta Jimmy.

– Megértem. – Agathába megint belemart a büntudat, mert a férfi szavai hallatán az első érzése a megkönnyebbülés volt.

– Beküldök egy rendőrnőt, hogy kísérjen át a recepcióhoz, ahol átveheted a holmidat.

– Viszlát – búcsúzott fáradtan Agatha.

VIZES VILÁGBA LÉPETT KI, amikor elhagyta a rendőrséget. A tetőkről szánkázott a hó, és nagy robajjal ért földet, a csatornában zubogott a hólé, és enyhe, játékos kedvű szél borzolta a haját.

Szinte semmit sem aludt. Visszautasította az ajánlatot, hogy rendőrautóval vigyék vissza a szállodába. Kinyitotta a táskáját, és elővette a cigarettásdobozt, majd a szélnek hátat fordítva rágyújtott. Vézna, savanyú képű asszony ment el mellette, és rákiabált:

– Nem tudja, hogy ez ocsmány szokás?

– Húzz el a búsba! – ordított vissza Agatha olyan gyűlölettel, hogy a nő ijedten megszorította

lépteit.

Mi az ördögért jöttem ide egyáltalán? – kérdezte magában Agatha, miközben a nyugtalan tenger mellett végigcaplatott a korzón. A korzó végén már látta a szállodát. Úgy festett, mint egy börtön. Mit csinálhatnak? Scrabble-t játszanak, és az időjárásról csevegnek?

Bármilyen fáradt volt is, mielőtt a szállodához ért, elfordult, és végigsétált a mólón. A mólókban, a brit partvonal viktoriánus meghosszabbításaiban volt valami magukkal ragadó, ahogy az elegáns, nyurga építmények a végükön színházzal vagy bálteremmel, emléktárgyakat árusító bódékkal és játékautomatákkal kinyúlnak a hullámok fölé. Valaki ellapátolta a gyorsan olvadó havat, és egyenes út vezetett előre. Agatha arra vágyott, hogy felmehessen a szobájába, összecsomagolhasson, beszállhasson a bérelt kocsjába, és olyan messze hajthasson, amilyen messze csak lehet. A móló végén állt, és addig bámult le a part felé dagadó, egymást kergető hullámokra, amíg reszketni nem kezdett.

Fáradtan sarkon fordult, és visszaindult a szállodához. Mr. Martin állt a recepció pult mögött.

– Ne kapcsoljon fel senkit – vetette oda foghegyről Agatha, és felment a szobájába. Scrabble nyávogott és dorombolt, mialatt Agatha odakészítette a macskaeledelt és a vizet. Szívesen ázott volna egy kád forró vízben, de mérhetetlenül fáradt volt. Miután a macska evett, Agatha ruhástul bemászott az ágyba, fülig magára húzta a paplant, és álomtalan álomba merült.

CARSELYBAN A VÖRÖS OROSZLÁNBAN ebédidőben megszokott nagy forgalom volt. John Fletcher, a kocsmáros csapolt egy korsó Hook Nortont James Lacey-nek, és megjegyezte:

– A mi Agathánk megint slamasztikába került.

– Micsoda? Ma reggel semmi sem volt az újságban – mondta James.

– Egy órája hallottam a rádióban – világosította fel John. – Valami ezredes halt meg a szállodában, amelyben Agatha is lakik. Agathát bevitték az őrsre. Mint mondták, segít a nyomozásban. Oda kéne mennie, hátha tud neki segíteni.

– Majd a vőlegénye gondoskodik róla. Hiszen rendőrfelügyelő – válaszolta zordan James, és otthagya a bárpultot.

SIR CHARLES FRAITH A BIRTOKÁRA hajtott vissza, amikor az Agatháról szóló hírt meghallotta a rádióban.

– Ostoba asszony – morogta maga elé. Amint hazaért, felhívta a Garden szállót, de azt a választ kapta, hogy Mrs. Raisin nem fogad hívásokat.

Mi az ördög folyik ott? – töprengett. Jó móka lenne kideríteni. Az élet kicsit unalmas mostanában, és a lány, akiről azt hitte, örülten odavan érte, nemrég jegyezte el magát valaki mással. Bepakolt egy váltás ruhát, beszállt a kocsjába, és délnek indult.

AGATHA ESTIG NEM ÉBREDT FEL. Végre kiázott a forró fürdővízben, haját mosott, aztán hálóinget és köntöst vett, majd letelefonált a portára, szendvicset és kávét rendelt a szobaszerviztől. Nem volt kedve a többiek szeme elé kerülni. Szeretett volna úgy tenni, mintha nem is léteznének. Az éjszakai portás éppen akkor kezdte a műszakját.

– Itt egy cédula, miszerint azt kéri, hogy senkit se kapcsoljak fel.

– Úgy van – hagyta rá Agatha.

Bekapcsolta a tévét, ahol egy régi James Bond-filmet vetítettek. Amikor felhozták a szendvicseit, ölében a macskával letelepedett a tévé elé egy fotelba.

CHARLES ESTE KILENCKOR sétált be a Gardenbe. A porta üres volt. Bekukkantott a társalgóba, ami szintén kongott, csak egy teknősforma öregember üldögélt benne.

– Tudja, merre találok Mrs. Raisint? – kérdezte az öregurat.

– Azt hiszem, a szobájában van – válaszolta Harry.

– Melyikben lakik?

– A kilencesben. Menjen fel a lépcsőn, aztán forduljon balra.

Charles a táskájával felkocogott a lépcsőn, és balra fordult. A folyosón volt egy tükör. Megállt, lesimította sima szőke haját, és szemügyre vette tetszetős vonásait. Aztán továbbindult, és bekopogott a kilences szoba ajtaján. Senki sem nyitott ajtót, de hallotta bentől a tévét. Lenyomta a kilincset. Az ajtó zárva volt.

– Aggie! Én vagyok! – kiáltotta. Sírástól foltos arcú, festett szőke nő ment el mellette a folyosón.

Charles rávigyorgott. – Biztos süket – jegyezte meg, és újfent kopogott. – Gyerünk már, Aggie. Én vagyok az, Charles!

Agatha ajtót nyitott.

– Jaj, Charles – mondta –, olyan borzalmas dolgokon megyek keresztül! – Azzal sírva fakadt. Charles a karjába ölelte.

– Minden rendben. Itt vagyok.

Charles látta, hogy a kisírt szemű, öreg szőke figyeli őket, és a zokogó Agathát beterelte a szobába, aztán a sarkával berúgta az ajtót.

– Miféle zúrbe keveredtél? – simogatta a haját. – És már saját hajad van!

– Vi... visszánőtt – zokogta Agatha a férfi vállába temetve az arcát.

– Benedvesíted a zakómat. Van valami innivaló ezen a helyen?

– Hozass fel valamit.

Charles felvette a telefont, és rendelt egy üveg brandyt.

– Melyik szoba? – kérdezte gyanakvóan az éjszakai portás.

– Mrs. Raisiné.

– Írjam a számlájához, uram?

– Természetesen – vágta rá vidáman Charles.

Aztán leült az ágyra.

– És most gyere ide, és mesélj el mindent.

Agatha megtörölte a szemét, és leült mellé. Elmondott az elejétől mindent, és csak akkor szakította meg az elbeszélését, amikor ajtót kellett nyitnia, hogy átvegye az üveg brandyt és a két poharat.

– Milyen rendes tőled, Charles.

– Tulajdonképpen te állod a cechet.

– Nem változol semmit – ingatta a fejét Agatha. – Igyunk hát, nekem hála. – Folytatta a történetét, s az üvegben egyre kevesebb maradt.

– Micsoda bizarr helyzet! – Charles elnyúlt az ágyon, és összekulcsolta kezét a feje alatt.

– Ha itt akarsz éjszakázni, menj és vedd ki egy szobát – javasolta Agatha.

– Van szobám – válaszolta lustán Charles. – Feküdjünk le.

– Nem szeretem az alkalmi kalandokat, Charles.

– Ki mondta, hogy ez az?

– A múltban már bizonyítottad, hogy számodra ez nem jelent semmit.

– Akkor csak bűjjünk össze.

Agatha spicces volt, fáradt, és hirtelen nem volt kedve egyedül maradni.

– Rendben. – A hiúság azonban a fürdőszobába zavarta, ahol enyhén kifestette magát. Mire

visszament a szobába, Charles már pizzamát vett, és jól betakaródzva, mélyen aludt.

Ennyit a romantikázásról, gondolta Agatha, és bemászott mellé. A széken összegömbölyödő Scrabble kíváncsian nézte. Charles oldalán az ágy mellett égett a lámpa. Agatha áthajolt a férfi felett, hogy eloltsa, de mielőtt megtehetné volna, Charles szeme kipattant, rámosolygott Agathára, és átölelte.

– Erről szó sem lehet – próbált kibújni a karjából Agatha. Charles megcsókolta, aztán pajkosan így szólt: – Miről nem lehet szó? Erről? – Újra megcsókolta, és Agatha fülében váratlanul megszólalt Janine jóslata, hogy többé nem fekszik le senkivel.

Később azt hajtogatta magában, hogy csak azért tette, mert be akarta bizonyítani, hogy Janine tévedett.

JIMMY JESSOP FELÜGYELŐ kocsival ment a Garden szállóba. Végre megkapták a boncolási jegyzőkönyvet. Az ezredes természetes halált halt. Már csaknem éjfélre járt, de tudta, Agatha hálás lesz, hogy a lehető leghamarabb tudatja vele az eredményt. Szerette volna személyesen közölni vele, látni a tekintetében a megkönnyebbülést.

Leparkolt a Garden előtt, és bement. Daisy elébe jött, szeme dagadt volt a sírástól, és furcsán csillogott. Az éjszakai portás halkán hortyogott a pult mögött.

– Agathát keresi? – kérdezte Daisy.

– Igen.

– Menjen csak fel – biztatta az asszony. – A kilences a szobája.

Jimmy elbizonytalanodott, és a porta felé pillantott.

– Előbb illene feltelefonálnom.

– Nem szabad hozzá felkapcsolni.

– Nos, ebben az esetben...

Jimmy elindult a lépcső felé. Daisy ajkán halvány mosollyal vonult vissza a társalgóba.

Jimmy halkán bekopogott Agatha ajtaján. Nem jött válasz. Lenyomta a kilincset. Az ajtót nem zárták be. Csendesen benyitott.

A szeme elé táruló látványt az ágy melletti kis lámpa világította meg. A padlón csíkos férfitpizsama feküdt összegyűrve, Agatha hálóinge az ágy végére vetve.

Agatha meztelen volt, és egy Jimmy számára ismeretlen férfi ölelte át.

Amilyen csendben csak tudott, távozott, és nagyon óvatosan tette be az ajtót. Merev léptekkel lement a lépcsőn, felrázta az éjszakai portást, aztán levélpapírt és borítékot kért.

Leült, és kemény hangú levelet írt Agatha Raisinnek. Nem kertelt, hogy mit tart felőle. A tisztesség mégis azt kívánja, hogy elmondja neki: az ezredes természetes halált halt. Ennélfogva Agatha most már nyugodtan elhagyhatja Wyckhaddent, és Jimmy sosem akarja többé látni. Visszakéri a gyűrűjét. Leragasztotta a levelet, és megkérte a portást, hogy vigye fel, és csúsztassa be az ajtó alatt.

MÁSNAP REGGEL AGATHA ÉBREDT ELSŐKÉNT. Megfordult, és megpillantotta Charles alvó arcát, mire az első beletörődő gondolata ez volt: istenem, hát megint megtettem! Lehúzta az ágy végéről a hálóingét, belebúj, és ekkor látta meg a borítékot. Felvette, leült az ágy végébe, és felnyitotta.

A szégyentől és az elszörnyedéstől rákvörös lett. Ledobta a levelet, lehúzta az eljegyzési gyűrűt, és az éjjeliszekrényre tette. Jimmy leveléből egyértelműen kiderült, hogy a felügyelő látta Charlesszal szeretkezni. Semmilyen hazugsággal nem moshatja tisztára magát.

A szégyen mellett mégis érzett egy kis megkönnyebbülést.

Oldalba bökte Charlest.

– Ébredj!

Charles nagy nehezen kinyitotta a szemét.

– Mi ez a nagy sietség, drágám? Ne feledd, éjjel végighajtottam ezen a lehangoló kisvároson. Nem az a hely, ami miatt az ember kiugrik az ágyból, és örömteli kiáltással felfedező útra indul.

– Pofa be, és figyelj! – mordult rá Agatha. – Jimmy az éjjel ránk nyitotta az ajtót, és ágyban talált minket. Felbontotta az eljegyzést. Vissza akarja kapni a gyűrűjét.

– Hadd nézzem.

Agatha odaadta a gyűrűt. Charles a fény felé tartotta, összehúzott szemmel nézegette, aztán visszaadta.

– Add vissza. Nem érdemes megtartani.

– Mindez a te hibád! – jajgatott Agatha, akit Charles közömbössége felpiszkált.

– Mutasd a levelet. Gyerünk. Sosem szeretted, kár színlelned.

Agatha odaadta a levelet. A férfi figyelmesen elolvasta.

– Rendes, tisztességes, jó szándékú embernek tűnik. Nem a te fajtád, Agatha.

– Hogy merészeled!

– És kimásztál a slamasztikából. Visszajöhetsz velem.

– Nem érzel semmi lelki furdalást, Charles?

– Nem, egy cseppet sem, és te sem éreznél, ha nem kapott volna rajta. – A férfi felkelt, kivonult a fürdőszobába, és becsukta az ajtót.

Agatha a telefonért nyúlt, hogy felhívja Jimmyt, de aztán meggondolta magát. Mit is mondhatna? Mivel magyarázhatná ki magát? Ha azt mondja, semmit sem érez Charles iránt, még inkább szajhának tűnik.

Megcsörrent a telefon. Óvatosan vette fel, mintha attól félne, hogy harap, és félve beleszólt:

– Igen?

– Itt Mr. Martin, Mrs. Raisin.

– Miben segíthetek?

– Ha nem tévedek, egy férfi van a szobájában.

– És? – kérdezte Agatha barátságatlanul. – A kilencvenes években élünk.

– Egy főre foglalta a szobát. Most két főre kell számláznom.

– Tegye azt, és írja meg a számlát. Ma elutazom – förmedt rá Agatha, és letette a kagylót.

A tükörbe nézett, és ijedten rikoltott fel. Kócos volt a haja, festetlen arca öregnek látszott. Charles legalább tíz évvel fiatalabb nála. Aztán fáradtan lerogyott. Mit számít? Nem szereti Charlest. Amikor a férfi kijött a fürdőszobából, Agatha ment be, és dühösen látta, hogy Charles elhasználta az összes tiszta törülközőt. Újakat hozatott fel. Semmi kétség, hogy azokat is hozzáírják a számlájához.

Charles, akiről Agatha panaszai leperegtek, egy délelőtti tévéműsort nézett.

Agatha végre megfürdött, átöltözött, és kikészítette magát. Aztán megetette a macskát, és egy nyereményjáték közepén kikapcsolta a tévét.

– Most már sosem tudom meg, ki nyeri a kocsit! – siránkozott Charles.

– Megreggelizünk – közölte Agatha –, aztán visszaviszem a kocsimat, veszek egy utazókosarat Scrabble-nek, és hazavihetsz Carselyba. De előbb benézek a rendőrségre, és leadom a gyűrűt. – Leült az asztalhoz. Írnia kell Jimmynek, gondolta.

– Rendben – válaszolta közönyösen Charles.

– Apropos, hogy jöttél csak úgy fel a szobámba? Miért nem telefonáltak fel a recepcióról?

– A portán nem volt senki, és amikor benéztem a társalgóba, egy teknősszerű öregember ült ott, aki azt mondta, jöjtek csak fel.

– Harry – mondta keserűen Agatha.

– Szerintem az öregember örült, Agatha. Ahogy valószínűleg a szálloda többi vendége is. Erre még nem gondoltál? Mind évszámra itt ülnek, az öreg agyuk meg lassan megkövesedik.

– A gyilkosság mindenkit örültnek mutat – jegyezte meg elnyűtten Agatha. – Még engem is. – Rövid bocsánatkérést írt Jimmynek, és a gyűrűt a kis dobozba tette. – Mehetünk – állt fel. – Később eszünk.

AGATHA – akit Charles a kocsijával követett – az autókölcsönzőhöz hajtott, és visszaadta a kocsit. Aztán beszállt Charles mellé, és a rendőrségre irányította.

– Bekísérjelek? – kérdezte Charles.

– Nem. Egy perc, és itt vagyok.

Agatha bement az őrre. Az irányításnál dolgozó őrmester Trul rendőrnővel és Tarret detektívvel beszélgetett. Némán figyelték, ahogy a pulthoz közeledik.

Agatha átnyújtotta a levelet és a dobozt az őrmesternek.

– Legyen olyan kedves, adja át ezeket Jessop felügyelőnek, kérem.

A férfi szótlanul átvette a dobozt és a levelet. Agatha sarkon fordult, és kiment.

– Rohadt dög! – mondta távolodó hátának a rendőrnő.

Agatha paprikapirosan szállt be a kocsiba Charles mellé.

– Borzalmas volt – mondta. – Jimmy biztos mindenkinek elmesélte.

– Mire számítottál, te szajha? – nevetett Charles. – Most hova?

– Mondom az utat a városközpontban lévő parkolóba. Vennem kell a macskának egy utazókosarat.

Miután megvette, és Charles nyugodt tempóban visszavezetett a szállodához, a férfi hirtelen felkiáltott, és a fékre taposott.

– Nézd csak!

– Mit?

– A *Casablanca* megy ma a moziban.

– És?

– Imádom azt a filmet. Szeretném megnézni. Ma délután kettőkor vetítik.

– Tizenkettőkor kijelentkezünk.

– Maradjunk még egy éjszakát. Én fizetek. Kérlek, Aggie!

– Na jó, rendben. De menj magad. Én nem bírom még egyszer megnézni azt a régi filmet.

– És éhen halok! Nem hagytad, hogy megálljunk valahol reggelizni.

Mr. Martin beleegyezett, hogy megkaphassa még egy éjszakára a szobát.

– Ő fizet – bökött a hüvelykujjával Agatha Charlesra. – Most pedig ebédelünk.

A kabátjukat és az utazókosarat a szobában hagyták, aztán lementek az ebédlőbe. Jennifer, Mary, Daisy és Harry leplezetlenül bámulta őket.

– Micsoda csodabogarak! – mondta vidáman Charles. – Tisztára *Arzén és levendula*.

A gyomrot megterhelő ebédet szótlanul ették végig. Aztán Charles felment a kabátjáért, és elment moziba. Távozása után Agatha nyomasztónak érezte a szálloda csöndjét. Arra gondolt, bárcsak ne egyezett volna bele, hogy még egy éjszakát maradjanak. Mi lesz, ha Jimmy beállít, és jelenetet rendez?

Rádöbbsent, hogy a nehéz étel és az éjszakai tornamutatványok kifárasztották. Lefeküdt az ágyra Scrabble mellé, és nemsokára mélyen aludt. Hatig fel sem ébredt. Akkor nagy nehezen feltápáskodott. Hova lett Charles?

JAMES LACEY BELÉPETT a Garden szállóba. A tévéhíradó bemondta az ezredes halálhírét, és hogy Mrs. Raisin segít a rendőrségnek a nyomozásban, de a délelőtti hírekben nem mondtak többet. James úgy

érezte, hogy a múlt emlékére kötelessége Wyckhaddenbe utazni, és kideríteni, segíthet-e valamiben Agathának.

A porta felé közeledett, amikor Sir Charles Fraith karcsún és elegánsan elsétált mellette.

– Charles! – kiáltott utána James.

– Helló! – köszönt Charles óvatosan.

– Azért jöttem, hogy megtudjam, segíthetek-e valamiben Agathának.

– Vele minden rendben – válaszolta Charles. – Az öregfiú természetes halált halt. Én csak látogatóban vagyok itt.

Váratlanul Mr. Martin termett mellettük, és odafordult Charleshoz:

– Mivel ön fizeti a szobát, amiben Mrs. Raisinnel lakik, szeretném megkérni, hogy írja alá a bejelentőkönyvet.

– Hogyan? Hát persze – válaszolta Charles, és James lángoló dühe láttán lehorgasztotta a fejét.

James hátat fordított, és kiment a szallodából.

Charles elkeseredetten írta alá a bejelentőkönyvet, aztán úgy döntött, elmegy valahova, és bedob egy italt. Ha Agatha meghallja, hogy a drágalátos James megérkezett és megtudta, hogy egy szobában laknak, iszonyatosan dühös lesz.

AGATHA KICSOMAGOLT PÁR RUHÁT. Kopogtattak.

– Tessék! – szólt ki.

Nyílt az ajtó, és Daisy lépett be. Kíváncsian nézett körül.

Az ágy felől dühös fújás hallatszott. Agatha megfordult, és Scrabble-re nézett. A macska szeme vadul villogott, hátán felállt a szőr.

Agatha ámultan nézett Daisyre.

– Hát maga volt az, ugye? – kérdezte. – Végig maga volt az.

KILENC

– EZ FRANCIE MACSKÁJA – szólalt meg Daisy. – Mit keres itt Francie macskája?

Daisy különös, dúdolós hangját hallva, üres tekintetét látva Agatha hirtelen arra gondolt: ez a nő örült. Mindvégig örült volt, és senkinek még csak fel sem tűnt.

– A parton kóborolt, ott találtam – válaszolta nyugodtan, mert attól félt, hogy bármilyen harsány hang vagy váratlan mozdulat végképp a tébolyba taszítja Daisyt. Scrabble még most is fűjt és prüsszkölt, zöld szeme ijesztően villogott.

– Üljön le, Daisy. Beszélünk kell.

Daisy leült. Agatha felkapta Scrabble-t, és bezárta a fürdőszobába.

– A macska látta már magát. Ugyan, Daisy. Vallja be.

– Mit? – kérdezte Daisy, miközben a fejét jobbra-balra ingatta.

– Francie zsarolta magát.

– Nem volt szó zsarolásról – bizonygatta Daisy az örültek logikájával. – Szó sem volt ilyesmiről. Elvette a pénzemet.

Agatha leült az ágyra. Csodálkozott, miért ilyen nyugodt.

– Csak mi ketten vagyunk, Daisy. Nincsenek rendőrök. Meséljen el mindent.

– Olyan régen történt az egész – sóhajtott fel Daisy. – Ugye, nem mondja el senkinek?

– Dehogyan – ígérte Agatha, és komoran arra gondolt, hogy se tanúk, se bizonyíték, úgysem tehet semmit. Az ajtó résnyire nyitva maradt, és még eszébe jutott, hogy feláll és becsukja, de nem akarta megzavarni Daisyt a története elmesélésében.

– Meghalt a férjem. Büntudat gyötört. Azt hiszem, az embernek mindig büntudata van, amikor valaki meghal. – Kislányosan kuncogni kezdett, amit Agatha borzalmasabbnak érzett, mintha Daisy a haját tépve őrjöngött volna. – Tudja, előtte óriási veszekedés volt közöttünk, és úgy éreztem, az én hibából. Azzal vádolt, hogy szerelmes vagyok az ezredesbe.

– És az volt... már akkor?

– Igen, nagyon szerelmes voltam. Végtelenül megkönnyebbültem, amikor Hugh meghalt, de úgy gondoltam, Isten megbüntet majd érte. Elmentem Francie-hez, hogy beszélhesek Hugh-val, és megtudjam, jól van-e. Francie valahogy megsejthette, mit érzek az ezredes iránt, talán látta, hogy nézek rá. A hang Hugh-énak tűnt. Azt mondta, sosem szerettem, és most meg kell ezért fizetnem. Azt hiszem, a félelemtől és a büntudattól elborult az elmém. Ötezer fontot adtam Francie-nek.

– De miért?

– Azt mondta, továbbadja a szellemvilágnak. Aztán Harry elmondta, hogy Francie csaló. Visszakértem a pénzemet, de Francie nem adta vissza.

– Miért nem jelentette fel a rendőrségen?

– Hogy öreg, vén bolondnak nézzenek? Azt hittem, nincs más megoldás. Aztán Harry elejtette, hogy esetleg feljelenthetnék Francie-t az adóhatóságnál. Azt mesélte, hogy amikor fizetett neki, bekukkantott a másik szobába, és látta, hogy Francie egy pénzes ládikába teszi a pénzt. Francie-hez kezdtem küldeni embereket különféle gyógyfőzetekért. Sokat megtudtam róla meg a szokásairól, így azt is, hogy késő délutánonként szunyókálni szokott. Úgy döntöttem, visszaszerzem legalább egy részét a pénznek.

– Odamentem. Az ajtó nem volt bezárva. Estig sosem zárta be az ajtót. Nesztelenül beosontam. Olyan könnyű volt. Megtaláltam a ládát. Be sem volt zárva. Kivettem az összes pénzt. Csak ezerkétszáz font volt benne. Begyömöszöltem a táskámba. Aztán gondoltam, felmegyek, és elmondom

neki, mit tettem. Tudtam, hogy mivel valószínűleg nem vallja be a hatóságoknak a keresetét, úgysem tud semmit sem tenni. De eszembe jutott, hogy esetleg nekem támad. Bementem a konyhába, és megláttam a márvány sodrófát. Nagyon hasznos egy ilyen sodrófa! – Megint kuncogott, aztán a szája elé kapta a kezét, és pajkos, majdnem kacér pillantást vetett Agathára, mintha iskolás lány lenne, aki a csínytevését vallja be az igazgatónőjének. – Felsettenkedtem a lépcsőn. Ott feküdt az ágyban, de hirtelen kinyitotta a szemét, és meglátott. „Á, maga az, maga ostoba, vén tehén!”, mondta, és lenyúlt a padlóra a papucsáért. Nem lett volna szabad öregnek neveznie! Az egyik pillanatban még ott álltam, kezemben a sodrófával, a következőben már olyan erősen fejbe csaptam, ahogy csak bírtam. Nem tudtam, hogy meghalt-e, vagy sem, és nem is érdekelt. Elvittem magammal a ládát meg a sodrófát egy bevásárlószatyorban. A ládát a tengerbe dobtam. Elképesztő volt! Sehol egy lélek. Tudja, akkor még fűtültem arra, hogy elkapnak-e, vagy sem. De amikor megszabadultam a pénzes ládától, elvittem a sodrófát a szállodába. A tűzlépcsőn mentem le. Elástam a sodrófát a szálló kertjében.

Megvagy, gondolta Agatha.

– És Janine?

– Amikor úgy tűnt, hogy mindjárt lelepleződik a gyilkos, teljes erőmből sípcsonton rúgtam Maryt. Ettől vége lett a szeánsznak. De mardosni kezdett a bizonytalanság, hogy Janine esetleg tudja. Úgy éreztem, hogy az ezredes kezd megkedvelni. Hogy már csak idő kérdése, és megkéri a kezemet. – Daisy előrehajolt, és megpaskolta Agatha térdét. – Meg kellett szabadulnom tőle. Ugye, belátja?

Agathának ekkor eszébe jutott, hogy Charles azt mondta, valószínűleg az összes vendég bolond. Ez a nő biztosan örült, gondolta újra. Miért nem vettem észre már hamarabb?

– Így aztán lementem a tűzlépcsőn, és felhívtam a móló bejáratánál lévő fülkéből. Ezúttal kesztyűt viseltem. Azt adtam be neki, hogy tartoztam az anyjának, és szeretném neki megadni, de senkinek sem árulhatja el. Végigsétáltunk a mólón. Azt mondtam, hogy több ezer fonttal tartoztam Francie-nek. Janine nagyon izgatott lett. Hasonlított az anyjára, rettenetesen pénzéhes volt. Amikor kijebb értünk a mólón, hirtelen felsikoltottam: „Egy test lebeg a vízen!” mire ő azt kérdezte: „Hol?” „Ott lent”, kiabáltam. Janine a víz fölé hajolt. Nem tudom, honnan vettem hozzá az erőt, de megragadtam a bokáját, és bedobtam a vízbe. Nem tudott úszni. Francie egyszer említette, hogy egyikük sem tud úszni. Hallottam, hogy kiabál, ezért elfutottam.

– Nem érez lelki-furdalást? – kérdezte Agatha kíváncsian.

– Miért éreznék? – csillogott Daisy szeme. – Rossz teremtések voltak.

– És nem vihette volna csak el Francie pénzét? Nem hagyhatta volna annyiban?

– Nem! Megátkozott, és Janine is magukkal együtt. Gonosz nők voltak.

– Daisy, a becsület megkívánja, hogy a rendőrséghez forduljak, és jelentsem, amit most elmondott.

– Nem hisznek majd magának. Nincs bizonyítéka.

És nem is emlékeztetlek arra, amit a kertben elásott sodrófáról mondtál, gondolta Agatha, amikor Mr. Martin lépett be.

– Feljöttem, hogy beszéljek önnel, Mrs. Raisin, de hallottam, miről beszélnek, és itt maradtam, hogy az egészet végighallgassam. Mrs. Daisy Jones, most átkísérem önt a szobájába, és magára zárom az ajtót, amíg a rendőrség megérkezik. Jöjjön.

Agatha meglepetésére Daisy felállt, lesimította a szoknyáját, és kísértelt az igazgató mellett a szobából. Miért távozott ilyen szótlanul?

Charles jött be, és Agatha odarohant hozzá. Az idegei hirtelen felmondták a szolgálatot, összevissza habogott Daisyról és a gyilkosságokról.

– No, no, nyugodj meg, Aggie – csitította Charles. – Mondd el előlről, de most lassabban.

Agatha remegő hangon, röviden összefoglalta, amit Daisy mondott, és ezzel fejezte be:

– Nem hiszem el, hogy így ment el, ilyen nyugodtan.

– Reménykedjünk, nem emlékszik arra, hogy beszélt neked a sodrófáról.

– Miért?

– Mert ha valamilyen módon ki tud jutni a szobájából, és le tud menni a kertbe, akkor neki fog vágni.

– Az ablak! – kiáltott fel Agatha. – A szobájában az ablak! – Kirontott az ajtón, lerohant a lépcsőn, és az épület oldala felé került. Daisy azonban nem volt a kertben.

– Ott fent! – kiabálta Charles, aki hirtelen felbukkant a háta mögött.

Daisy az ablaka előtti párkányon egyensúlyozott. Bár a szobája csak az első emeleten volt, a földszinti helyiségeknek olyan nagy volt a belmagasságuk, hogy Daisy jelentős távolságra volt a földtől.

Daisy mereven nézett le rájuk. A távolból rendőrautók szirénázása hallatszott.

– Már késő! – kiabálta Agatha. – Menjen vissza a szobájába! Csak összetöri magát.

De Daisy leugrott a párkányról. Egyenesen a sziklakertbe zuhant, a feje nagy csattanással egy kőhöz csapódott. Többé nem mozdult.

Charles odament hozzá, és meggörnyedve fölé hajolt.

– Nem merem megmozdítani – szólt hátra Agathának.

Agatha a szálloda bejáratához futott, és akkor ért oda, amikor Jimmy Jessop kiszállt az első rendőrautóból.

– Daisy az! – mondta Agatha. – A kertben van. Súlyosan megsérült.

– Hívja a mentőket – szólt oda Jimmy egy rendőrnek. – Mutassa az utat, Mrs. Raisin.

A rendőrök követték Agathát a szálloda kertjébe. Jimmy intett Charlesnak, hogy álljon félre, és letérdelt Daisy mellé. Kitapogatta a pulzusát.

Aztán felnézett rájuk.

– Azt hiszem, már késő. Menjen vissza a szállodába, Mrs. Raisin, és ön is, uram. Később válaszolniuk kell a kérdéseinkre.

Agathát a rosszullét környékezte, és reszketett. Charles támogatásával visszament a szállodába, ahol Harry, Jennifer és Mary jött velük szembe.

– Mr. Martin azt mondja, Daisy követte el a gyilkosságokat – szólalt meg Harry.

– Nem lehet igaz! – jajdult fel Mary, és Agatha a szédülése meg a rosszulléte ellenére is valahol a lelke mélyén felfigyelt arra, hogy sem Jennifer, sem Harry nem látszik meglepettnek.

– Szóljon a rendőröknek, hogy a szobámban leszek, ha szükségük van rám – mondta Agatha Mr. Martinnak.

Agatha és Charles felment a szobába, és mindketten leültek az ágyra. A fürdőszobából panaszos nyávogás hallatszott. Agatha felállt, és kiengedte a macskát, aztán visszaült Charles mellé.

– Nem értem, miért vagy úgy lesújtva, Aggie – fogta meg a kezét Charles. – Ha nincs a megérzésed és Scrabble viselkedése, Daisy megúsza volna. És mondhatok még valamit? Feltehetően te lettél volna a sorban a következő. Szerintem Daisy abba bolondult bele, hogy hosszú évek óta rögeszmésen imádta az ezredest. Előbb-utóbb úgy érezte volna, hogy ha te nem csábítod el, az ezredest életben marad, és elveszi őt feleségül.

Agatha megborzongott.

– Nem teszek mást, csak tapintatlanul beleavatkozom mások életébe. Ha visszaérek Carselyba, rendes életet kezdek, és a jótékonykodásnak szentelem az életemet.

– Majd ha piros hó esik – nevetett Charles.

– Komolyan beszélek. Olyan leszek, mint Mrs. Bloxby.

Felállt.

– És most megetetem Scrabble-t. Minden pillanatban itt lehetnek értünk.

– Majd én. – Charles kibontott egy doboz macskaeledelt, aztán teletöltötte Scrabble vizes tálját. –

Ne is törődj vele, Aggie, reggel már itt sem vagyunk.

Kopogtattak. Charles nyitott ajtót. Egy rendőr állt kint.

– Legyenek szívesek mindketten velem jönni a rendőrörsre...

Fogták a kabátjukat, és a rendőr nyomában lementek a földszintre. „Add, Uram, hogy már csak egy éjszaka legyen itt – nézett ki Agatha a tengerre. – Már csak egy éjszaka, és többé be nem teszem ide a lábam.”

A rendőrségen Jimmy és Peter Carroll detektívörnmester hallgatta ki.

Fáradtan nekifogott, és az elejétől elmesélte, hogyan jött be Daisy a szobájába, hogyan fogadta a macska, és hogy egyszer csak rájött, Daisy követte el a gyilkosságokat.

– Honnan tudta? – kérdezte Carroll.

– Fogalmam sincs – válaszolta szerencsétlenül Agatha.

Charles mondott róluk valamit, hogy mindannyian örültek. Persze tréfált. De abban a pillanatban rádöbbsentem, hogy Daisy tébolyodott.

– A Mrs. Frances Juddle halála utáni vallomásában azt mondta, hogy a jósnő macskája magára ugrott – mondta Carroll. – Akkor miért gondolta, hogy Daisy a gyilkos?

– Intuíció – válaszolta nyomorultul Agatha. – Életben marad?

– Meghalt.

Agatha a tenyerébe temette arcát.

– Elfelejtettem a sodrófát. Ezért próbált mindenképpen lejutni a kertbe. Ott ásta el a sodrófát.

– Egy pillanat. – Mindkét rendőr kiment.

Agatha térde remegett. Lenyomta, hogy a remegés abbamaradjon.

Kis idő múlva visszajöttek.

– Nem mondta meg pontosan, hova rejtette? – kérdezte Carroll.

– Csak annyit mondott, hogy a szálló kertjében ásta el – válaszolta Agatha.

– Megkeressük. És most vegyük át még egyszer. Mellesleg a macska, amelyik a szobájában van, nem a néhai Mrs. Juddle-é.

– Micsoda? Biztos benne?

– A macska Cliffnél van. Tegnap délelőtt felkeresték egy újabb kihallgatás miatt. Nála volt a macska. Akkor kezdje még egyszer előlről.

Végül elengedték.

– Reggel elutazom – mondta még.

– Meg kell kérnem, hogy vegyen részt a jövő heti halottszemlén – közölte Jimmy. – Az időpontról és a helyszínről majd értesítést kap.

– Az életben nem kerülök ki innen – mondta keserűen Agatha.

– Hagyj magunkra egy pillanatra – kérte Jimmy Carrollt.

Amikor kettesben maradtak, Jimmy csendesen így szólt:

– Ül le, Agatha.

Agatha leült, és a szemét elfutották a könnyek.

– Ha te nem vagy, esetleg sosem kapjuk el – mondta Jimmy. – Azért akarok beszélni veled, mert érzek még annyit irántad, hogy figyelmeztesselek.

Agatha elővett egy papír zsebkendőt, és megtörölte a szemét.

– Mire?

– Sir Charlesra.

– Mi van vele? – kérdezte Agatha elpirulva.

– Feltételezem, megszedített, hogy Sir Charles nemesember és fiatalabb nálad, de ha az jár a fejedben, hogy Lady Fraith válhat belőled, a helyedben elfelejteném.

– Én soha...

– Sir Charles azt mondta, hogy csak nem túlságosan közeli barátok vagytok, és néha lefeküdtök egymással. Azt mondta, ez semmit sem jelent. Mi két külön világ vagyunk, Agatha. Én nem hiszek a futó kalandokban.

– Én sem, Jimmy.

– Akkor szomorú eset vagy. Sir Charles számára határozottan futó kapcsolat volt, és ezt őszintén be is vallotta.

Agatha felállt.

– Szeretnék elmenni.

Jimmy bólintott, és Agatha kiment.

Charles kint ült, őt várta.

– Szeretnék veled beszélni – vetette oda fenyegetően Agatha. – Sétáljunk egyet.

Amint kiléptek a rendőrőrs épületéből, Charles megjátszott vidámsággal szólalt meg:

– Még sehol a sajtó, de nemsokára ellepik ezt a helyet.

– Mondd, Charles, muszáj volt azt éreztetned velem, hogy még nagyobb ká vagyok? Muszáj volt azt mondanod, hogy nem jelentek neked semmit?

– Nem pontosan ezt mondtam. A felügyelőd annyira lógatta az orrát, és azt hittem, felborítottam az életedet. Igazán rendes fickó, és rosszabbul is járhatnál. Csak segíteni akartam.

– Ide figyelj, te idióta, egy olyan férfi, mint Jimmy Jessop, még csak rá sem néz egy olyan nőre, aki hajlandó futó kalandokra.

– Nem tudja, hogy a kilencvenes éveket írjuk?

– De *Charles!* Olyan egy disznó vagy.

Charles a karjára vonta Agatha karját.

– Ne veszekedjünk. Nagyon késő van? Gondolom, a szállodai ebédlő már zárva. Nézd csak, ott egy hal és sültkrumpli-árus!

Úton hazafelé halat és sült krumplit ettek.

Aztán visszasétáltak a szállodába.

– TULAJDONNEVET NEM SZABAD – hallották Harry hangját a társalgóból. – Maga is tudja, Jennifer.

– Még mindig scrabble-t játszanak – ámult el Agatha. – Embereket gyilkolnak meg, emberek zuhannak ki az ablakon, és ők még mindig scrabble-t játszanak! Apropos, ha hiszed, ha nem, nem az a macska van nálam.

– Hogyan?

– Scrabble nem Francie macskája.

– Akkor meglehet, hogy Daisy azért jött be hozzád, mert valami rosszat forralt ellened. Az állatok megérik a veszélyt.

Mr. Martin közeledett feléjük.

– Ez rettenetes, egyszerűen borzalmas! – sopánkodott. – Tönkrementünk.

– Ugyan már, engedje csak be a sajtót – tanácsolta fáradtan Agatha. – Sokat isznak, sokat költenek. És amikor megkezdődik a szezon, telt háza lesz. Az emberek imádják a rémségeket. Híres lesz a szállodája.

– De a lakóink nem szeretik az újságírókat.

– Már csak hárman maradtak – szólalt meg Charles. – Miért ne keresne pénzt ezen a tragédián? Az újságírók szórják a pénzt. Az utolsó csepp italt is megisszák.

Mr. Martin arca felderült.

– Nem lesznek itt sokáig, azt hiszem.

– Úgy van – erősítette meg Agatha.

Charlesszal felmentek a szobájukba.

– Ma este semmi etyepetye – jelentette ki Agatha szigorúan.

– Fura a szóhasználatod, Aggie – válaszolta.

Agatha Raisint mégis felbosszantotta, hogy Charles ágyba bújt, és olvasni kezdte Agatha egyik puha fedelű regényét, s még akkor is olvasott, amikor Agatha elaludt.

MIELŐTT MÁSNAP ELHAGYTÁK a szállodát, a rendőrségről telefonáltak, és közölték velük, hogy a halottszemle szerdán délelőtt tízkor lesz.

– Ne lógasd az orrod, Agatha – vigasztalta Charles, amikor maguk mögött hagyták Wyckhaddent –, már csak egyszer kell viszontlátnod ezt a nyomorúságos helyet.

Hazafelé Agatha mindent elkövetett, hogy a gondolataiból száműzze James Lacey-t, lelki szeme előtt mégis újra meg újra lejátszódott a jelenet, ahogy kettesben ülnek egy cotswoldi étteremben, és Agatha elmondja a történeteket.

Charles végül megállt a háza előtt, és segített bevinni a bőröndjét meg a macska utazókosarát.

– Nem maradok, Aggie. Jövő szerda reggel fél hétkor érted jövök, hogy elmenjünk a halottszemlére. Vagy ha akarod, előző nap is elmehetünk.

Agatha megborzongott.

– Nincs ellenemre a korai indulás.

Amint Charles elment, Agatha kiengedte a macskát a kosárból. Nagy kő esett le a szívéről, amikor látta, hogy két macskája, Hodge és Boswell láthatóan elfogadja az újonnan jöttet. Megetette őket, aztán kitette mindhármat a kertbe.

Felvette a kagylót, és James Lacey számát tárcsázta. Senki sem vette fel a kagylót, James kocsija sem állt a ház előtt.

Átsétált a lelkészlakba.

– Jaj, de jó, hát visszajöttél! – lelkesedett Mrs. Bloxby, majd hátrakiabált a férjének: – Agatha visszajött!

A lelkész felpattant, és kivágtatott az ajtón.

– Átugrom a templomba – szólott vissza.

– Gyere csak be – invitálta Mrs. Bloxby –, és foglalj helyet. Tele vannak vele az újságok.

– Megemlítették, hogy én találtam meg a gyilkost? – kérdezte Agatha.

– Nem. Azt írták, hogy a szállodaigazgató kihallgatta, amikor Daisy Jones elmondta az egyik vendégnek, hogy ő követte el. Te voltál az? Milyen ügyes vagy! Mesélj el mindent.

Agatha elmondott mindent, és ahogy a lelkészlak csendes, nyugodt légkörében beszélt, mindent olyan távolinak és különösnek érzett.

– És a felügyelő? – kérdezte Mrs. Bloxby. – Nem is említetted.

– Vége. Rajtakapott Charlesszal az ágyban.

– Jaj, de borzasztó! De nem szakadt meg a szíved.

– Csak szégyellem magam. Jimmy jó ember. Sajnálom, hogy elvesztettem. Kihozhattam volna valamit a kapcsolatunkból.

– De nem szeretted, és ha hozzámégy, Wyckhaddenbe kellett volna költöznöd.

– Isten ments! Még sosem láttam ilyen szélsőséges időváltozásnak kitett helyet! A halottszemle napján biztos tornádó lesz.

– Itt is rossz volt az idő. Rémes áradás pusztított. Eveshamben csónakkal mentették az embereket, és még Moreton-in-Marshot is elöntötte a víz.

– És hol van James? – kérdezte váratlanul Agatha.

– Fred Griggsnél hagyta a kulcsát. – Fred Griggs a falu rendőre volt. – Azt mondta Frednek, hogy Sussexbe utazik a barátaihoz.

– Ezek szerint nemsokára hazajön?

– Úgy tűnik.

AGATHA TEHÁT VÁRT, figyelt, és folyton abban reménykedett, hogy meglátja, amint James autója megáll a háza előtt.

James a halottszemle előestéjén, későn érkezett haza. Kimosta a szennyest, aztán ismét becsomagolt a bőröndjébe. Görögországban lakó barátai várták. Átfutott ugyan a fején, hogy reggel felhívja Agathát, és elbúcsúzik. De nem akarta hallani, ahogy Agatha mindenfélét összehord a felügyelőről.

Korán reggel arra ébredt, hogy Agatha háza előtt autó fékez. Nagy keservesen kimászott az ágyból, és a lépcsőfordulóban lévő, oldalra néző ablakhoz ment; onnan jól látta Agatha házának bejáratát. Agatha Charlesszal együtt lépett ki a házból. Beszálltak Charles kocsijába. Nagyon boldognak látszottak.

James visszafeküdt az ágyba.

Most már Agatha múltjához tartozott, így hát neki is könnyörtelenül a múltjába kell számúznia Agathát.

A HALOTTSZEMLE KEVÉSBÉ viselte meg Agathát, mint számított rá. Charlesszal elmondták a maguk történetét.

Kint újságírók várták őket. De Agathát annyira lehangolta Jimmy látványa odabent, hogy nem élt a lehetőséggel, s nem állt a rivaldafénybe. Beszállt Charles kocsijába, elengedte a kérdéseket a füle mellett, és nem vett tudomást az arcába villogó vakukról.

– Isten veled örökre – mondta, amikor Charles elhagyta a várost.

AGATHA RAISIN HÁROM HÓNAPPAL KÉSŐBB a gyermekmentő alapítvány adománygyűjtő akcióján a tombolajegyeket árulta. Nemes cél mellett állt ki, és erejét megfeszítve dolgozott a szervezőbizottságban, hogy a vásár óriási siker legyen. Úgy érezte, tekintetének ugyanolyan nyugodt derűvel kell a világra szegeződnie, mint Mrs. Bloxbyénak. Elővette a púderkompaktját, és a kis tükörbe pillantott. Komor kis maciszem nézett rá vissza.

James Görögországba utazott, és Agathának be kellett vallania magának, hogy unatkozik.

– Három tombolajegyet vettem – zsémbelt Mrs. Boggle –, és csak egy doboz szardíniát nyertem.

– A darabonként húszpennys jegyekért igazán olcsón jutott hozzá – torkolta le Agatha.

– Tudom ám, miben sántikál – hepciáskodott Mrs. Boggle. – A legjobb nyereményeket megtartja magának!

Agatha tudomást sem vett róla, és még több jegyet adott el. Nagy öröme – és Mrs. Boggle irigy tekintete előtt – a következő két ember külön-külön egy üveg whiskyt és egy kosárnyi válogatott sajtot nyert. Mrs. Boggle vett egy újabb jegyet, és nyert egy sampont.

– Na tessék – mondta Agatha élénken. – Most aztán nem reklamálhat. – De persze Mrs. Boggle panaszkodott, és azt hajtogatta, hogy a whiskyt szerette volna. Lassan telt a nap. A néptáncosok csengő-bongó muzsikája kezdett Agatha idegeire menni.

Nyugtalan volt, egy kis izgalomra vágyott. Felhívta Charlest, aki vidáman az „elfoglaltságaira” hivatkozott. Agatha tudta, hogy ez nála valami nőcske hajkurászását jelenti.

A napsütés, a simogató, langy szellőben libbenő zászlódísz ismét Jimmyre terelte a gondolatait. A háza éjjelente már nem menedéknek tűnt, hanem magányos, unalmas helynek, ahol csak a tévé oldotta a magányát. Mrs. Bloxby megpróbálta a szentek magaslataira emelni az „új” Agathát, és azt javasolta, hogy segítsenek egy jótékonyági ünnepséget rendezni Longborough-ban.

Ha hozzámentem volna Jimmyhez, gondolta sóvárogva Agatha, most Mrs. Jessop lennék, egy házaspár egyik tagja. A rendőrségtől visszakapta a szerelmi bájitalt és a hajszeszt. Mindkettőt elküldte egy birminghami laboratóriumba elemzésre. A szerelmi bájitalról kiderült, hogy ánízzsal ízesített víz, a hajnövesztő pedig egy huszonöt fontért kereskedelmi forgalomban kapható hajszesz volt. Francie csupán annyit tett, hogy lemosta az üvegről a címkét. Mindez azonban azt jelentette, hogy Jimmyt nem varázslat kötötte hozzá. Más volt, mint az összeférhetetlen és fagyos James Lacey, vagy az állhatatlan és erkölcstelen Charles. Rendes ember, aki szerette, és gyűrűt húzott az ujjára.

Wyckhaddennel minden rendben, gondolta Agatha, miközben gépiesen jegyeket adott el, és mosolyogva átadta az ajándékokat. Csak a gyilkosságok és a rémes időjárás teszi olyan elviselhetetlenné.

Innen már csak egy lépés volt, hogy eltűnjön, vissza tudná-e édesgetni magához Jimmyt. Megmagyarázhatná az esetet Charlesszal, hivatkozhatna arra, hogy feldúlt volt, és túl sokat ivott. Jimmy melegen rámosolyogna, és Agatha ismét biztonságban érezhetné magát. Kezdett megfeledkezni a belenyilalló megkönnyebbülésről, amit akkor érzett, amikor kiderült, hogy felbomlott az eljegyzésük.

Miért is ne mehetne vissza Wyckhaddenbe, hogy kiderítse, tud-e Jimmyvel beszélni?

Agatha fölött elhatalmasodott az érzés, hogy a tettek – valamilyen tettek, *bármilyen* tettek – mezejére léphet.

Olyan boldogságot érzett, amelyet semmilyen jótékonykodás nem keltett benne.

A nap végén segített rendet rakni. Mrs. Bloxby némi meglepetéssel látta Agatha boldog arcát, és

arra gondolt, hogy Agatha talán tényleg jótékonykodásra született.

Addig ringatódzott ebben a hitben, míg Agatha el nem mondta: vissza akar menni Wyckhaddenbe, hogy viszontlássá Jimmyt. Mrs. Bloxby már-már tiltakozni akart, fel akarta hívni Agatha figyelmét, hogy csak elutasításban lesz része, mivel Mrs. Bloxby sokkal jobban ismerte a világ Jimmy Jessopjait – vagyis a hétköznapi, rendes embereket –, mint Agatha, de aztán meggondolta magát. Csakis Agathától tudta, hogy a felügyelő hétköznapi, rendes ember. És a világon rengeteg a magány elől a házasság biztonságába menekülő nő, akkor Agatha miért ne tehetné ugyanezt? Elfojtotta magában a lelkiismeret szavát, amely azt súgta, hogy Agatha Raisin boldogtalan lesz ennél kevesebbel, és sok szerencsét kívánt neki.

Agatha nem rohant el hanyatt-homlok. Előbb kozmetikushoz ment, arcpakolást csináltatott, és kiszedette a szemöldökét. Aztán a fodrász következett, majd egy nemrégiben nyílt butik az eveshami fodrász mellett, ahol valami újat keresett. A csinos és nőies, valamint a feltűnő, hivatali öltözék között ingadozott. Végül egy bézs, lenvászon kosztümöt választott, hozzá puha, halványsárga selyemblúzt. Aztán visszahajtott Carselyba, és benézett a takarítónőjéhez, Doris Simpsonhoz, hogy elmondja, elutazik pár napra, és a kettő mellé egy harmadik macskát is etessen addig.

Egyre magabiztosabban érezte magát. Éjszaka nagyszerűen aludt, és másnap korán reggel elindult kocsival Wyckhaddenbe.

Amikor a külváros takaros kis villái és emeletes házai mellett behajtott Wyckhaddenbe, egészen más szemmel nézte őket. Ő is lakhatna valamelyikben; nyírná a fűvet, fényesítené a kocsit.

Egyenesen a Garden szállóba hajtott. A parton meleg volt, a mólón épült bódék kinyitottak. A télen oly félelmetes tenger megszelídült, és nyugodt, sötétkék lett. A láthatár vonalán hajó kúszott előre. Olyan volt, mint egy gyerekjáték.

A szállodában most egy ragyogó nő volt a portás, és vendégek jöttek-mentek.

A recepciós rámosolygott Agathára, és azt válaszolta, igazán szerencsés, mert éppen ma reggel mondta le valaki a foglalását. A szálloda új egyenruhájában egy elegáns, fiatal, külföldi londiner vitte fel a bőröndjét. Az ódon szállodát élet és jólét járta át. Agatha kíváncsi volt, vajon Harry, Jennifer és Mary itt lakik-e még, vagy az új vendégsereg beáramlása elsöpörte őket. Igaz, azt mondták, hozzászótkak a látogatókhoz.

Agatha felemelte a kagylót, és a rendőrséget kapcsolta.

– Wyckhaddeni rendőrség – szólt bele egy rendőr őrmester. – Miben segíthetek?

– Jessop felügyelővel szeretnék beszélni – válaszolta Agatha.

– Értem. Mit mondhatok, ki keresi?

– Agatha Raisin.

– Egy ügyben nyomoz, nincs bent – felelte éles hangon az őrmester.

– Mikorra várható?

– Nem tudjuk. Sokáig távol lesz.

– A Garden szállóban foglaltam szobát. Szóljon neki, kérem, hogy hívjon fel.

– Ha találkozom vele – vetette oda barátságatlanul az őrmester, és letette a kagylót.

Agatha felvette az új vászonruháját a blúzzal, és lesétált az előcsarnokba, ahol Mr. Martint kereste.

Az igazgató előjött az irodájából, és úgy nézett Agathára, mint aki kísértetet lát.

– Jesszusom... vagyis jó önt viszontlátni.

– Szeretném tudni, hogy Miss Stobbs, Miss Dulsey és Mr. Berry itt lakik-e még.

– Hogyne. – Mr. Martin a recepciós pult mögötti kulcstáblára pillantott. – De pillanatnyilag egyikük sincs itt. Izé... sokáig marad?

– Pár napig – válaszolta Agatha.

Agatha kiment a napsütésbe, és végigsétált a mólón. Bárcsak kabátot hoztam volna, gondolta, mert bár melegen süttött a nap, a tenger felől fújó szél hűvös volt. Ekkor pillantott meg a bódék között egy újat: MADAM MYSTIC, TENYÉRJÓS.

Elüthetném itt is az időt, míg eldöntöm, mihez kezdjek, gondolta.

Madam Mystic fekete köntöst viselt, és turbánt a fején.

– Üljön le – parancsolt rá. – Tíz fontért megmondom a jövőjét.

– Rendben.

– Előre fizessen.

Agatha átnyújtott egy tízfontost.

– Mutassa a tenyerét – mondta Madam Mystic.

Agatha eléje nyújtotta a tenyerét.

– Maga egy egészséges, elszánt nő, aki sikeres, és akinek sok a pénze, de nincs szerencséje a szerelemben.

– És lesz-e valaha? – kérdezte Agatha, s arra gondolt: – Miért jöttem be ehhez a sarlatánhoz?

– Lehetséges, de keresnie kell. Olyan kis helyen lakik, ahol semmi sem történik.

Azt maga csak hiszi, gondolta Agatha.

– Élete nagy szerelme Norfolkban várja. Magas, szőke férfi. Özvegyember. Meg kell keresnie.

– Norfolk jókora megye. Hol keressem? Északon, délen, keleten vagy nyugaton?

– Menjen el Norfolkba, ott majd útmutatást kap.

Elhallgatott.

– Még valami?

– Nem szabad Wyckhaddenben maradnia. Felejtse el, miért jött ide, és menjen haza.

– Hogyan? Ne menjek Norfolkba?

– Végül eljut oda. Mást nem látok.

Nem szabad szórnom a pénzt, róttta meg magát Agatha. Kilépett a napsütésbe.

Megpillantotta Harry Berryt, aki a móló korlátjára könyökölve a horgászokat figyelte.

Agatha odament hozzá.

– Jó napot, Harry.

Az öregember megfordult.

– Á, maga az. Mi szél hozta?

– Nem volt más dolgom. Gondoltam, megkeresem Jimmy Jessopot.

Harry szeme egy pillanatra vidáman csillant fel.

– Jól megy a szállodának – jegyezte meg Agatha.

– Már nem ugyanaz a hely. Eleinte tele voltunk újságírókkal, aztán a hullarablók azt a szobát akarták látni, ahonnan Daisy kiugrott, végül híre ment, hogy bőségesek az étkezések, és elárasztottak minket a különféle turisták.

– Hogy van Jennifer és Mary?

– Jól, de mind azt fontolgatjuk, hogy átköltözzünk egy nyugalmasabb helyre.

– Nagyon megrázta magukat, amikor megtudták, hogy Daisy a gyilkos?

Harry visszafordult, és lenézett a vízre.

– Nem igazán.

– Micsoda? Ne mondja, hogy mindvégig tudták!

– Csak megérzés volt – válaszolta Harry. – Az ezredes gyakran mondogatta, hogy szerinte Daisy követte el a gyilkosságokat.

– Nahát! Azt hittem, egyikük sem beszélgetett soha a gyilkosságokról!

– Dehogynem beszélgettünk, de csak akkor, ha maga nem volt ott.

Ennyit az érzésről, hogy közékük tartozom, gondolta keserűen Agatha.

– Miért voltam annyira kívülálló, hogy előttem semmit sem mondtak?

– Arra gondoltunk, hogy nagy felhajtást csinál, mi meg utáltuk a felhajtást.

– Akkor meg miért nem fordultak a rendőrséghez?

– Hogy miért? Tévedhettünk is, és Daisy közülünk való volt.

Agatha ránézett.

– Az a hóasszony – mondta lassan. – Abban a reményben, hogy Daisy elárulja magát, igyekezett minél jobban Francie-hez hasonlónvá formázni.

– Meglehet. Már túl vagyunk rajta. Szegény Daisy.

– Szegény Daisy? Két nőt gyilkolt meg!

– Született áldozatok voltak. Ha nem Daisy, valaki más gyilkolta volna meg őket.

– Viszlát – fordult el Agatha, azzal továbbsétált. Charlesnak igaza volt. Ezek *tényleg* mind örültek, gondolta.

Elindult a kocsmá felé, hátha ott összetalálkozik Jimmyvel. Mérget mert volna venni rá, hogy Jimmy nem nyomoz sehol. Az őrmester csak őt, Agathát akarta a felügyelőtől távol tartani.

Egy órát várt a kocsmában, de Jimmynek nyoma sem volt. Visszament a szállodába, beszállt a kocsijába, a rendőrség elé hajtott, és várt. Wyckhadden ismét viszonylag bűnözésmentes övezetté vált. Jóformán egy lélek sem mutatkozott. Lassan vánszorogtak az órák. Agatha korán indult otthonról, és most kezdett elálmosodni.

Aztán megpillantotta Jimmy magas alakját, ahogy kilép a rendőrőrs ajtaján. Az ajtókilincs után tapogatózott, felrántotta az ajtót, és kiszólt:

– Jimmy!

A férfi megfordult, és az arcán felragyogott a régi, ismerős, örömteli mosoly. Még mindig szeret, gondolta Agatha. Hála istennek! A férfi felé sietett.

– Micsoda meglepetés! – kiáltott fel Jimmy. – Mi szél hozott?

– Annyira bántott, ahogy veled viselkedtem. Szerettelek volna újra látni.

– Igyunk meg valamit – öltötte a férfi Agatha karját a karjába. – Sok a mesélnivalóm.

Egy közeli kocsmához sétáltak. Hogy is utálhattam ezt a várost, csodálkozott boldogan Agatha. Itt élem majd le életem hátralévő részét az én Jimmymmel.

– A szokásost, Agatha? – Agatha bólintott. Mint a régi, szép időkben! Jimmy hozott neki egy gin-tonikot, magának pedig egy kis pohár sört.

– És most halljam, mi újság! – szólt Agatha. Megpillantotta magát a szemközi tükörben: fényes, barna haj, kellemes smink, csinos, lenvászon kosztüm. Biztonságérzet és elégedettség töltötte el.

Jimmy a kezére tette a kezét, és a szemébe nézett.

– Megházasodom, Agatha. Hála neked.

Agatha rámeredt. Aztán a tükörbe pillantott. Fáradt, középkorú nő nézett vissza rá.

– A következőképpen történt – mesélte lelkesen Jimmy. – Iszonyatosan megrázott a viselkedésed azzal a Sir Charlesszal. Azt hittem, többé rá sem tudok nőre nézni. De aztán Gladwyn megjelent a rendőrségen. Gladwyn Evans. – Jimmy elpirult, és elvette a kezét. – F fiatal özvegyasszony. Még csak harmincöt éves. Betörtek hozzá, és képzeld csak, jóformán a telekszomszédom, de a sok munka és a gyilkosságok miatt fel sem figyeltem rá. Nemrégiben költözött ide. Összebarátkoztunk. És egyszer csak azon kaptam magam, hogy mindent elmesélek rólad.

Agatha némán felnyögött.

– Mélységesen együtt érzett velem, és mivel olyan közel lakott, kezdtünk gyakrabban találkozgatni,

aztán főzni kezdett rám. El sem hittem, hogy egy ilyen csinos, fiatal nő rólam akar gondoskodni. Nem mertem egyetlen lépést sem tenni, míg meg nem kérdezte csak így, közvetlenül: „Miért nem házasodunk össze?” Miközben rólad beszéltem, tudod, mindenféle bizalmas dolgok is szóba kerültek.

– Nagyon örülök a boldogságodnak – mondta Agatha. – És mi a helyzet a... másik problémával?

– Az impotenciával? Az már a múlté. – A férfi nevetve dőlt hátra. – Gladwyn terhes! És apa leszek.

Az én koromban! Úgy érzem, mintha nyertem volna a lottón. Nem, ez még annál is jobb.

– A boldogságotokra – nyögte halkán Agatha, és felemelte a poharát.

– Menjünk, látogassuk meg!

– Micsoda?

– Szeretnéd megismerni, nem?

– Hát persze, nagyon is – felelte elgyöngülve Agatha. Legszívesebben világgá ment volna.

Ellenállás nélkül hagyta el a kocsmát Jimmy nyomában, és együtt mentek vissza a két kocsihoz.

– Elfelejtettem, hol laksz, Jimmy.

– Gyere csak utánam.

Így aztán Agatha követte a kocsiját, bár szívesebben fordította volna el a kormányt, ment volna vissza a Gardenbe, hogy összecsomagoljon és hazamenjen. Wyckhadden hirtelen ellenséges területté vált, ahol megvető tekintetek keresztüzzébe került.

Lehet, hogy Gladwyn fiatal, de biztosan egy ténsasszonyosan kövér, vastag szemüveglencsés, zsíros hajú madárijesztő. Agatha ezzel vigasztalta magát, miközben kiszállt a kocsiból, és elindult Jimmy mögött a kerti úton.

Gömbölyded, fekete hajú, sima, fehér bőrű és nagy, barna szemű walesi fiatalasszony nyitott ajtót.

– Sosem találod ki, kit hoztam! – kiáltotta Jimmy. – Agatha Raisint!

Gladwyn nagy szemében a villanásnyi döbbenetet szintiszta gyűlölet követte, majd elmosolyodott.

– Fáradjon be!

Agatha belépett Jimmy teljesen átalakított házába. A falakat meleg pasztellszínre festették, a nappaliban varrógép állt, és barátságos rendetlenségben mindenütt magazinok, könyvek, a falakon pedig bekeretezett nyomatok voltak.

– Hozok teát – mondta Gladwyn éneklő hanghordozással. – És magatokra hagylak benneteket, hadd beszélgessetek.

– Okvetlenül meg kell nézned a gyerekszobát, mielőtt elmész – biztatta Jimmy. – Jaj, és még valami. Emlékszel a bundádra?

– Persze.

– Gladwyn ismer egy szücsöt, aki remek munkát végzett. Teljesen helyrehozta, és most olyan, mint újkorában. Ugye, nem bánod?

– Nem – felelte Agatha, és hirtelen rettenetesen bánta.

– Megtaláltátok a sodrófát?

– Igen. Tényleg a kertben ásta el.

– És gondolom, a rajta lévő DNS-mintákból be tudtátok bizonyítani, hogy a vér valóban Francie-é?

– Ne is emlegesd a DNS-t! – horkant fel Jimmy. – Tudod, hogy vagy ezer üggyel vagyunk lemaradva? A rendőrség kénytelen ügyeket ejteni, mert a bizonyítékkal nem készülnek el a bírósági tárgyalásig. Még jó, hogy öngyilkos lett. Megspórolta a köznek a bírósági procedúra és a hosszas börtönbüntetés költségeit. Sosem gyanúsítottuk volna. Mindvégig úgy éreztem, hogy Janine férje a tettes.

– Mi lett az óriáskerék-eset vége?

– Semmi, különben visszahívtak volna a bírósági tárgyalásra. Az ott dolgozók összetartanak, és

megesküsznek mindenre, ami szent, hogy egy alkatrész hibásodott meg. Hát nem furcsa az élet, Agatha? Ha az előtt jöttél volna vissza, hogy megismerkedtem Gladwynnel, gyűlöltelek és látni sem akartalak volna. De most, hogy valóban szerelmes vagyok, az egész egy csodának tűnik, és csak arra tudok gondolni, hogy felderítettük ezeket a szörnyű gyilkosságokat, és te segítettél hozzá ahhoz, hogy az érzelmeimről, indulataimról tudjak Gladwynnel beszélni.

– Nagyon megbocsátó vagy – jegyezte meg Agatha, és azon töprengett, vajon olyan örült-e, mint Harry, Jennifer és Mary. Hogyan hihette egy percig is, hogy egyszerűen visszasétálhat Jimmy életébe az után, ahogy bánt vele?

Gladwyn egy tálcán teát és házi teasüteményt hozott be.

– Mi hozta Wyckhaddenbe? – érdeklődött udvariasan Agatha.

– A férjem halála után egy évvel történt – mesélte Gladwyn. – Szerettem volna új életet kezdeni új helyen, amelyhez nem kötnek emlékek. Eladtam Merthyr Tydfilben, amim volt, és leköltöztem ide. Mindig is szerettem a tengert. Jut eszembe, mesélt Jimmy a bundáról?

– Igen, és örülök, hogy maga viseli.

– Mindjárt megmutatom. – Gladwyn kiment, és pár perc múlva a nercbundában jött vissza. A szücs csodálatos munkát végzett. Agatha toroka elszorult. Azokra az időkre gondolt, amikor a szörme még divatos volt, és úgy sétált végig ebben a bundában a Bond Streeten, mintha övé volna a világ. Fiatalabb volt, ambiciózusabb, a világ a lába előtt hevert, és az agyát nem zavarta össze a szerelem utáni ostoba sóvárgás.

– Csodálatosan fest magán.

– A nászutunkra nem vihetem magammal – nevetett Gladwyn.

– Hova utaznak?

– Spanyolországba, Benidormba.

– Ott egészen biztosan nagy meleg lesz.

– Jöjjön, nézze meg a gyerekszobát – hívta Gladwyn.

Menekülnöm kell innen, mielőtt elsírom magam, gondolta kétségbeesetten Agatha.

Egy kis hálószobába mentek, amelynek falaira kék színű madarakat és mackókat stencileztek. Az ablaknál új babaágy állt, mellette bolyhos játékokkal teli doboz.

– Gladwyn festette ki a szobát, ő is rendezte be – büszkélkedett Jimmy. – Mindenhez ért.

Agatha az órájára pillantott, és mesterkéltny meglepődéssel kiáltott fel.

– Hogy elszaladt az idő! Rohannom kell. Találkozóm van.

– Csak beszaladok a fürdőszobába – mondta Jimmy –, és kikísérlek.

Agatha az ajtó felé indult. Gladwynnel megálltak a lépcsőn. Gladwyn odafordult hozzá, és halkán így szólt:

– Megfojtom, ha még egyszer beteszi ide a lábát, maga vén boszorka. Hagyja békén az én Jimmymet! Elképzelni sem tudom, mit evett valaha is egy ilyen öreg satrafán, mint maga.

Jimmy kijött. Agatha sértéseket szeretett volna Gladwyn fejéhez vágni, de uralkodott magán.

Kezet fogott Jimmyvel, odabiccentett Gladwynnek, és merev léptekkel végigment a kerti úton. Beült a kocsiba. A pár egymás mellett állt a küszöbön.

Agatha integetett. Jimmy megfordult, és bement a házba, Gladwyn pedig felmutatta két ujját, majd követte a házba Jimmyt.

Agatha befordult a sarkon, leállította a kocsit, és a kormányának dőlve nehezen szedte a levegőt. Hogy lehetett ilyen ostoba? Ismerd el, gondolta hevesen, Jimmynek piszkosul nagy szerencséje van! Egy hét alatt megőrijtetted volna.

Kiengedte a kézféket, lenyomta a kuplungot, és lassan, óvatosan visszahajtott a Gardenbe.

Felment a szobájába, és levette a vászonkosztümöt. Nem hozott szerencsét. Soha többé nem veszi fel. Sötétvörös blúzt és bársonyszoknyát húzott, és lement vacsorázni. A szálloda most főpincérrel büszkélkedett, aki közölte vele, hogy mivel a szálloda tele van vendégekkel, két másik hölgyhöz ülteti. A két hölgy Jennifer és Mary volt.

– Nahát, Agatha! – kiáltott fel Jennifer. – Maga az! Itt marad Jessop felügyelő esküvőjére?

– Tudnak róla? – rázta ki a szalvétáját Agatha.

– Igen. Meghívták Harryt, Maryt és engem is.

– Hogyhogy?

– Tudja, a felügyelő óriási dicsőséget szerzett a gyilkossági ügyek megoldásával...

– Én oldottam meg őket.

– Mindenesetre meghívott bennünket. Hát nem remek?

Szóval Harry tudott az esküvőről, gondolta Agatha, mégsem említette. Mindenki belém akarja törölni a lábát?

– Hogy mennek a dolgok? – kérdezte.

– Fontolgatjuk, hogy átköltözünk Eastbourne-be. A szálloda már nem a régi, és Mr. Martin felemelte az árat. – Mary előrehajolt. – Az étel sem a régi, majd meglátja.

Marynek igaza lett. Az adagok jelentősen csökkentek.

– Martin egy ostoba tuskó – jegyezte meg Agatha. – Miért van az, hogy ha egy hely divatba jön, spórolni kezdenek az étellel, és emelik az árakat?

– Fizetnie kell az új személyzetet – magyarázta Mary. – Szerintem menjünk el ma este a mólón tartandó táncmulatságra. Van kedve jönni?

– Miért is ne? – kérdezte Agatha.

De amikor vacsora után felment a szobájába, hirtelen elhatározástól vezérelve kezdte bedobálni a holmiját a bőröndbe. Levitte a földszintre, és rendezte a számláját.

– Családi gondok – mondta a meglepett recepciósnak. – El kell utaznom.

Amikor elhagyta Wyckhaddent, babonásan összerázkódott. Janine megátkozta őket; Daisy és az ezredes meghalt. Ki a következő?

Végighajtott a korzón, amelyet lámpafüzérekkel díszítettek fel. És ott kart karba öltve Jimmy és Gladwyn tűnt fel. Gladwyn a nercbundát viselte. Remélem, egy állatvédő lemészárolja ezért, gondolta vadul Agatha. Engem miért pécéznek ki a politikai korrektség hiányáért? Még a dohányzásért is szitkokat kapok.

Carselyba az út végtelenül magányosnak, fárasztónak és hosszúnak tűnt.

Amikor végül bement a házába, megnézte az üzenetrögzítőjét. Senki sem kereste, se Charles, se James, se a fáluból egy lélek.

A macskáitól körülvéve, nyúzottan bújt ágyba.

– SZÓVAL KÉSZ KATASZTRÓFA VOLT – jegyezte meg másnap együtt érzően Mrs. Bloxby.

– Porig aláztak – hagyta helyben Agatha, aki benézett a lelkész feleségéhez, hogy beszámoljon a látogatásáról.

– Nem működött volna, hidd el – nyugtatta meg Mrs. Bloxby. – Sosem bízott volna meg benned, és valahányszor összevesztek, mindig a fejedhez vágta volna Charles nevét. Az izgalom utáni vágy árad belőled. Mindig felkavarod az állóvizet.

– Már nem – rázta a fejét Agatha. – Belefáradtam. Lecsillapodtam. Csak én maradtam, és a macskáim.

– Remélem is. A nőgyelet holnap nálam találkozik.

– Megyek. Segítek az étel-ital körül.

– Kedves tőled. – Mrs. Bloxby ezek után a falubeli eseményekről és a legújabb adománygyűjtő terveiről csevegett. Agatha végül felállt, és elment.

– Nincs már itt az a rémes nőszemély? – kérdezte a lelkész, aki kikukkantott a dolgozószobájából.

– Nagyon kíméletlen vagy vele, Alf – intette Mrs. Bloxby. – Jó a szíve.

A lelkész csókot nyomott a felesége feje búbjára, és szeretettel rámosolygott.

– Te mindenkit szeretsz.

– Te meg elfelejted, hogy ez a te munkádhoz tartozik.

– Mi a véleménye James szőke barátnőjéről, aki most költözött be?

– Nem volt szívem elmondani neki – feszengett Mrs. Bloxby.

– Gyáva nyúl!

AGATHA HAZASÉTÁLT AZ ORGONÁS-DÜLŐN, ahol a háza állt. Ekkor látott meg egy hosszú, alacsony építésű, piros sportkocsit James háza előtt. A kéményből füst kígyózott.

Hát hazajött! Minden bánata elszállt. Üldögelnek, beszélgetnek, ő pedig beszámol a gyilkosságokról. Bekopogott Jameshez.

Magas, karcsú, harmincas szőke nyitott ajtót, levágott szárú farmerban és James egyik ingében, amit a derekán összecsomózott.

– James itthon van? – kérdezte Agatha.

– Nem, Görögországban maradt. Ott ismerkedtünk meg. Azt mondta, lakjam nyugodtan a házában, amíg visszajön.

– És az mikorra várható?

– Sejtelmem sincs. Hát nem cuki tőle?

– De igen. Viszlát.

Agatha visszavonszolta magát a házába. Megetette a macskáit, és kieresztette őket a kertbe.

Ahol a szívének kellett volna lennie, csak kínzó fájdalom lüktetett.

[1](#) Lakatos Kálmán fordítása.

Eddig megjelent könyvek:

Agatha Raisin és a spenótos halálpite
Agatha Raisin és a parázna lódoctor
Agatha Raisin és az elültetett kertész
Agatha Raisin és az elkóborolt túrázó
Agatha Raisin és az életveszélyes esküvő
Agatha Raisin és a tenyérbe mászó turista
Agatha Raisin és a vizes viszály
Agatha Raisin és a boszorkányos borbély
Agatha Raisin és a balszerencsés boszorka